Příslib svobody...

Celé generace již vládnou ostrovu Celi Černí jezdci. Ale toto jaro s sebou přináší víc než jen zelenající se stromky, mečící jehňata a zurčící potůčky. Přináší nový příslib naděje.

Osud, ten smělý tkadlec, splétá tři zářivá vlákna: dívku zrozenou stát se *bheancoran*, jejíž Runová čepel lační po spravedlnosti, mladého panovníka, jehož srdce touží po pomstě, a bývalého Černého jezdce, ve kterém tyaddská magie probouzí dávno zapomenutý sen…

„*Bheancoran* slouží nějakému princi a chrání ho," pravila Iowen. „Jen já žádného prince nemám."

Její teta se pousmála. „A možná, že ani nikdy žádného prince mít nebudeš. Ale já si myslím, drahoušku, že asi budeš sloužit… králi!"

9 788086 390284

KRÁL STÍNŮ

ANN MARSTON

Druhá kniha trilogie Ostří exilu

KRÁL STÍNŮ

ANN MARSTON

***Bheancoran* Imoen nepřináší svému vládci korunu, ale meč…**

Kdo zemře?

„Kdo má dost odvahy, aby na ně zaútočil?“ zeptal se Devlyn a pozorně si prohlížel temně oděné postavy dole. „Co když je pravda, že se nedají zabít? Že každá zbraň, kterou se na ně zaútočí, se obrátí proti tomu, kdo ji použil?“

„Já mám tu odvahu.“ Kley napjal tětivu svého luku. „A ty zrovna tak, lorde Celwaldo.“

Devlyn se smutně uchechtl. „Někdy se dá od sebe odvaha a ztřeštěnost těžko rozeznat.“

„Možná,“ pravil Kley a pečlivě si vybíral šíp. „Tak uvidíme, ne?“

Devlyn svižně vyskočil na nohy. Nasadil šíp na tětivu, ustoupil o kousek dozadu a zamířil na Černého jezdce, který byl nejblíž ohně.

„Jestli zemřeme teď,“ zamumlal, „tak zemřeme za Letní pastviny. Teď, Kleyi!“

Knihy Ann Marstonové v nakl. WALES:

Trilogie Runové Čepele
Meč krále
Západní král
Zlomená čepel

Trilogie Ostří exilu
Stín Mrakonoše
Král stínů
Meč a stín

Ann Marston

Trilogie Ostří exilu

kniha druhá

KRÁL STÍNŮ

ANN MARSTON

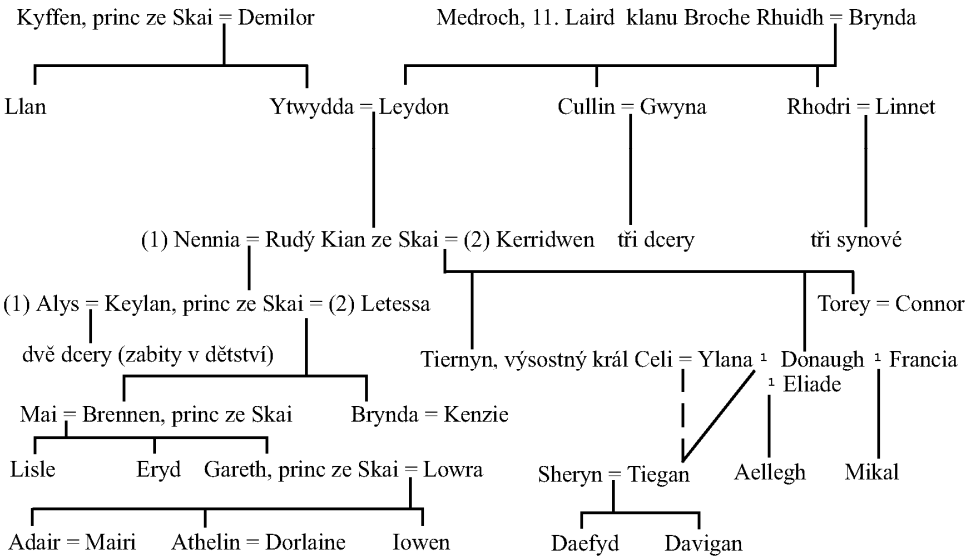
KING OF SHADOWS

Published by agreement with the author
and the author´s agents.
translated from Harper Prism 1999 1st edition
Copyright © 1999 by Ann Marston
Czech translation © 2002 by M. Polová
Cover ilustration © 2002 by Z. Boušková
Czech Edition © 2002 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-28-4

Pro Marilyn, Sandy, Shirley, Radku, Kathy a Val, a všechny ostatní dobrovolníky, kteří tak tvrdě, s neutuchajícím odhodláním šíří světem znalost čtení.

ostrov
Celi
S
Skerry
lovecký
zámeček
průliv Skerry
Laurela
Chladné
moře
Zrádné
ostrovy
Afon
Venie
Malé moře
Afonské moře
Dun Llewen
Brigan
jezero
Maegus
Tanec
Nemeara
Mrakonoš
Hybet
Maegusa
Donaughův
dům
Skai
Mercia
Eidona
Celi
Brae
Drill
Camusa
Wyse
Ladlana
Letní
pastviny
Dun
Eidon
záliv Ceg
Dun
Camus
Elesanův dům
Wenydd
pevnost
Saesnessanů
Clendonan
Dun
Wenydd
Faerův
ostrov
Gwachir
údolí
říčky Cam
Jižní cíp
Dorian
Západní moře

rodokmen královských rodů Celi, Skai a Tyry

PROLOG

Hakkar z Maedunu vyšel na nádhernou terasu přiléhající ke křídlu pro hosty toho, co kdysi bývalo Ephirovým palácem v Honandunu. Ephir tu přirozeně už dávno nebyl; jeho místo zabral Weigar z Maedunu, současný Lord Ochránce Isgardu. Honandun, kvetoucí hlavní město Isgardu, přetékal různými kratochvílemi a zábavními podniky, které byly s to vyhovět i těm nejmlsnějším jazýčkům a nejnáročnějším zákazníkům. Ale Hakkar samotný by si raději přál být už zpátky na Celi, v Clendonanu, odkud jako Lord Ochránce vládl ostrovnímu království.

Zasedání Lordů Ochránců probíhalo každým rokem a konalo se proto, aby měl Hakkarův soukmenovec, velectěný císař Vrokinnir z Maedunu, přehled o událostech ve své rozlehlé říši. Tento rok byl hostitelem Weigar a jeho vytříbené uvítací ceremonie, následované velkolepými, rozmařilými hostinami, dodávaly celému průběhu zasedání patřičného lesku.

Hakkar byl šťasten, že mohl přenechat všední starosti o chod státu svému synovi Horbadovi a vybrané skupině kouzelníků, pověřené udržovat zaklínadlo rozprostřené nad Celi nepřetržitě účinné. Včera večer se opravdu skvěle bavil. Ale časně ráno, už když se slunce vyhouplo nad východní obzor, příliš brzy na to, aby po tak dlouhé a náročné noci opustil své přepychové lůžko, ho něco probudilo.

Kolem žaludku cítil jakési nepříjemné napětí, které v něm vyvolávalo neurčitou, zlověstnou předtuchu, že někde něco není v pořádku. Ten nepříjemný pocit ho dovedl až ven na terasu. Hleděl přes Chladné moře na severozápad tam, kde za obzorem ležela Celi. Husté černé obočí nad očima stejně temnýma jako řasy se mu svraštilo k sobě a na čele mu vyskočila ustaraná vráska.

Někde se přihodilo něco zatraceně zlého.

A až sem, i přes moře rozkládající se stovky mil, dostihlo Hakkara vědomí, že jeho syn je mrtev, a zasáhlo ho jako rána

mečem. V jednom jediném okamžiku se třetina jeho moci rozplynula do vzduchu.

Jeho syn zemřel. Horbad byl mrtev.

A Hakkar byl příliš daleko, než aby mohl přijmout moc, která se jako temná mlha stoupající z černého kotle vznesla z Horbadova umírajícího těla. Takže ta část jeho moci, která jejich poutem přešla na jeho syna, pro něj byla společně se synem navždy ztracena.

Ta zdrcující rána ho málem srazila na kolena, ale pak se v něm vzedmula vlna vzteku a pýchy a to ho udrželo na nohou. S hlavou hrdě vztyčenou pevně sevřel sloupkové zábradlí vytesané z hladkého bílého mramoru, které se táhlo kolem terasy. Klouby na rukou mu vystoupily a nabyly mrtvolně sinalého odstínu.

Za žádných okolností nesměl dopustit, aby kdokoli z černokněžníků, kteří se zúčastnili zasedání, poznal, že jeho moc ochabla. Kdyby měli jen špetku podezření, roztrhali by ho jako stádo vlků zraněného jelena. Byl z nich všech nejsilnější, byl tím nejmocnějším černokněžníkem. On jediný vlastnil tajemství, jak jinému ukrást jeho magii, tajemství, které bylo předáváno z otce na syna, počínaje jeho prapradědem, a to byl jeden z nejlepších generálů Maedunské říše své doby.

Pomalu odtrhl zrak od moře a skalnatého pobřeží, obrátil se a odebral se do svých komnat. Pevně za sebou zavřel dveře a pečlivě zatáhl závěsy na oknech, aby dovnitř nepronikl ani paprsek světla. Teprve pak, když si byl naprosto jist, že je sám a nikým nepozorován, dal průchod svému vzteku.

Všechna ta moc je pryč! Ztracena! Všechna přišla nazmar!

Vztekle bušil pěstí do leštěné desky mohutného stolu pod oknem. Ale co se jen mohlo Horbadovi stát? Byl snad tak hloupý, tak tupý či tak neohrabaný, že se nechal zabít? A kdo ho zabil? Kdo by ho *mohl* zabít? Kdo byl pro všechno na světě na tom zatraceném ostrově schopen pozvednout proti Horbadovi zbraň?

Když odjížděl do Isgardu, tak se přece nad ostrovem bezpečně rozprostíralo jeho zaklínadlo, silné a účinné. A kouzelníci ho určitě pečlivě udržovali při síle i nadále. Za jeho nepřítomnosti možná mohlo zaklínadlo zeslábnout a rozplynout se, ale takhle brzy určitě ne. A pod vlivem zaklínadla by přece neměl být žádný Celan schopen pozvednout zbraň proti *žádnému* Maedunovi, natož proti synovi Lorda Ochránce. Zaklínadlo mělo každého útočníka srazit k

zemi a nechat ho sníjet se v mučivých, smrtelných bolestech. Co se jen mohlo Horbadovi stát?

Všechna ta moc… Je pryč. Zmizela jako pára nad hrncem. A nedá se ničím nahradit.

Hakkar se odvrátil od stolu a nepřítomně zíral na nádherně vyšívanou tapisérii na zdi. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pak se pokusil srovnat si své myšlenky.

Část moci by se mu možná podařilo získat znovu tajným rituálem. Ten mu umožňoval odebrat moc jakémukoli pokoutnímu kouzelníkovi, mágovi anebo i černokněžníkovi. Zmizení nějakého Lorda Ochránce – byť jen jednoho – sice neprojde bez povšimnutí, ale s tím se nedalo nic dělat. Byl si jist, že to dokáže zařídit tak, aby to zmizení vypadalo jako součást spiknutí v rámci nějaké vzpoury. Ale nebylo jisté, jestli bez svého syna, bez Horbada, dokáže přinutit získanou magii, aby se mu řádně podřídila.

Tady ovšem nebylo jiné pomoci než mít dalšího syna. To byla nutná podmínka. Bude se muset vrátit do starobylé tvrze svého rodu v Maedunu a najít nějakou vhodnou, silnou ženu, která mu porodí dalšího syna. Potíž byla v tom, že děti černokněžníků nepřicházely na svět snadno. Ženy příliš často při porodu umíraly a děti se rodily mrtvé. A k tomu všemu se zdálo, že ženy, které rodí chlapce, umírají mnohem častěji než ty, které porodí jen nepotřebné děvče. Ale v Maedunu by se daly najít nějaké vhodné, silné ženy, které by si mohl vzít do lůžka a které by ho určitě mohly obdařit synem.

Ovšem dokud nějakou takovou nenajde, nesmí připustit, aby někdo pojal podezření, že ztratil tak obrovskou část své moci. Teď musí zůstat na zasedání a chovat se, jako by se nic nestalo.

Nikdo se to nesmí dozvědět.

Na Celi se vrátil až nepřiměřeně spěšně, hned po skončení zasedání, a během hodiny po svém příjezdu už věděl, co se Horbadovi stalo.

Velitel tvrze známé jako Greghrachova skála mu řekl, že šlo o jakousi celskou proradnost. Horbad byl skolen nějakým Tyaddem, který měl Runovou čepel – čepel náležející muži, který vystupoval jako princ ze Skai.

„Tak Tyaddem," opakoval zamyšleně Hakkar.

Velitel se mu ani neodvážil pohlédnout do očí. „Ano, lorde. Tyaddové nepodléhají…"

„Mému zaklínadlu, jistě," přerušil ho Hakkar. „Ale to nevysvětluje, jak vlastně dokázal ten Tyadd zabít mého syna."

„Ten Celan měl magii, lorde," odvětil velitel. „A nějakým způsobem se mu s její pomocí podařilo zrušit černokněžnictví lorda Horbada…"

„…a to umožnilo tomu Tyaddovi zabít mého syna," doplnil ho Hakkar.

Velitel zvedl oči, ale střetu s Hakkarovým pohledem se stále pečlivě vyhýbal a neochvějně zíral Hakkarovi kamsi za pravé rameno. „Ano, lorde," souhlasil.

„Už jste ty úskočné vrahy řádně potrestali?" Hakkarův hlas byl jemný jako hedvábí, ale tajil se v něm tichý, kypící, potlačovaný vztek.

Velitel se chvíli rozpačitě ošíval. „Ne, lorde," řekl nakonec tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet. „Zmizeli. Mé hlídky po nich pátrají, ale nejsme schopni je najít."

„Pak se tedy mohu oprávněně domnívat, že dostatečně nevyhovuješ nárokům, které na tebe tvé postavení klade." Hakkarův tón byl vláčný jako vroucí olej. Pokud měl velitel do této chvíle nějaké pochybnosti o tom, zda mu hrozí trest smrti, tak teď byly plně rozptýleny.

Velitel zaťal zuby, spolknul námitky a odevzdaně sklopil hlavu. Hakkar krátce pokynul pravou rukou dvěma strážným.

„Odveďte ho," nařídil jim. „A neodkladně ho popravte." Bez zájmu se za nimi díval, jak odvádějí velitele z trůnní síně. S netečnou lhostejností zaznamenal, že velitel kráčel vzpřímeně, s hlavou hrdě vztyčenou. I tak hloupý a neschopný muž, jako je tento velitel posádky, zemře jako Maedun. Hakkarovi přelétl přes tvář záchvěv úsměvu.

Když byli strážní s velitelem pryč, zavolal si svého hlavního pobočníka. „Rozešli rozkaz," nařídil mu. „Chci, aby ho dostal každý velitel na západě těch mizerných hor. Chytit a zabít každého Celana, každého Tyadda, který se volně potuluje po horách. Osobně odměním toho, kdo mi poskytne důkaz, že zničil jakékoli hnízdo

toho odporného hmyzu. A zaplatím dva stříbrné za každou mrtvolu jakéhokoli Tyadda, která bude předána veliteli posádky.“

Pobočník si příkazy rychle poznamenával na břidlicovou tabulku. „Je to všechno, lorde?“ zeptal se.

„Ne,“ odvětil Hakkar. Vyhlédl z vysokého klenutého okna směrem na západ. Odtud nebyly vysoké štíty Hřbetu Celi, skryté pod obzorem, vidět. Ale Hakkar je cítil – cítil, jak se hrozivě rýsují pod obzorem, vysoké, neprostupné, úporně vzdorující jeho zaklínadlu. „Řekni jim, že zaplatím deset zlatých za tělo toho, kdo zabil mého syna, a dalších deset za tělo toho samozvaného prince ze Skai.“

* * *

Během čtrnácti dnů přešlo časné jaro do pozdního a Hakkar se opět nalodil na loď plující na pevninu. Nastěhoval se do starého rodinného sídla ve tvrzi na jezeře Vayle a začal hledat nějakou ženu.

Našel jich pět. Černokněžnické děti přicházely na svět těžce a žen ochotných takové dítě porodit bylo málo. Jeho otec na něj čekal patnáct let – než se mu narodil Hakkar, jeho šest žen porodilo sedm mrtvých synů. Hakkar nad tím nechtěl strávit patnáct let. Potřeboval syna hned.

Najít ty pravé ženy, které by mu porodily syny, mu trvalo trochu déle, než původně předpokládal. Přešlo další roční období a teprve koncem léta se mohl vrátit na Celi a na svůj trůn v paláci na Clendonanu. Zůstaly po něm dvě ženy, kterým se břicha zvedala v naději očekávaného dítěte.

Nedlouho po podzimní rovnodennosti k němu dospěla zpráva, že jedna z žen zemřela při porodu mrtvého dítěte a druhá mu porodila syna. Ta druhá žena sice také zemřela, ale dítě u prsu kojné prospívalo dobře.

Kojenec se přirozeně jmenoval Horbad. Do chlapeckého věku dorostl v Maedunu, chráněn a skrýván v srdci Maedunské říše, zatímco Hakkar obšťastňoval své oddíly peněžitými dary. Ale ta dvě těla, která toužil spatřit nejvíce, se mezi úlovky nikdy neobjevila.

Donesly se mu zvěsti, že ten proradný princ ze Skai uprchl do Tyry, kam na něj Hakkarovy oddíly nemohly dosáhnout. Další zvěsti tvrdily, že je někde na severu Celi, ale nikdo nedokázal přesně říci kde. Hakkar vysílal hlídky Černých jezdců propátrat severní hory, ale ty nenašly nic zvláštního. A navíc – stejně jako dřív – neustále rušily hory na západě a na severu jeho černokněžnictví. Na výše položená místa nemohl vložit své zaklínadlo. Nikdo tak nemohl s určitostí říci, co leželo za těmi hrozivými štíty na severu.

Když Hakkar konečně nechal přivézt Horbada na Celi, bylo chlapci patnáct let. Je celkem urostlý, usoudil Hakkar, když si měřil chlapce stojícího před ním v trůnní síni. A vypadá celkem zdatně. Sice je to ještě chlapec a postrádá mužné rysy, které by odpovídaly tomu, jak se vytáhl do výšky. Ale to se časem změní.

„Jsi připraven?“ zeptal se ho Hakkar.

Chlapec se mu sebejistě podíval do očí. „Ano,“ odpověděl.

„Tak pojď.“

Hakkar ho vyvedl z paláce na nádvoří a kráčel s ním ke kovárně.

Kovářovy paže se leskly potem. Jeho kladivo naposledy dopadlo na lesklou čepel. Kolem dlouhé střenky, které zatím chyběl jílec, ovinul pruh kůže, zvedl meč ze staré, léty opotřebované kovadliny a obrátil se k Hakkarovi.

„Teď je připraven k zakalení,“ oznámil mu.

Hakkar uchopil téměř hotový meč, ještě z výhně rozžhavený do ruda, a kývl na dva Černé jezdce stojící přede dveřmi kovárny. Zvedli ze země spoutaného muže a podrželi ho mezi sebou.

Vězeň mezi nimi ochable visel, jeho nohy už ho nedokázaly unést. Hlava se mu bezvládně kymácela, špinavé, prachem slepené tmavě plavé vlasy mu padaly do očí. Když k němu Hakkar přistoupil, muž široce rozevřel zlatohnědé oči a s hrůzou zíral na žhnoucí kov v Hakkarově ruce.

„Horbade,“ pronesl Hakkar tiše, „pojď sem.“

Ze stínu za Černými jezdci vystoupil Horbad, rovný a štíhlý jako meč samotný. „Ano, otče?“ ozval se tázavě.

„Postav se vedle mne. Teď mezi sebou vykováme pouto. Jsi připraven?“

„Ovšemže, otče.“ Horbad se dychtivě naklonil dopředu a zadíval se na celského vězně. Černé oči mu planuly nadšeným, toužebným očekáváním.

„Položte ho na kovadlinu,“ nařídil Hakkar Černým jezdcům. Jeden z vojáků popadl Celana za vlasy, trhnutím mu zvrátil hlavu dozadu a společně s druhým ho položili na záda na stříbřitě lesklou kovadlinu. Jak ho vojáci natahovali a urovnávali, tělo se mu křečovitě svíjelo v bolestech. Pak k němu přistoupil Hakkar a vězeň zasténal a vzápětí vykřikl ve smrtelných mukách. Hrot do ruda rozžhavené čepele se ho dotkl ve slabinách.

Hakkar tiše drtil mezi zuby kletby nad tou dřinou a pomalu táhl čepel nahoru, skrz kůži a svaly na břiše, pak rozřízl hruď a zajel do srdce. Kovárna se naplnila sykotem a prskáním škvařené krve a z rozpáraného těla se zvedala pára.

Celský vězeň sebou vojákům v rukou křečovitě zaškubal, vyvrátil hlavu a šíje mu křečovitě ztuhla. Snažil se zkroutit, ale bránila mu v tom čepel, na kterou byl nabodnut. Oči mu vylézaly z důlků a z hrdla se mu vydral smrtelný výkřik. Pak mu hlava ochable přepadla dozadu, jako by si sám od sebe zlomil vaz.

Hakkar pomalu vytahoval meč ven. Čepel nabyla vzhledu černého skla či obsidiánu a ve světle žnoucího ohně v kovárně se vlhce leskla. Hakkar sevřel meč v pravé ruce, otočil se a levou ruku položil Horbadovi na hlavu.

Pouto vzniklo okamžitě. Moc, která se v Hakkarovi nahromadila od smrti jeho prvního syna, vybuchla a rozhořela se kolem něj jako černá mlha protkaná vířícími provazci rudooranžového ohně. Ten výbuch ho srazil na udusanou zem, přemohl ho a křečovitě zkroutil v záchvatu vytržení. Z hrdla se mu draly divoké výkřiky, jeho tělo se svíjelo a otřásalo a vlasy na hlavě se mu zježily. Strhl Horbada k sobě a v objetí se spolu váleli na špinavé zemi kovárny, nezvratně a navždy spojeni magickým poutem.

V Hakkarovi se vzedmula vlna vítězství a pýchy. Cítil přítomnost svého syna, cítil jeho vlastní vytržení plynoucí z moci, která planula kolem nich. Jasné záblesky světla, hořící rudě a oranžově, mu spalovaly oči i za zavřenými víčky. Krev se v něm

mocně vzdouvala a opadala, útroby mu střídavě zaplavoval chlad a horkost. Přitiskl Horbada k sobě ještě pevněji.

Když bylo po všem a vytržení odeznělo, Hakkar se roztřeseně postavil na vratké nohy a zhroucený Horbad zůstal ležet v kaluži krve u dveří. Hakkar se na ním sklonil, zvedl ho, postavil na nohy a shrnul mu z bledého zpoceného čela černé vlasy.

„Horbade?“ promluvil na něj roztřeseným hlasem.

Chlapec otevřel oči a Hakkar v nich uviděl odraz své vlastní moci. Chlapec se rozechvěle usmál, ale jeho strach viditelně polevil, když zvedl hlavu a podíval se na svého otce. „Už je po všem?“ zeptal se.

„Ano. Nyní jsme spojeni do jedné bytosti. Nyní jsi mým skutečným synem.“

Horbad se otřásl, ale oči mu zářily radostí.

Meč, zakalený v celské krvi, svou zář už ztratil, ale na dotyk byl stále ještě příliš horký. „Toto bude tvůj meč, Horbade.“ Hakkar ho s neskrývanou něhou položil na kraj kovadliny.

„Bude dodělán brzy?“

„Ano, lorde Horbade,“ odpověděl kovář.

Hakkar zvedl hlavu a podíval se na kováře. Dočista na něj zapomněl.

„Dodělej ho hned,“ nařídil mu. „Chci jílec vykládaný stříbrem ve vzoru, který ti ukáži.“

Kovář nehnul ani brvou, jen se hluboce poklonil. „Ano, lorde Hakkare,“ odvětil. „Dodělám ho během čtrnácti dnů.“

Hakkar přikývl a společně s Horbadem opustil kovárnu. Už teď se cítil silnější a jistější. Rukou objímal chlapce kolem ramen.

Ta část jeho magie, která přešla na Horbada, se mu třikrát vrátí. Jeho moc, spojená s mocí jeho chlapce, bude brzy stejně silná, jako byla před smrtí jeho prvního syna.

ČÁST PRVNÍ

KRÁL IOWEN

1

Chladný ranní vzduch mne roztřásl. Od úst a nosu mi stoupaly obláčky bílé páry, kterých se ihned zmocňoval lehký vítr a rozvál je na cáry. Přitáhla jsem si plášť kolem ramen a prodírala se vrstvou čerstvě napadaného sněhu dál ke cvičnému altánu. Údolí mizelo pod závějemi sněhu. Z horských svahů vál vytrvalý severozápadní vítr a vytvářel na třpytivé sněhové pokrývce podivuhodné vzory podobné vlnkám, které zanechává v písku ustupující vlna. Zvláštní úkaz. Větry na Skerry, na dalekém severu Celi, nic takového na sněhových pláních nedělaly. Ale v Tyře vždycky foukalo víc než na Skerry a pevnost Skerry byla lépe chráněná než Clanhold Broche Rhuidh v údolí Bordeny.

Něžně bílou sněhovou pláň rušilo několik řad šlépějí. Jen pár. Prošlo tu tak čtyři pět lidí. Doufala jsem, že jedny z nich po sobě zanechal Mistr meče. Znamenalo by to, že na něj aspoň nemusím čekat s mrznoucími prsty na rukou i na nohou – ve stavu, který by mi zaručeně náladu nezvedl.

Přemítala jsem, jestli Brynda, teta mého otce, narážela na stejné pohrdání a neochotu uznat její vynikající schopnosti v zacházení s mečem. Brynda bývala bheancoran – společnice a osobní strážce zároveň – muže, který by se stal Výsostným králem Celi, nebýt toho, že při vpádu Maedunů na Celi zemřel. Už to bylo skoro padesát let. Na Skerry byla Brynda přímo pověstná svým uměním vládnout Runovou čepelí, kterou nosila. Koneckonců, nedokázala

snad se svým bratrem Brennenem, mým dědem, dostat těhotnou vdovu po zemřelém princi ze spárů Maedunů – a to za přítomnosti samotného černokněžníka Hakkara – a bez úhony ji dopravit napříč celou Celi k jejímu lidu do vysokých hor Skai? A když se vypořádala se svým posledním úkolem, dokázala ještě překonat i tu srdcervoucí bolest, kterou jí způsobilo přetržení pouta s princem, a odejít se svým mužem do Tyry. Ovšemže neodložila svůj meč a nepřestala cvičit. Jak vážně ji v těch dnech bral Mistr meče? A kolikrát ho musela ve cvičném souboji porazit, než ji začal brát vážně.

Tedy – ne že by se mi někdy podařilo dostat Mistra meče na kolena. Byl to úctyhodný soupeř, hbitý, silný a schopný. Ale dvakrát jsme skončili nerozhodně. Sice jsem nevyhrála, ale dala jsem mu pěkně zabrat. A on mi pak celý udýchaný sdělil, že jsem měla štěstí.

Štěstí! Všechna ta léta usilovného cvičení považoval za štěstí.

Zářivě modrá obloha a oslepující sluneční paprsky měnily údolí ve třpytivou mrazivou křišťálovou krajinu. Po skoro čtrnácti pošmourných dnech, kdy se ze zatažené oblohy nepřetržitě sypaly závěje těžkého vlhkého sněhu, byl dnešní jasný, bezmračný den pro mou náladu značně osvěžující. A to i přesto, že dnešní sluneční paprsky, jakkoli vítané, mohly znamenat příchod teplých dnů jen stěží. Na to bylo ještě brzy. Do Jarní rovnodennosti, kdy přejde Pozdní zima do Časného jara, zbývalo ještě čtrnáct dní. Zimy v Tyře byly drsnější než na Skerry. Než přijde jarní tání, budou ještě dlouho ležet hluboko v puklinách skal a v úžlabinách hor závěje sněhu.

Pořádně jsem se zachumlala do pláště a těžké záhyby vlněné látky si přetáhla přes uši ve snaze je ochránit před řezavým severákem, který fičel přes vysoké štíty hor a přinášel s sebou lezavý mráz severních krajin. Letmo jsem se podívala na vysoké útesy, které obepínaly údolí ze tří stran. Ta ostrá bělost odrážející se na jasné modři oblohy mne bodala do očí. Tyra byla – na rozdíl od Celi – dosud svobodná; Černí jezdci ji zatím nezamořili. Ale pokud se vyhnanství na Skerry něčím lišilo od vyhnanství v Tyře, tak jen tím, že v Tyře byla větší zima.

Narodila jsem se na Skerry. Skai, duchovní domov vyhnaného Skaiského lidu, jsem nikdy neviděla a bylo vysoce pravděpodobné,

že ji ani nikdy neuvidím. O tom, jaká Skai je, jsem věděla jen z balad a příběhů Skaiů tesknících po domově. Nicméně to nevypadalo, že by jim to pomohlo lépe snášet vyhnanství.

Za mnou se vysoko k nebi tyčil velebný masiv Clanholdu Broche Rhuidh, splývající se žulovým štítem, který tvořil jeho zadní zeď. V ranních paprscích štíty ošidně teple zlatě zářily. Přede mnou se na okraji pláně, která v létě sloužila jako cvičné pole, rozkládal obrovský altán. Altán tvořila vlastně pouhá kostra stavby, nahrubo postavená z krátkých, silných dřevěných sloupů, pravidelně rozestavěných do kruhu, které nesly širokou, stupňovitě položenou střechu, a byl tedy ze všech stran otevřený. Takže neskýtal žádnou ochranu ani před větrem ani před ostrým chladem. Jeho jediným smyslem bylo udržet část zmrzlé trávy nezasněženou, protože se po ní těm, kdo měli odvahu provádět v téhle nevlídné zimě cvičení s mečem, údajně lépe pohybovalo.

Údajně bylo to pravé slovo. Měla jsem obvykle zkušenost zcela opačnou, protože mi na udupané zledovatělé trávě obvykle strašlivě klouzaly boty. Nicméně jsem usoudila, že je to pořád lepší, než se snaživě potácet ve sněhu, kterého bylo na cvičném poli po kolena. V tomhle ohledu jsem měla přinejmenším vážné pochybnosti.

Tyrští šlechtici se pyšnili svou odvahou a otužilostí. Opravdu to chtělo být otužilejší, než jsem byla já, aby člověk denně na několik hodin vycházel. Bojovala jsem tady s mnohem menší obratností, než bych bojovala doma na Skerry.

Když jsem se ponořila pod nízkou doškovou střechu, sluneční svit pohasl, jako když sfoukne svíci. Zamrkala jsem a přimhouřila oči. Při tom náhlém přechodu do stínu jsem v altánu chvíli nic neviděla, jen plno temně modrých stínů. Ale oči si celkem rychle zvykaly a po chvíli jsem se už mohla rozhlédnout. Obrovitá postava Mistra meče mezi stíny pohybujícími se pod střechou očividně nebyla.

Podrážděně jsem se znovu rozhlédla kolem sebe. Jestli si ještě hověl ve vyhřáté posteli a vyspával po tom nemalém množství dobrého falského červeného, kterého si včera večer zavdal… Zamyšleně jsem se na chvíli zarazila – uvědomila jsem si, že jak rozjímám o povzbudivém účinku vědra sněhu, vsunutého pod pokrývku, pod kterou sladce vyspává, není můj úsměv ani trochu milý.

No jo. Ale určité zadostiučinění by to bylo.

„Lady Iowen, vítej zde.“

Ten mužský hlas, ze kterého čišela veselá nálada, vycházel zprava, z přítmí za sloupem. Překvapeně jsem se otočila. Vystoupil ze šera a vysekl mi drobnou poklonu. V prvním okamžiku jsem ho ani nepoznala. Pak jsem si uvědomila, kdo to je. Govan dav Malcolm, mladší bratr Taggerta, nového Lairda klanu. A taky můj příbuzný. Oženil se se sestřenicí mého otce. Na Clanhold se vrátil teprve včera a měl se teď ujmout postavení Mistra meče čili velitele armády. Od časného léta byl se svým oddílem vojáků na tyrsko-isgardských hranicích. Střežili Tyru před vpádem maedunské armády, která obsadila Isgard. Byl to tyrský šlechtic tělem i duší, včetně toho kousavého úsměšku.

„Mistr meče velmi lituje,“ oznámil mi. „Požádal mne, abych ho ve cvičení s tebou zastoupil.“

Oplátkou jsem se mu lehce uklonila a poklonu doplnila lehkým pousmáním. „Jsem poctěna, že hned to první ráno po návratu z hranic věnuješ svůj volný čas tanci se mnou, lorde Govane.“

„Ujišťuji tě, že naopak jsem poctěn já.“

Pod doškovou střechou bylo dost šero, ale přesto jsem ho viděla celkem zřetelně. Byl vysoký a rozložitý, jako ostatně většina šlechticů klanu Broche Rhuidh, se kterými jsem se během posledního čtvrt roku setkala. Ale nemusela jsem ani moc zvedat hlavu, abych se mu mohla podívat do očí. Byla jsem jen asi o šířku dlaně menší. Samozřejmě, že jsem nebyla tak urostlá, ale měla jsem dobře vycvičené svaly, dostatečně pružné a silné na to, abych mohla švihnout jedenapůlručním mečem tak, abych mu dala pořádně zabrat.

I přes ten lezavý, ostrý mráz měl na sobě suknici a pléd z tartanu přináležejícího klanu Broche Rhuidh. Pléd mu zakrýval ramena a dosahoval vzadu skoro ke kotníkům. Mezi zelenou, šedou a modrou se vinul úzký zlatý proužek, znamenající mladšího syna domu Lairda klanu. Na levém uchu se mu na krátkém jemném zlatém řetízku pohupoval zlatý topas. Na levém spánku měl silný cop, dlouhý téměř po rameno. Byl očividně v dobrém rozpoložení a na rtech mu pohrával shovívavý úsměv, který mu lehce nadzvedával koutky úst.

V duchu jsem si povzdechla. S tím samým úsměvem na tvářích mužů jsem se v Tyře setkala už tolikrát.

U všech sedmi bohů a bohyň, měla jsem už po krk mužů, kteří mě nebrali vážně. Ale vztek k dokonalému provedení tance nikdy nepřispívá. Spolkla jsem své rozhořčení a celkem půvabně nachýlila hlavu. Alespoň jsem doufala, že půvabně. Ale když jsem odpověděla, slyšela jsem, jak v mém hlase zaznívá nádech břitkosti.

„Co kdybychom začali, lorde Govane? Vyhovoval by ti stupeň obtížnosti pět?“

Tento tanec byl složitý. Nic, co by zvládl nováček nebo někdo, kdo si s mečem jen tak pohrává. Jedno z jeho obočí se překvapeně malinko nadzvedlo. Alespoň malé zadostiučinění.

„Dobrá,“ souhlasil. „Stupeň obtížnosti pět je dostatečně svižný na to, aby se nám v tomhle mrazivém ránu rozproudila krev.“ Odhodil pléd na zem vedle sloupu a půvabným posunkem mne pozval do středu altánu, kde jsme měli dost místa, abychom mohli švihnout mečem bez nebezpečí, že se zachytíme o nějaký sloup. Ten pobavený úsměv jeho tvář neopustil. Odhodila jsem svůj plášť na zem vedle jeho plédu a prošla kolem něj do středu altánu.

Vytasila jsem svůj meč a zároveň jsem za sebou zaslechla tichý svist čepele opouštějící pochvu na jeho zádech. Obrátila jsem se čelem k němu a v tu chvíli jsem ucítila, jak mi rysy tuhnou pocitem důvěrně blízkým ryzímu vzteku. Hruď se mi křečovitě sevřela napětím a v útrobách mi vzklíčila zatrpklost a zloba. Rázně jsem to v sobě potlačila a násilím se uklidnila. Ale ten člověk mne neustále znovu a znovu dohánět do stavu slepé zuřivosti. Byl zřejmě rozhodnut se mnou zacházet, jako bych byla nějaké roztomilé, snad předčasně vyspělé dítě a on bezmezně milující, shovívavý otec.

Tak tedy dobrá. Však my už se postaráme, aby se to brzy změnilo. Pevněji jsem sevřela svůj meč a zaujala postoj, předcházející zahajovacím pohybům tance.

Jeho lesklá čepel jen jen zasvištěla, když jiskřivým obloukem proťala mrazivý vzduch. Nabroušené ostří letělo přímo na moje břicho. Zaklonila jsem se a zvedla meč do krytu s odsunem a pak mu bleskovým pohybem naplocho sekla po odkrytých kolenou. Uskočil dozadu, stočil meč, aby se kryl a vzápětí zjistil, že se můj meč zastavil ve vzduchu a čekal na jeho odezvu.

Nemělo ho to překvapit. Byl to, koneckonců, jen další pohyb tance. Ustoupila jsem dozadu a sklonila meč hrotem k zemi.

„Možná, lorde Govane, že pro muže tak pokročilého věku je příliš časně ráno, ne?“ naznačila jsem mu zdvořile.

„Ty nestydatý spratku,“ odsekl, ale v očích mu pohrával úsměv, který břitkost jeho slov zmírnil. „Myslím, že jsem si to zasloužil. Ale musím uznat, lady Iowen, že jsem od tak půvabné a roztomilé dámy, jako jsi ty, neočekával takovou dokonalost v tanci s mečem.“ Naznačil drobnou poklonu a znovu zvedl meč. „Můžeme pokračovat? Ujišťuji tě, že tu chybu nebudu opakovat.“

Usmála jsem se. Myslím, že na mně nepoznal, jak málo si věřím. „Jak si přeješ.“ Znovu jsem se postavila do střehu.

Jeho meč zasvištěl vzduchem a volným obloukem letěl přímo na mé břicho. Cítila jsem, jak se třesu vzteky, ale ovládla jsem se. Jestli jsem mu měla dokázat, že jsem pravá celská bheancoran a že když se chopím meče, nikdo mne nemůže brát na lehkou váhu, nemohla jsem si dovolit, aby mne opanoval vztek nebo rozmrzelost. Zvedla jsem meč, celkem snadno jsem jeho čepel odklonila a přešla do dalšího pohybu. Švihl mečem. Čepel se sice pohybovala pomalu, jako by procházela vodou, ale přes všechnu svou očividnou loudavost to byla rána smrtící. Zarazila jsem ji, lehce ji odsunula a postupně jsem začala v tanci nabírat rychlost, až jsme se oba začali pohybovat téměř na hranici svých možností.

Výraz na jeho tváři se měnil z laskavé shovívavosti přes naprosté překvapení až do uctivé ostražitosti. Kdybych neměla tolik starostí s odrážením jeho svištící čepele, tak by mne možná potěšilo, jak je vyveden zmíry a celý nesvůj. Ale byla bych k němu asi nespravedlivá a tudíž by to bylo pod mou úroveň.

A nedalo se popřít, že i ta malá změna byla jisté zadostiučinění – a velmi příjemné.

Když jsme byli kousek za polovinou sestavy, uskočil dozadu a najednou na zmrzlé trávě uklouzl, zavrávoral a dopadl na koleno. Vyrazila jsem do útoku, plně jsem využila toho, že jsem díky jeho nehodě byla ve výhodě a plochou čepele mu udeřila na rameno tak silně, že mu tam určitě zůstala modřina. Na památku.

„Smrtící rána,“ oznámila jsem mu. Dávala jsem si přitom zatraceně dobrý pozor, aby to vyznělo lhostejně a aby v mém hlase nebyla slyšet radost z vítězství.

Pohotově vyskočil na nohy, ale bylo už pozdě. Mohl si za to sám. Ale musela jsem si poctivě přiznat, že kdyby mne považoval za soupeře sobě rovného, tak by se mi nikdy nepodařilo mu tu modřinu na rameni udělat. Vlastně bych se nikdy ani nebyla schopná dostat dostatečně blízko. Na ženu jsem byla obratná, rychlá a silná, ale tohle byl muž, a co víc, tyrský šlechtic, a byl daleko těžší a silnější než já. Když proti sobě postavíte dva soupeře, kteří jsou přibližně stejně schopní, tak se vítězství nevyhnutelně přikloní na stranu toho silnějšího a zkušenějšího. A já jsem nebyla zas tak nafoukaná, abych si myslela, že se mu zkušenostmi vyrovnám. Tohoto muže předcházela pověst jednoho z nejlepších bojovníků s mečem v Tyře. Ale už mne nikdy nebude podceňovat.

Ustoupila jsem dozadu, nechala mu chvilku času, aby se vzpamatoval, a usmála se. „Mohl jsi s tím počítat, lorde Govane," řekla jsem co nejmírněji. „S celskou bheancoran jsi určitě bojoval už dříve."

Třel si bolavé místo na rameni a v očích se mu mazaně zablýsklo. Pak mi věnoval široký, bezprostřední, rádoby žalostiplný úsměv. Byl samý smích a naprosto nevypadal, že by ho to přivedlo do rozpaků. Byl to opravdu velmi zvláštní muž. Nebylo divu, že ho měla Brynda tak ráda.

„Vskutku jsi mne zaskočila, lady Iowen," řekl a dvorně se mi uklonil. „Člověk by málem zapomněl, a to i přesto, že zmíněná bheancoran je matkou mé paní. A ta mne mimochodem sama již nejednou pokořila."

Jeho veselí bylo nakažlivé a já jsem k němu pocítila upřímnou náklonnost a oplatila mu stejně širokým úsměvem. „Slyšela jsem, že moje teta Brynda takto zapůsobila na více mužů," sdělila jsem mu. „Mohla by se lehce rozčílit, kdyby zjistila, že jsi tak snadno zapomněl, co dokáže."

„To máš pravdu," odvětil s neutuchajícím úsměvem. „Koneckonců se jí teď můžeme zeptat, kolikrát mi připomněla, co umí." Ukázal bradou směrem k druhému konci altánu.

Obrátila jsem se. Neviděla jsem Bryndu přicházet. Na svého děda Brennena jsem si moc nepamatovala, ale přesto jsem si všimla, jak je mu Brynda podobná. Rudozlaté vlasy, které zdědila po svém napůl tyrském otci, jí stářím vybledly do barvy stříbřité mědi. Bojovala s nějakým mužem – oba zvolna a půvabně

procházeli tancem sedmého stupně. A jak kolem sebe kroužili, zjistila jsem, že je to můj otec.

Gareth ap Brennen byl princem ze Skai. Zabolelo mne, když jsem si uvědomila, že můj otec, přestože není starší než Govan, vypadá přinejlepším stejně staře jako Brynda. Nikdy jsem ho neviděla jako mladého. Při střetu dvou magií – jemné celské magie a vražedného maedunského černokněžnictví – byl oloupen o mládí dřív, než se mu narodily děti. Dosud to byl silný muž, navzdory nepřirozenému stáří těla, a já jsem ho nikdy neslyšela, že by si stěžoval. Duchem zůstal mladý a jeho magie zůstala silná.

Gareth s Bryndou procházeli jednotlivými prvky sestavy stejně půvabně jako laringrasští tanečníci, kteří při tanci vypadají, jako by se pohybovali pod vodou. Z vlastní bolestné zkušenosti jsem věděla, jak je obtížné udržet při pomalém tempu plynulý, hladký průběh sestavy. Svaly si naříkají, člověka chytají křeče a to všechno narušuje rytmus tance. A pak už moc nechybí k tomu, aby člověk sklouzl z dokonale provedené sestavy do škrobených, trhavých, nenavazujících pohybů.

„Jsi jí podobná," ozval se Govan tiše u mého lokte. Překvapením jsem nadskočila. Málem jsem dočista zapomněla, že tam je. „A slyšel jsem, že ona je zase podobná lady Kerridwen."

Letmo jsem se na něj podívala. Lady Kerridwen, Bryndina téměř legendární babička, byla vskutku úctyhodná žena. To srovnání mne hrozně potěšilo, ale snažila jsem se to nedat najevo. Přesto jsem se musela usmát.

„To jo, ani jedna z nás není to, co by se dalo nazvat jemnou, křehkou ženou," odpověděla jsem. „Na rozdíl od mé matky." Našemu otci byl podobný jen můj nejstarší bratr Adair – svými hladkými černými vlasy, které se na slunci leskly domodra, tmavě modrýma očima, štíhlou postavou a křehkou stavbou těla. Můj bratr Athelin a já jsme byli oba vysocí a robustní, a už v tom se projevovalo naše tyrské dědictví dostatečně, i kdybychom neměli rudozlaté vlasy po našem dědovi, ale tmavě plavé jako naše matka.

Ke Govanovi dorazil nějaký šlechtic, zastavil se vedle něj a šeptal mu do ucha něco, co jsem nezachytila. Govan na něho letmo pohlédl a pozorně nadzvedl jedno obočí. Ostražitý výraz vzápětí sklouzl do klidné zdvořilosti; ani jsem si nebyla jistá, jestli jsem na

něm ten zákmit ostražitosti vůbec spatřila. Rychle a klidně něco odpověděl a pak se obrátil ke mně.

„Omluv mne na chvíli, prosím," požádal mne. „Vyskytlo se něco, u čeho musím být. Obratem se vrátím a pak budeme v našem souboji pokračovat."

Očividně mi nehodlal sdělit, co ho tak náhle odvolalo. Přikývla jsem a zasunula si meč do pochvy na zádech. „Využiji ten čas k tomu, abych si trochu vydechla," odvětila jsem.

Dal se do smíchu, ale tentokrát zůstaly jeho oči vážné. Potom roztržitě přikývl. „Jsi přehnaně zdvořilá," poznamenal. Pak s druhým šlechticem po boku opustil altán. Kráčeli rychle, ale neběželi. Vyšla jsem ven na slunce a pozorovala, jak pospíchají směrem ke Clanholdu. Viděla jsem je jen zezadu, ale jejich škrobené, napjaté držení těla výmluvně naznačovalo, že mají velké starosti.

Vedle mne se objevila Brynda a zamyšleně se zadívala na ty dva, kráčející přes rozlehlou sněhovou pláň směrem ke Clanholdu. „Přihodilo se něco?" zeptala se. „Zdálo se mi, že má Govan najednou nějak strašlivě naspěch. A to mu není ani trochu podobné."

Poočku jsem se na ni podívala. Bryndě bylo dobře přes sedmdesát, ale dosud se držela vzpřímeně a rovně jako meč, který nosila na zádech. Stříbrné vlasy měla zapletené do silného copu a pleť kolem úst a očí zdobily vějířky vrásek. S pohledem upřeným na Govana si zasunovala meč do kožené pochvy. Na čepel dopadly sluneční paprsky, hluboce vyryté runy se zaleskly a vzápětí i s čepelí zmizely v pochvě.

Dosud jsem se nevyrovnala s tím neuctivým, nenuceným, téměř lhostejným způsobem, s jakým se Brynda ke slavné Runové čepeli chovala. Jako by to byl jen nějaký obyčejný meč a ne zázrak stvořený k obraně Skai samotným Kovářem Wyfyddem. Písně a příběhy nazývaly Wyfydda »Kovářem bohů a králů« a Kovář samotný byl málem bohem. Nikdo neví, kdy byla Ševelící stvořena, ale byla předávána z pokolení na pokolení déle, než kam sahala lidská paměť. Brynda ji zdědila od své babičky, lady Kerridwen al Jorddyn, ženy a bheancoran Rudého Kiana ze Skai, a Keridwen ji zdědila po svém otci, který ji dostal z rukou své matky. Brynda sama nosila Ševelící po více než padesát let, od chvíle, kdy ji sama

Kerridwen vložila do jejích rukou. Možná, že i zázraky po padesáti letech zevšední.

Brynda nejevila žádné známky chuti předat ten meč dál. Správně by měl nakonec přejít na další bheancoran. To pravděpodobně znamenalo Liesu, bheancoran mého bratra Adaira, nebo Dorlain, ženu a bheancoran mého bratra Athelina. Na tomto seznamu jsem byla příliš daleko, než abych mohla doufat, že ten meč dostanu já. Skoro bych Liese nebo Dorlain záviděla, ale žít a chovat se jako legenda byla zodpovědnost, o které jsem si nebyla jistá, jestli o ni stojím. A meč měla nosit bheancoran. Já jsem žádné takové pouto s nikým neměla. A byť bych se narodila jako bheancoran, musela bych ještě najít prince, kterému bych byla předurčena sloužit.

„Špatné zprávy?“ zeptala se Brynda s pohledem stále upřeným na vzdalujícího se Govana se šlechticem po boku.

„Asi ano,“ odpověděla jsem. „Nebo něco, co se mu ani trochu nelíbilo. Mně nic neřekl.“

Připojil se k nám můj otec. Meč už si zasunul do pochvy na zádech. Byl skoro o dvacet pět let mladší než Brynda, ale vypadal mnohem starší. Vlasy – teď už úplně šedivé, bez jediného pramínku té modročerné barvy jeho mládí – nosil stále spletené do copu tyrského šlechtice a z levého ušního lalůčku mu na krátkém zlatém řetízku visel modrý topas.

„Doufám, že nebudeme mít nějaké další starosti,“ prohlásil.

„Nevím,“ odvětila Brynda. „Je to nějaké podivné.“

Vrátil se do altánu pro svůj plášť. Vyrazila jsem za ním, abych mu pomohla zapnout sponu a pak jsem vykoukla ven. Koutkem oka jsem zachytila nějaký nezvyklý pohyb.

Sněhem se k altánu brodili dva muži, zachumlaní až po uši do plédů. Obnažené meče raději nesli v rukou než v pochvě na zádech a přicházeli od cesty, která končila ve svatyni na úbočí horského štítu nad Clanholdem. Dnes ale nebyl žádný svátek ani slavnost. Bylo divné, že byli ve svatyni tak brzy.

S těmi dvěma nebylo něco v pořádku. Ani jeden meč se na slunci neleskl. Jeden z mužů se ohlédl za sebe na Clanhold – kradmý, slídivý pohyb. Po páteři mi přejelo chladné zamrazení a podvědomě, ještě dřív, než jsem si stačila uvědomit, co je na nich tak divného, jsem sáhla po jílci svého meče.

Oba muži měli smolně černé vlasy a černé oči. Nikoliv tyrské, zářivě rudozlaté vlasy a tyrské zelené oči.

Maeduni! Tohle byli přece Maeduni.

Cílevědomí, úkladní vrazi!

Ještě jsem ani nestačila pořádně tasit meč a už jeden z mužů vrhl do altánu a se zdviženým mečem zaútočil na mého otce. Otec bleskurychle sáhl po svém meči, skočil mezi dva sloupy a vyhnul se tak smrtící čepeli, ale vzápětí spadl do hlubokého sněhu za altánem. Útočník s čepelí zdviženou k další ráně rychle vyrazil za ním.

Ten druhý prudce vyrazil proti mně a Bryndě. Brynda už skoro měla jílec Ševelící v ruce, když vrah švihl paží a obloukem ji zasáhl nad bokem do břicha. Klopýtla dozadu a klesla k zemi. Volala jsem na ni, ale nehýbala se.

Srdce se mi divoce rozbušilo, jako by mi mělo vyskočit z hrudi. V ústech mi vyschlo a dech mi hvízdal v hrdle. Zavířila jsem, abych se vyhnula lesklé černé čepeli, kterou vrah vedl obloukem kolem. Nepamatuji si, jak jsem vytasila meč, ale když jsem se zatočila zpátky do střetu s ním, zadřely se mi do dlaní stříbrné drátky filigránů.

Jízlivě se zašklebil, když zjistil, že jsem žena. Vzplanula ve mně chladná zuřivost a uklidnila splašený tlukot srdce. Využila jsem jeho opovržení jako svou výhodu. Nebyl by to první Maedun, který by zemřel díky tomu, že osudně podcenil celskou bheancoran a díval se na ni jako bezvýznamnou překážku. Uskočila jsem na bok a švihla mečem přesně v okamžiku, kdy ho hybnost jeho švihu strhla kolem mne a klopýtl. Čepel se mu zakousla hluboko do kříže. Vytryskla krev a vrah klesl k zemi jako podťatá borovice.

Neměla jsem čas zjišťovat, jestli je opravdu mrtvý. Rychle jsem se obrátila – právě včas, abych uviděla, jak se můj otec zhroutil pod čepelí druhého vraha. Sesunul se na zem a obličejem dolů zůstal nehybně ležet ve sněhu.

Srdce se ve mně hrůzou málem zastavilo. „Otče," vykřikla jsem. Hnala jsem se přes altán, lapajíc po dechu, ústa otevřená ve výkřiku.

Druhý vrah se na mne vrhl jako lasička na králíka. Uskočila jsem, ale bylo už pozdě. Jeho meč jen jen zasvištěl, když jím švihl. Tvář měl křečovitě zkroucenou úsilím. Podařilo se mi nastavit svištící čepeli svůj meč. Jeho čepel se zarazila těsně pod jílcem. Ten

náraz mi vyvrátil paže z kloubů a ochromil mi páteř. Ruce mi zmrtvěly a meč vypadl z ochablých prstů. Vrah se otočil, připraven zasadit smrtící ránu. Zoufale jsem se převrátila na bok, vyhrabala se na kolena a na ruce a jen tak tak se mi podařilo uklouznout vražednému oblouku jeho čepele.

„Iowen?“ Bryndin pronikavý šepot zazvonil jasně jako úder zvonu. „Tady!“

Zvedla Ševelící a držela ji vysoko ve vzduchu. Vrah udělal prudký výpad proti mně; jeho černá čepel rozlévala temnotu všude kolem sebe. Uskočila jsem stranou. Brynda se s obrovským vypětím nadzvedla a hodila mi Ševelící. Meč vířil vzduchem, otáčel se a na runách hluboko vyrytých do čepele zazářilo světlo. V okamžiku, kdy meč opustil její ruku, klesla Brynda zpět, jako by všechna její síla odešla s Ševelící. V obličeji zšedla vyčerpáním a bolestí a zhroutila se na zem. Sníh kolem jejích boků se rychle barvil jasnou šarlatovou krví.

Runy na čepeli Ševelící se na slunci prudce rozhořely a já jsem jako bleskem zasažena pochopila smysl tohoto Bryndina gesta. V mysli mi vyvstala slova, jako bych četla verš balady. *Od Kerridwen Bryndě, od Bryndy Iowen.* Přímá, daná posloupnost.

Jako by byl něčím veden, dopadl meč přesně do mé natažené ruky a jílec mi padl do dlaně a prstů jako by byl stvořen pro mne a jenom pro mne. Ruka se mi prudce roztřásla, chvění se šířilo paží do hrudi až zachvátilo celé tělo a vinulo se po nervech a šlachách, jako když se struny harfy rozezní hudbou. Srdce se mi v hrudi divoce rozbušilo a vzápětí se uklidnilo do rychlého, pravidelného rytmu. Vykřikla jsem napůl radostí a napůl zlostí a můj hlas splynul s divokou, nezkrotnou písní samotného meče. Vrhla jsem se na toho vraha.

Můj hlas mi vřeštěl ve vlastních uších stejně nelítostně a pronikavě jako kvílivé vytí toho meče. Vrah už klopýtavě couval; pravděpodobně ve snaze uniknout ménu zběsilému vzteku a zářící Runové čepeli zároveň. Byl rychlý, ale já se Ševelící jsme byly rychlejší. Šla jsem po něm tak divoce, že jsem se snad ani nedotýkala nohama země. Hnána šíleným vztekem a tažena mečem jsem letěla po sněhu a čepel Ševelící se vznesla v pozvolna stoupajícím oblouku, až jsem s ní švihla vší svou silou po

ustupujícím vrahovi. Zachytila se mu v jemné tkáni na boku, těsně pod žebry a málem ho přesekla vejpůl.

Ani jsem nečekala, až dopadne na zem. Neuctivě jsem pustila Ševelící do sněhu a co nejrychleji jsem se sněhem brodila ke svému otci. Bezvládně ležel ve stínu altánu, s tváří bílou jako sníh. Zpod jeho těla se po sněhu šířila jasná šarlatová krev a v chladném vzduchu pomalu tuhla. Ležel tak nehybně, že jsem se ani neodvažovala usoudit, jestli ještě dýchá nebo ne.

2

Padla jsem na kolena vedle zhrouceného těla svého otce. Ruka se mi třásla strachy, když jsem ji k němu natáhla, a zaváhala jsem, hrůzou bez sebe, že narazím jen na ten poslední, věčný klid smrti. Nedokázala jsem se donutit dotknout se ho.

„Nenechte ho zemřít," šeptala jsem zoufale a úpěnlivě prosila všech sedm bohů a bohyň a dualitu. „Prosím, nenechte ho zemřít." Kdyby zemřel, zemřela by i má matka. Bolest ze zlomeného pouta by ji zaručeně zabila, bylo by to stejné, jako by ten vrah pohroužil meč do jejího těla místo do otcova. Neunesla bych ztrátu obou. Ne takhle. Ach bohové, takhle ne.

Ohlédla jsem se po Bryndě. Bolest mi svírala srdce tak úporně, že jsem se ani nemohla nadechnout. Brynda ležela ve sněhu, oči přivřené, tvář ztuhlou do posmrtné masky. Nahrbila jsem se v ramenou a odvrátila pohled. Byla jsem tak otupělá bolestí a žalem, že jsem se ani nedokázala rozplakat.

Hlubokým sněhem k nám běžela moje matka. Myslím, že mne snad ani neviděla. Běžela přímo k mému otci a klesla do sněhu vedle něj. Byla snad stejně bledá jako on. Ani mne nepřekvapilo, že okamžitě věděla, že se mu něco stalo. Byli spojeni nejen nezrušitelným poutem prince a bheancoran, ale také skoro třiceti lety láskyplného manželství. Byli jako dvě těla, která sdílejí jednu duši. Jednomu se nemohlo nic stát, aniž by si to ten druhý

neuvědomil. Stejné pouto vzniklo jak mezi Adairem a Liesou, tak mezi Athelinem a Dorlain.

Má matka se zhroutila na tělo mého otce a nevydala ze sebe ani hlásku. Jen ho objala a přitiskla mu na záda svou tvář.

Kolem ramen se mi ovinuly dvě silné paže. Vykřikla jsem a začala se zmítat. Byla jsem tak šílená žalem, že jsem ani nepoznala muže, který mne sevřel. Vytáhl mne na nohy a obrátil tváří k sobě, abych se nedívala na nehybná těla svých rodičů.

„Pojď pryč, dítě," řekl jemně. „Ty už teď pro ně nemůžeš nic udělat."

Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale neměla jsem už žádnou sílu. Z očí mi vytryskly slzy. Zamlženým zrakem jsem se na něj podívala. Muž, který mne držel, byl zřejmě Taggert, Laird klanu. Tupě jsem na něj zírala. Nebyla jsem schopná se ani nadechnout. Za ním klečel ve sněhu Bryndin manžel Kenzie a svíral v náručí její tělo. Vypadal, že je stejně rozervaný a pološílený žalem jako já. S Bryndiným tělem v náručí vstal a aniž se ohlédl, pomalu, zdrceně vyrazil ke Clanholdu.

Otec… matka… a taky Brynda… Bylo toho na mne moc. Dusila jsem se žalem. Hlava mi klesla na Taggertovu hruď a rozeštkala jsem se. Objal mne kolem ramen a já jsem se nechala odvést pryč.

Malé tabulky skla, kterými bylo zaskleno okno v mé komnatě, potáhl mráz jemnou sítí krystalků. Dívala jsem se přes údolí, ale tu temnou skvrnu doškové střechy na cvičném altánu jsem nenašla. Roztřásla jsem se, odvrátila pohled a zadívala se nahoru na vysoké skalní štíty na severu.

Údolím se táhla zamrzlá hladina Bordeny a v pozdně odpoledních slunečních paprscích modrobíle jiskřila. Od obrovských, zmítajících se ledových ker, z nichž některé byly velké jako žebřiňáky na svážení sena a pod vlastním tlakem se kupily a těžce se vzdouvaly proti proudu, se odrážely sluneční paprsky a házely do vzduchu jiskřivé oblouky duhy. Holé větve hustě rostoucích dubů, jasanů a javorů se ostře černě rýsovaly proti sněhem pokrytým stráním jako bezmyšlenkovité čmáranice inkoustem na pergamenu. Tu a tam prosvítaly v ponuré černobílé

krajině tmavě zelené skvrny jedlí a smrků a o něco světlejší zelené skvrny cesmín.

Bylo to překrásné a mí rodiče už to nikdy neuvidí.

Ani Brynda…

Zavřela jsem oči a přitáhla si límec domácích šatů ke krku. Od zasklených oken táhlo a chladný vzduch se mi vinul kolem kotníků jako říční ledová voda. Krb a ohřívací pánev, ze kterých se šířilo požehnané teplo, byly na protější straně komnaty, trochu daleko na to, aby zahnaly chlad u okna. Zachvěla jsem se a odvrátila se.

Pomalu, opatrně jsem si oblékla tmavé šaty a zahalila se do pláště. Zvedla jsem ruce, zapletla si pramen vlasů do tenkého copu a svázala ho bílou stužkou. Právě jsem skončila, když někdo zaklepal na dveře mé komnaty. Dříve, než jsem stihla přejít místnost a otevřít, otevřely se samy a do komnaty vstoupil Kenzie.

Žal ze ztráty jeho ženy mu ležel na ramenou jako plášť. Poprvé jsem si všimla, jak zestárl. Bolest mu vryla do tváře hluboké vrásky a jiskrné zelené oči otupěly do šedi mořské mlhy. V tu chvíli jsem si uvědomila, že nebude trvat dlouho a mně bude srdce pukat žalem nad další ztrátou. Obávala jsem se, že bez Bryndy po boku nebude Kenzie žít dlouho.

„Už jsi hotová, děvče?“ zeptal se. Hlas mu smutkem zeslábl a zdrsněl.

Přikývla jsem, přešla k němu a přijala nabízené rámě. Volnou rukou přikryl ruku, kterou jsem se o něj opírala, podíval se na mne a v očích se mu zaleskly slzy.

„Ani ti nedokážu vypovědět, jak mne to bolí,“ řekl něžně. „A ztratit oba rodiče naráz, to je skoro jako smrtelná rána.“

Rychle jsem zamrkala, abych potlačila slzy, které se mi draly do očí. „Je to stejně těžké, jako ztratit svou ženu,“ odpověděla jsem. „Ach, Kenzie, je mi hrozně. Je mi tak hrozně. Nemohla jsem jí pomoci…“ Hlas se mi zlomil v půli věty a dál jsem ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

Jemně, něžně mi přejel rukou po tváři. „Těžko jsi mohla udělat něco víc, Iowen,“ utěšoval mne. „Udělala jsi všechno, co se dalo.“

Zadívala jsem se na něj. Srdce mi přetékalo zoufalstvím. „Dělala jsem, co jsem jen mohla, ale stejně jsou mrtví. Nestačilo to…“

„Šš, děvče,“ zastavil mne. „Musíme jít.“

Zavěšená do něj jsem vyšla na chodbu. Sešli jsme dolů po dlouhém širokém schodišti do Velké síně. Tady už byl shromážděný celý klan. Na stupínku na konci Velké síně stál Taggert dav Malcolm dav Cynan, Šestnáctý Laird klanu Broche Rhuidh. Těla mých rodičů a Bryndy spočívala na katafalcích položených na stolech. Má matka a otec leželi těsně vedle sebe a jejich těla se dotýkala. Velekněz a velekněžka ze svatyně nad Clanholdem stáli hned vedle Taggerta, svázáni k sobě zápěstími, boky a stehny, a představovali tak obě stránky duality, muže i ženu současně. Měli na sobě jedno společné, bohatě nařasené roucho, které jim ponechávalo volné hlavy a velekněži volnou pravou ruku a velekněžce levou. Když jsme k nim s Kenzim došli, oba vzhlédli. Ani jeden se neusmál, ale v jejich tvářích bylo vepsáno všechno jejich porozumění a soucit.

Pustila jsem se Kenziho a šla k nim. Velekněz mi beze slova podal věnec uvitý z cedrových a cesmínových větví, propletený bílými a zlatými stuhami. Velekněžka mi podala nožík, tak malý, že by se mi snadno vešel do dlaně.

Rukojeť nožíku mne zastudila v dlani. Snažila jsem se pohledu na své rodiče vyhnout. Zvedla jsem ruku, odřízla si od hlavy ten tenký cop a vpletla ho do věnce, představujícího Uzavřený kruh zrození, života, smrti a znovuzrození. Tmavě plavé vlasy se mezi jehličím leskly. Vzala jsem věnec do obou rukou, opatrně se obrátila, zhluboka se nadechla a zvolna kráčela ke katafalku, na kterém leželi mí rodiče. Pomalu, se zadrženým dechem, jsem věnec položila tak, aby ležel napůl na matčině pravém rameni a napůl na otcově levém. Vypadali tak podivně. Zdálo se mi, že se jejich bledé, bezkrevné rty lehce usmívají, jako by je už opustil veškerý strach, bolest a hrůza a na jejich místo nastoupila tichá, něžná radost.

Ustoupila jsem dozadu a letmo koutkem oka zachytila Kenziho, jak pokládá Bryndě na složené ruce věnec, ozdobený tenkým copem jeho vlasů. I ona vypadala klidně a spokojeně.

V čele místnosti se seřadilo čtrnáct šlechticů klanu, pak společně jako jeden muž, zachmuření a vážní, přistoupili ke katafalkům. Šest vzalo katafalk s Bryndou, osm zvedlo mé rodiče.

Někde ve Velké síni začal hrát dudák. Síní se nesla tlumená, pomalá žalostiplná melodie, zpočátku tichá jako šepot větru. Zvedla jsem hlavu a uviděla, že tím dudákem je Govan. Pomalu se otočil a

vedl nosiče z Velké síně ven. Tajemné, zádumčivé kvílení dud přešlo ve sladkobolné, dojímavé tóny, které se táhle nesly mrazivým, kalným šerem pozdního odpoledne.

Každý úryvek, který Govan hrál, měl svůj význam. Jako se tkají vlákna, která vytvářejí obraz na tapisérii, tak splétal Govan tóny hudby a vyprávěl těm, kdo rozuměli řeči hudby, příběh tří životů, který dnešního dne skončil. I já jsem byla v těch tónech, které mým rodičům hrál, a byli tam i oba mí bratři, Adair a Athelin. Byl tam i můj nevlastní bratr Caennedd, syn mého otce, dítě Beltane. Životy Garetha ap Brennen a Lowry al Drywn se skládaly do podivuhodné melodie, mocné a sladké.

Kráčela jsem s Kenzim za oběma katafalky. Myslím, že když jsme kráčeli nahoru do kopce ke svatyni a dál k malému kruhu vztyčených kamenů na úbočí hory, podpírali jsme se navzájem. Sedm vysokých, nahrubo otesaných kamenů představujících sedm bohů a bohyň obklopovalo v širokém kruhu podstavec stojící uprostřed. Za kruhem byly hluboko do hory samotné vytesány krypty. Někdo už mezitím odpečetil vstup a otevřel jej. Uvnitř ležela nesčetná pokolení mužů a žen klanu Broche Rhuidh. Rudý Kian ze Skai ležel ve výklenku společně se svou ženou a bheancoran Kerridwen al Jorddyn. Bryndini prarodiče.

Praprarodiče mého otce. Kořeny sahající hluboko do naší minulosti.

Stáli jsme s Kenzim společně mezi kruhem a vstupem do krypt, ale s nosiči jsme do jeskyně nevstoupili. Už jsme se s mrtvými rozloučili a dnes v noci budu stát čestnou stráž za svou matku a Bryndu a Kenzie za mého otce.

Když nosiči zmizeli v kryptách, vydralo se Kenzimu z hrdla tiché zasténání. Jen jako by mu na okamžik uvázl dech v hrdle, nic víc. Ale ten tichounký zvuk výmluvně sdělil, jak je rozervaný bolestí a zármutkem. Vzala jsem ho za ruku. Jeho prsty mne stiskly tak silně, až jsem si myslela, že mi snad rozdrtí ruku. Ale nevykroutila jsem se mu. Ta bolest mi pomohla ovládnout vlastní zármutek, který mi rozdíral srdce.

Slunce už viselo nízko nad západním obzorem a barvilo oblohu a moře jiskřivými rudými, oranžovými, zlatými a růžovými odstíny. Převlékla jsem se do kalhot, košile a tuniky, na záda si připjala prázdnou pochvu, přehodila si přes sebe plášť a vyrazila jsem ke cvičnému altánu. Nechala jsem tam někde ve sněhu ležet Bryndin meč, Runovou čepel Ševelící. Je to strašné, udělat něco takového jakémukoli dobrému meči, a tím spíš Runové čepeli. Zasluhují mnohem lepší zacházení.

Mrtvoly těch dvou vrahů už byly pryč. Govan sem poslal skupinu mužů, aby je dopravili na Clanhold, kde byli pohřbeni do nevysvěcené půdy za řekou. Po krvi, kterou zde zanechala Brynda a můj otec, tu už nic nezůstalo. Někdo pečlivě sebral zkrvavený sníh a odklidil ho. Ale rudá krev těch vrahů na sněhu zůstala. Chvíli jsem se na ni strnule dívala. Zabila jsem je. Oba dva a jednoho z nich jsem zabila Ševelící. Ale přesto jsem ani otce, ani Bryndu nedokázala zachránit. A protože zemřel můj otec, zemřela i má matka.

Měla jsem být rychlejší. Měla jsem být silnější. Zavřela jsem oči. Adair s Athelinem a dokonce ani Caennedd mi to nikdy neodpustí. Sama sobě to nikdy neodpustím.

Užuž jsem se chtěla otočit, když jsem koutkem oka zachytila něco lesklého, napůl pohřbeného pod sněhem, kde předtím leželo tělo toho druhého vraha. Sklonila jsem se a zvedla hladký, oblý kámen, vyleštěný do saténově matného lesku a navlečený na tenkém koženém řemínku. Řemínek byl přetržený, ale bylo jasné, že ho nosíval ten druhý vrah. V posledních slunečních paprscích zářil kámen nepříjemně ostrým, zelenkavým odstínem. Byl plný jakýchsi drobných, křivolakých zářezů. Pokusila jsem se ty spletité vrypy okem sledovat, ale dělalo se mi z toho nevolno.

„Copak to máš?“

Kenziho hlas mne vyděsil, až jsem leknutím nadskočila a srdce se mi divoce rozbušilo. Otočila jsem a zjistila, že stojí těsně za mnou. Musel za mnou kráčet už od Clanholdu, a já jsem si to ani neuvědomila.

Natáhl ke mně ruku a chytil mne za zápěstí. „Copak to máš?“ opakoval ostře svou otázku.

Otevřela jsem dlaň, aby se mohl podívat. „Jenom nějaký amulet,“ odpověděla jsem „Ale je nějaký podivný.“ Bradou jsem

ukázala na zakrvácenou prohlubeň, která zůstala po mrtvém těle vraha. „Našla jsem to tamhle. Myslím, že byl jeho.“

Kenzie mne pustil a já mu ten podivně vyřezávaný kámen podala. Štítivě ucukl, jako bych mu podávala zmiji, a viditelně se zachvěl.

„Ach bohové a bohyně,“ vydechl.

„Co je to?“ zeptala jsem se. Kámen mne v dlani podivně hřál. Byl teplý a nepříjemně mastný.

„To je čmuchal, zrádný kámen,“ zachraptěl.

„Zrádný kámen? Nikdy jsem o žádném neslyšela.“

Vztyčil jeden prst, opatrně se kamene dotkl a opět se otřásl. „Viděl jsem něco takového jen jednou v životě, na Celi, předtím, než jsme s Bryndou odešli po vpádu Maedunů do Tyry. Jde po stopě magie. A dokáže vysledovat i člověka, který magii používá.“

„Tohle že jde po stopě magie?“ Podívala jsem se na tenký, plochý oblázek, který mi ležel na dlani. Jak slunce zapadalo, zelená záře zeslábla, okraje amuletu ztmavly do tmavé neškodné zeleně a najednou vypadal jako každý jiný říční kámen.

„Je to tak, dítě. Tohle je práce nějakého černokněžníka. A pokud se nemýlím, tak ho černokněžník může zaměřit na nějakého určitého člověka a pomocí tohoto kamene ho najít.“ Opatrně a štítivě si ho ode mne vzal za přetržený kožený řemínek tak, aby se kamene nedotkl prsty. Chvíli se na něj díval a znechuceně vraštil čelo a pak si ho zasunul do kapsy.

„Já tomu nerozumím.“ Tam, kde jsem se dotkla kamene, jsem měla ruku studenou a svrběla mne. Otřela jsem si dlaň do kalhot a pak ji sevřela v pěst. „Jak se to dá zaměřit?“

„To si nejsme jistí,“ řekl Kenzie. „Já nemám žádnou vlastní magii, jak víš, a o těchto věcech vím jen málo. Myslíme si, že to má co do činění s tím, že se ten kámen dostane do spojení s něčím, co patří osobě, na kterou má být zaměřen. Nebo možná se způsobem, jakým ta osoba magii používá. Každý zachází s magií trochu jinak, chápeš. Ale my s určitostí nevíme, jak se to zaměřuje. A samozřejmě s tím souvisí také zaklínadlo krvavého černokněžnictví. Tyto kameny jsou mimořádně vzácné. Slyšeli jsme, že Hakkar nakonec získal ještě jeden. Věděli jsme, že posledních padesát let po nějakém pase, co se ten první ztratil. A taky pátral po Garethovi.“

Zachvěla jsem se. „Po mém otci? A proč?“

Kenzie se nevesele uchechtl. „Gareth byl u toho, když byl zabit Horbad,“ řekl. „Myslíš si snad, že to Hakkar nechá jen tak a nebude toužit po pomstě? Přál si smrt tvého otce. Vypsal na jeho hlavu vysokou odměnu – myslím, že to bylo několik maedunských zlatých. A teď má zrádný kámen.“

„Ne, nemá.“ Vztekle jsem se ušklíbla. „Teď máme zrádný kámen my. A my ho zničíme.“

„Možná,“ odtušil Kenzie opatrně. „Ale svou práci už odvedl. Můžeme jen doufat, že jich nemá víc.“

„Víc?“ Srdce se mi sevřelo mrazivým stiskem. Adair má magii. Ne moc. Ne takovou magii, jakou měl můj otec ve svých rukou a v duši, nicméně magii má. A Athelin zrovna tak. A taky ne moc. Dokonce i já jsem měla malou jiskřičku magie. „Jako že by pátral i po nás ostatních?“

„Možná. Ale doufám, že ne.“ Dotkl se kapsy, kam si kámen zastrčil, a znovu se otřásl. V obličeji byl bledý. „Jdi pro Ševelící, Iowen, a přines ji. Nesmíš ji takhle nechávat ležet ve sněhu. Dnes ti posloužila dobře a zasluhuje si lepší zacházení.“

Šla jsem sebrat odhozený meč. Na runách se třpytily poslední paprsky slunce. Runy mi nedávaly žádný smysl, ale nikdo nedokáže přečíst runy na čepeli, která není jeho. To bylo součástí tajemství Runové čepele. Součástí její mírné, jemné magie, nicméně přesto rozhodně magie.

Ale pak se stalo něco hrozně podivného.

Runy se zatřpytily jako broušené plošky démantu, dokonce i když už na ně nedopadalo přímé sluneční světlo. Ten oslnivý třpyt mne udeřil do očí a najednou se mi zdálo, že se obrysy run přelévají a splývají jako inkoust ve vodě. Zachvěly se a pak se přelily do slov – do slov, která jsem dokázala přečíst. Oslepená a neschopná slova jsem jen strnule zírala na lesklou čepel. Pak jsem ohromeně natáhla meč ke Kenzimu. Dech mi váznul v krku.

Kenzie zaváhal. Oči se mu přemýšlivě zúžily. „Co ty runy říkají, Iowen?“ zeptal se tiše. Na tváři měl podivný, tázavý výraz.

Ani jsem se na ně nemusela dívat. Ta slova mi sama jasně planula před očima. „*Já jsem Hlas Celi*,“ zašeptala jsem.

„A tak to také je,“ pronesl Kenzie tiše. „Ano, dítě, je to tak.“

Znovu jsem mu meč podávala. Usmál se a odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne," řekl tiše. „Ona vždycky věděla, že se to jednoho dne stane. Jsem rád, že se to stalo teď. Doufala, že to budeš ty, koho si ten meč vyžádá. Vezmi si ho."

„Já?" Můj hlas děsivě zaskřípal. Jako zrezivělý pant u dveří. Odkašlala jsem si a zkusila to znovu. „Ale…"

Usmál se. „Je načase předat ho dalšímu, stejně jako ho kdysi před lety předala Bryndina babička Bryndě. Nyní náleží tobě. Ten meč je od této chvíle tvůj."

S úžasem jsem se na něj zahleděla. Před očima mi zářily runy. *Já jsem Hlas Celi.* Byla to pravda. V hlavě jsem slýchala znít jeho divokou píseň. Vzpomněla jsem si na výraz na Bryndině tváři, když mi ten meč hodila a sama zůstala ležet ve sněhu a umírala. Co bylo v tom výrazu? Souhlas. A možná i tichá radost.

Ten meč byl můj. Byl mi svěřen její rukou. Zasunula jsem si ho do pochvy na zádech a šla jsem s Kenzim do kruhu kamenů stát čestnou stráž za Bryndu a za svou matku. Kenzie bude stát čestnou stráž za mého otce.

Někdy během té tiché zimní noci si předci pro všechny tři přišli – celá pokolení, táhnoucí se zpátky do dob, kdy byl Broche Rhuidh jen hromadou neopracovaných kamenů a místo klanu tu žily jen divoké kmeny.

Když přišlo ráno, vrátili jsme se s Kenzim společně na Clanhold. Byli jsme promrzlí a nevýslovně unavení, ale byli jsme smíření s osudem. Ať už se teď stane cokoliv, věděli jsme, že mí rodiče a Brynda jsou navždy v bezpečí v Annwnu a že jejich dny jsou podtrženy a sečteny Tím, kdo sčítá na Pergamenu.

3

Nemohla jsem usnout. Ležela jsem v posteli a naslouchala tichým zvukům spícího Clanholdu. Do komnaty pronikalo příliš málo světla na to, abych viděla meč na truhlici u protější zdi. Runová čepel ležela klidně, čekala a mně se zdálo, že slyším, jak si tichounce něco pobzukuje. Venku na terase zvedal vítr prašný sníh a vířil jím kolem okna. Zadívala jsem se na tančící bílou mlhu a zachvěla se.

Chladem nebo vzrušením? Nedokázala jsem si na to odpovědět. Možná obojím. Nebo ani jedním. Nechtěla jsem si připustit, že by to mohlo být zlou předtuchou. Nebo prostě a jednoduše strachem. Mohlo to být jednoduše proto, že jsem nechtěla nést odpovědnost za žádnou Runovou čepel, a především ne za Ševelící.

Ta otázka ke mně přišla jako nezvaný host a já jsem ji nemohla vypudit z hlavy. Co když mi ten meč odmítne sloužit?

Zachmuřeně jsem přemítala, jak jsem jen pro všechny svaté mohla doufat, že se mohu měřit s těmi dvěma ženami, které měly meč přede mnou. Brynda al Keylan, vnučka proslulého Rudého Kiana ze Skai, byla bheancoran prince Tiegana, dědice trůnu Výsostného krále Celi. Když při vpádu Maedunů na Celi zemřel na bitevním poli u říčky Cam, bolest ze zlomeného pouta Bryndu málem zabila. Ale zavázala se Tieganovi přísahou, že jeho těhotnou ženu dostane v pořádku na tyaddskou usedlost hluboko v horách

Skai, k jejímu lidu. A také ji splnila, doprovázena Kenzim a svým bratrem Brennenem, mým dědem. Brynda nad slunce jasně prokázala, že je hodna nosit Ševelící.

Ten meč na ni přešel od její babičky Kerridwen al Jorddyn, ženy a bheancoran Rudého Kiana. Slyšela jsem tolik příběhů a balad, které vyprávěly o dobrodružstvích Rudého Kiana a Kerri, že by naplnily celou knihovnu. Ševelící jí zpívala v rukou jasně a divoce a stejně tak zpívala i Bryndě.

My dvě, Brynda a já, jsme si, když jsme stály proti sobě, hleděly zpříma do očí. Ani jedna z nás nebyla drobná, křehká žena. Moje matka Lowra byla Tyaddka, jedna z té podivné, vymírající rasy, která osídlila ostrov ještě před příchodem Celanů. Jako všichni ostatní Tyaddé byla i Lowra drobná, křehce stavěná a rozhodně nevypadala na to, že by měla být bheancoran. Ale na vlastní oči jsem viděla, jak vražedně přesně dokáže moje matka zacházet se svým malým prohnutým lukem. Bheancoran, která se nemusela ohánět velkým mečem, a přesto mohla uspět. Šípy mohou být stejně tak vražedné jako meče, když je na nepřítele vypustí jistá ruka, která má přesnou mušku.

„Od Kerridwen až ke mně," pronesla jsem nahlas do prázdné komnaty. Přešla z babičky na vnučku, a nyní z umírající pratety na praneteř. Dědictví mnohem cennější než zlato nebo drahokamy. „Ale co s ní mám vlastně dělat? Koho mám chránit já?"

Princům ze Skai vždycky sloužila bheancoran, bojovnice, která jim byla přítelem, osobním strážcem, důvěrníkem i společníkem. Král Tiernyn, syn Rudého Kiana, měl Ylanu. Jejich syn Tiegan měl Bryndu a můj otec Gareth měl mou matku Lowru. Můj bratr Adair má Liesu a bratr Athelin má Dorlaine.

Pokud mi bylo známo, žádný princ ze Skai nikdy nebyl bez bheancoran. Byla však někdy nějaká bheancoran, která neměla žádného prince?

A znovu přede mnou jako přízrak vyvstala neodbytná otázka. Co když jsem koneckonců nebyla zrozena k tomu, být bheancoran? Kerridwen ten meč dostala od svého otce. Tak ten tedy určitě žádná bheancoran nebyl. Co když nejsem bheancoran ani já?

Tak tohle bylo nutno opravdu dobře rozvážit.

„Co když… Co když… Co když…“ mumlala jsem znechuceně pořád dokola, nervy napjaté k prasknutí. „Co když spadneš z nějakého pitomého útesu do moře?“

A sežerou tě ryby. Tak tohle byla opravdu chmurná představa.

A chudáci ryby, které by se pokusily polknut něco tak kyselého, jako já. Můj bratr Athelin by určitě řval smíchy, kdyby mne teď mohl vidět. Dokonce i Adair by se smál.

Ale Athelin mne teď vidět nemůže. Je v bezpečí za Chladným mořem, schovaný v závětří na severu ztracené Celi, v pevnosti na Skerry, s Dorlaine a dvěma syny. Možná to tak bylo dobře. Můj milovaný bratr nebyl zrovna nejsoucitnější, když šlo o někoho, kdo se utápěl v moři vlastní hlouposti. A myslím, že právem.

Vzdychla jsem a pak se žalostně ušklíbla. Bylo těžké pokračovat v té sebelítosti při představě nadšeného Athelinova obličeje. Nejednou mi vyčetl, že beru sama sebe moc vážně, a asi měl pravdu. Obvykle pravdu míval. Ale když jsme byli ještě děti, vždycky mě dokázal něžným škádlením dostat z mých chmur, až jsem se musela sama sobě smát. A tohle jeho nadání mu zůstalo až do dospělosti.

Dokud jsem nedosáhla osmnácti let, věku, kdy se bheancoran obvykle spojí poutem se svým princem, nepřišlo mi divné vyrůstat s vědomím, že budu bheancoran. Jenže tu pak žádný princ pro mne nebyl.

Nejprve jsem jezdila po boku Athelinovi, jako jeho bheancoran, zatímco Dorlaine čekala jejich první dítě. Když se pak narodil Gabhain, tak mi sice Dorlaine neustoupila přímo, ale taky neudělala nic, čím by rozptýlila představu, že bych mohla být Athelinova bheancoran. Brynda byla bheancoran prince Tiegana a byla to jeho sestřenice. Bylo celkem lehké si představit, že i sestra prince může být jeho bheancoran.

Zvedla jsem obě ruce, prsty si pročísla rozpuštěné vlasy a shrnula si je z čela. Ještě byly po koupeli trochu vlhké.

Takhle se tu povalovat a nimrat se v sebelítosti bylo k ničemu. Ani potácet se pořád kolem dokola ve vlastních starostech nemělo cenu. Ale spletitá vlákna strachu, žalu a pocitů viny mi nedovolovala usnout.

Ach bohové, otče, matko. Potřebuji vás. A potřebuji i tebe, Bryndo…

Vstala jsem z postele a dveřmi na terasu vyšla ven. Ani jsem se neobtěžovala obléknout si župan. Na dlaždice proudilo měsíční světlo a listy ozdobných stromů, zasázených v květináčích podél cimbuří, províval lehký vánek. Ve výklenku mezi dvěma zuby cimbuří, které vyvolávalo dojem hry světla a stínu na moři lehce ozářeném měsícem, někdo stál. Kráčela jsem zvolna po terase, vedena stezkou měsíčního světla, a pomalu se k němu blížila. Ten někdo se se vstřícným úsměvem otočil ke mně a já poznala Bryndu.

Ale byla to jiná Brynda, než jakou jsem znala. Byla mladá, silná a zdravá, a krásná. Přistoupila jsem k ní. Znovu se na mne usmála a položila mi dlaň na tvář. Ucítila jsem její teplé prsty.

„Netvař se tak ztrápeně, andílku," pokárala mne mile. „Nemusíš se ničeho bát."

Její duch mne neděsil. Milovala jsem ji za života; jak bych ji mohla nemilovat i teď?

„Já se nebojím," odvětila jsem.

Dala se do smíchu. „Nemyslela jsem mne," řekla. „Chtěla jsem tím říci, že jsi asi poněkud v rozpacích z toho, že máš nosit Ševelící."

Zaváhala jsem. Měla pravdu, ale já nijak nestála o to, aby to věděla. Pokusila jsem se nasadit odvážnější, sebejistější výraz. „Co tě přivádí na myšlenku, že mne to děsí?"

Znovu se dala do smíchu. „Byla jsem vyděšená k smrti, když mi moje babička předala Ševelící. Byla jsem si jistá, že znectím ten meč, ji a celou Skai a Celi k tomu."

„Ty? Ty jsi byla vyděšená?"

„Ujišťuji tě, že jsem byla naprosto zkoprnělá hrůzou."

„Ale…"

Posadila se na předprseň cimbuří, zády k moři a ke stezce měsíčního světla, a vzala mne za ruku. Asi na mne tak trochu zapůsobila svou Uzdravující magií – ale určitě jen malinko – protože to nepříjemné chvění, které jsem cítila kolem žaludku, polevilo a já se uklidnila a cítila se mnohem volněji. Teď už jsem se mohla i zhluboka nadechnout.

„Ševelící za tebe bude bojovat, Iowen," prohlásila Brynda. „Jen si vzpomeň, jak se za tebe bila u altánu."

„Ale můj otec zemřel. Ty jsi zemřela.“

Brynda mne znovu pohladila po tváři. „Protože se náš čas navršil,“ odvětila. „Ten meč se za tebe bil dobře. Bude se za tebe bít zas.“

Zadívala jsem se přes třpytivou mořskou hladinu někam do dálky. „Myslím, že ti rozumím,“ zašeptala jsem. „Ale Bryndo…“ Odmlčela jsem se. Nevěděla jsem, jak říci to, co jsem říci musela. Brynda neříkala nic, jen klidně, trpělivě čekala. Nakonec jsem zvedla oči a zadívala se na ni. „Když jsi dostala Ševelící, věděla jsi, že budeš Tieganova bheancoran. Ale mně je už skoro dvacet tři a pořád ještě nemám žádného prince. Jak mi může Runová čepel – jak mi může Ševelící sloužit, když já sama nemám komu sloužit?“

„Já si ale nemyslím, že ty budeš mít někdy nějakého prince, dítě,“ odvětila Brynda tiše. Překvapením jsem nadskočila a dech mi uvázl v hrdle.

Určitě musela slyšet, jak strašlivě mi buší srdce. Ale jen se znovu usmála. Dřív než jsem mohla něco říct, pokračovala. „Ne, opravdu si nemyslím, že budeš mít někdy nějakého prince. Ale Iowen…“ Odmlčela se a nadlouho se zahleděla přes cimbuří někam do dálky. Byla zamyšlená, ponořená do sebe, jakoby zasněná. „Ano, ve skutečnosti si myslím, má milá, že jednoho dne budeš mít krále.“

Srdce se mi zuřivě dralo mezi žebry ven z hrudi. Vytřeštila jsem na ni oči.

„Krále?“

„Ovšem. Víš, že někde tam na Celi je král. Tieganova žena měla dva syny a jeden z nich dosud žije.“

„Ale už skoro třicet let o něm nebylo slyšet ani slova. Nejmíň od doby, co se můj otec s mou matkou vzali, o něm nikdo nic neslyšel.“

„To neznamená, že tam není. Znamená to pouze, že spojení a předávání zpráv mezi Skai a Celi je obtížné a nebezpečné.“ Odstoupila od cimbuří. „Pamatuj si to, dítě.“ Její postava se v měsíčním světle zachvěla a Brynda zmizela.

Vzbudilo mne ťukání na dveře komnaty. Posadila jsem se v posteli, pozorná a čilá jako rybička, a zadívala jsem se oknem na sníh na terase. Měla jsem nádherný sen. Sen o teple a pohodlí a jaru.

A o Bryndě…

Ťukání se ozvalo znovu a přidal se Kenziho hlas. „Iowen? Už jsi vzhůru?“ Vyhrabala jsem se z postele a přehodila si župan. „Už jdu,“ zavolala jsem na něj.

Když jsem mu otevřela dveře, šel rovnou dál. Kráčel lehce a pružně. Můj strýc byl vysoký muž a dosud působil velkolepým, vznešeným dojmem. Nesl se, jako by mu bylo polovic a jako by odmítal svému stárnoucímu tělu ustoupit. Zármutek a ztráta mu do tváře vryly hluboké vrásky, ale držel se zpříma, rovný jako meč, který nosil.

„V Taggertově sluneční komnatě bude porada,“ oznámil mi. „Přijdeš?“

Zmateně jsem se podívala na svůj župan, který jsem si jen narychlo přehodila přes sebe. „Jistě,“ odpověděla jsem. „Ale takhle ne.“

Usmál se. „Tak se převlékni, děvče,“ řekl. „Počkám na tebe na chodbě.“

„Bude mi to trvat jen chvilku.“

„Počkají na nás.“

Převlékání mi opravdu zabralo jen chvilku. Když jsem opouštěla svou komnatu, ještě jsem si narychlo zaplétala cop, ale jinak jsem už vypadala k světu. „Porada?“ zeptala jsem se. „A o čem?“

„Jsem si jist, že ti to Taggert sdělí,“ odvětil celkem klidně. Když se rozhodl být nepřístupný jako panna, tak to taky docela dobře uměl. Ze zkušenosti jsem věděla, že bych z něho nedokázala vymáčknout ani slovo. „Jdeme?“

Společně jsme prošli chodbami. Vedl mne kolem sluneční komnaty do malé poradní síně s vyhlídkou na moře. Místnost byla zařízená jen stroze – dlouhým dřevěným stolem s několika křesly. Na zdi visela obrovská mapa pevniny; jednotlivé země na ní byly vybarveny v různých odstínech – Tyra vypadala jako špičatý zelený hrot šípu, který táhl na východ od pobřeží a nad ní se rozkládal pustý, šedivý Saesnes; žlutý hranatý tvar označoval Isgard; a Maedun, rozlézající se po ostatní pevnině, byl v bledém zimním

světle, které sem dopadalo oknem, krvavě rudý. A daleko na západě byla světle hnědá skvrna ztracené Celi, obklopená modrým mořem, a nad severním pobřežím byly sotva znatelné ostrovy Skerry a Marddyn. Nikdy jsem neviděla pečlivěji a podrobněji vypracovanou mapu, vyjma snad té, která patřila mému otci a která visela v jeho pracovně v pevnosti Skerry. Jedna mohla být docela dobře nakreslena podle druhé.

V místnosti bylo chladno. Dvě ohřívací pánve, u každého konce stolu jedna, dělaly co mohly, aby zahnaly chlad pozdní zimy, ale s nevelkým úspěchem. Mráz nakreslil na okna křehké květy. Navzdory silným závěsům od oken táhlo. Zimomřivě jsem si schovala ruce do rukávů a bolestným vědomím tíhy meče na zádech jsem se schoulila do sebe. S jistotou jsem cítila, jak všichni zvědavě civí na ten meč a do tváře mi stoupalo horko.

Taggert dav Malcolm dav Cynan, Šestnáctý Laird klanu Broche Rhuidh, seděl v čele stolu, zachumlaný v plédu, na kterém se mezi šedou, modrou a zelenou vinul široký zlatý pruh. Po jeho pravici seděl Govan, po jeho levici Kenziho syn Comyn. Když jsme s Kenzim vstoupili do místnosti, Taggert povstal a pokynem nám naznačil, abychom se posadili.

„Děkuji, že jste přišli," přivítal nás a podíval se na Comyna. „Comyn má něco, co je nutno prohovořit."

Comyn si odkašlal a podíval se přes stůl na mne. Lehce svraštil čelo a rudozlaté obočí nad jiskrnýma zelenýma očima se stáhlo k sobě. „Několik příštích dní bude počasí dobré," prohlásil. „Bude jasno a bude vát příznivý vítr."

Nedokázala jsem uhodnout, kam tím míří, a tak jsem jen přikývla. „Bude to rozhodně lepší než ty vichřice, které tady máme už od Imbolce."

Dal se do smíchu. „To ano, mnohem lepší. Bude to opravdu mnohem lepší. A to mi říkají, že já rozumím počasí."

Comyn, syn Kenziho a Bryndy, byl obdařen schopností rozumět moři a myriádám všech jeho nálad a rozmarů. Říkalo se, že sama Adriel, Paní Vod, bezpečně řídí jeho loď mezi mělčinami a zrádnými proudy, bouřemi a vichřicemi. Byl velitelem flotily malých kurýrních lodí pro šestičlennou posádku, které i za toho nejhoršího počasí dokázaly křižovat tam a zpátky mezi Tyrou a Skerry a převážet posly a zprávy.

„Někdo bude muset dopravit zprávu o smrti tvého otce tvým bratrům na Skerry," pronesl Taggert jemně. „Nyní je princem ze Skai Adair."

V krku mi náhle vyschlo. „Ovšem," vydechla jsem chraptivě. „Musí se to sdělit Adairovi a Athelinovi." Nezapomněla jsem na ně. Jen to bylo něco, na co jsem nechtěla myslet.

Comyn se usmál. „Bude vynikající počasí pro plavbu malé kurýrní lodi na Skerry. S ranním přílivem můžeme vyplout," prohlásil.

Opustila jsem s rodiči Skerry na podzim. Zúčastnili jsme se Taggertova slavnostního jmenování Lairdem klanu Broche Rhuidh, Nejvyšším Lairdem Rady klanů a všemi těmi dalšími posty a tituly, které mu náležely. Předpokládali jsme, že tu nezůstaneme ani čtrnáct dnů, ale zaskočil nás rychlý příchod zimy a zimních vichřic a tak jsme museli v Tyře zůstat. Žádný soudný kapitán by v době, kdy řádily zimní vichřice, na Chladné moře nevyplul. A přestože chvíle, které jsme byli nuceni strávit na Broche Rhuidh s příbuznými a přáteli, měly daleko k nějakému vězení, shledala jsem, že po ničem jiném netoužím víc než po návratu domů. Tady mne už nic netěšilo. Na Skerry mi snad Adair a Athelin dokážou pomoci, abych se vzpamatovala.

„Myslím, že se s kurýrní lodí dokážu v pořádku dostat odtud na Skerry a zpět," prohlásil Comyn.

Domů… Až mne zamrazilo. Všechny ty pevné, dokonale uspořádané a do sebe zapadající kousky mého života se rozpadly, oddělily od sebe a pršely mi hlavou jako rozbité střípky. Domov na Skerry už nikdy nebude stejný. Nikdy už nebude znamenat to, co byl v době, kdy tam byli mí rodiče.

Taggert seděl u stolu, jednu ruku měl položenou na desce a prsty jemně vyklepával na leštěné dřevo jakýsi rytmus. „Už jsme to probírali," pravil tiše. „Chceme nabídnout tobě, tvým bratrům a všemu vašemu lidu tady v Tyře útočiště. Vaše schopnosti a zkušenosti bychom určitě mohli v Tyře využít. A na oplátku vám všem můžeme v Tyře nabídnout ochranu tyrské armády."

„Vzít všechny lidi sem?" zeptala jsem se ohromeně. „Ale proč? Nešli sem ani předtím. Co se změnilo? Co je teď nového, co by je teď mohlo přesvědčit? Skerry je alespoň celská půda, i když to není přímo Skai."

Kenzie vytáhl něco z kapsy a položil to na stůl. Poznala jsem ten amulet, který jsem sebrala u altánu, kde ležel jeden z těch mrtvých vrahů. Ztratil už i ty poslední zbytky pronikavé zelené záře a byl teď matný, nevýrazně šedozelený. I ty spirály a kudrlinky, které do něj byly vyryty, zmizely. Vypadal jako obyčejný placatý, říční vodou ohlazený oblázek s dírkou. Veškeré černokněžnictví, které v sobě kdy měl, bylo pryč.

„Toto," řekl Kenzie. „Tenhle čmuchal. Donesly se nám zvěsti, že Hakkar našel *nejméně* jeden." Jeho síti zvědů a špehů se žádná jiná na pevnině nevyrovnala. Nesčetněkrát jsem slyšela svého otce říkat, že Kenzie má mimořádné vlohy sbírat útržky a zlomky zpráv, které spolu na první pohled vůbec nesouvisejí, a činit z nich překvapivě přesné závěry. Ale Kenize byl školen Rudým Kianem – nebylo divu, že měl takové úspěchy. „Byly to značně zneklidňující zprávy. S trochou štěstí byl opravdu jeden jediný a byl to tento." Ale vypadal, že tomu sám moc nevěří. „Ty víš, že od chvíle, kdy byl Hakkarův syn zabit, byla na hlavu tvého otce vypsána cena deseti maedunských zlatých. A jediným důvodem toho, že se nikomu nepodařilo tuto odměnu shrábnout, bylo to, že nikdo Garetha nedokázal najít."

„Včera ho našli," ozval se tiše Taggert. „A výsledek známe všichni. Takové ztráty si nemůžeme dovolit."

Kenzie špičkou nehtu postrčil matný zelený kámen po stole. „Tento byl zaměřen na Garethovu magii. Vedl by Maeduny za ním, ať by byl kdekoliv. Dopadlo to tak, že byl shodou okolností tady v Tyře, a ne na Skerry, když k němu tenhle proradný čmuchal ty dva vrahy dovedl."

„Ale nemůžeme opominout možnost, že má Hakkar další," prohlásil Kenzie. „A na Skerry prostě není dost bojovníků na to, aby měl ostrov řádnou ochranu. Tady vám můžeme nabídnout veškerou ochranu Taggertovy armády, kterou jen může poskytnout."

„A poskytne ji ochotně," souhlasil Taggert zachmuřeně.

Obrátila jsem se na Kenzieho. Chytala jsem se posledního stébla naděje. „Copak s tím proklatým kamenem nemůžeš něco udělat? Je nějaký způsob, jak ho zneškodnit?"

Zavrtěl hlavou. „Na to o něm víme moc málo," odpověděl. „Ani teď nevíme, jestli náhodou ještě pořád není v chodu."

Nenapadlo mne nic, co bych na to mohla říci.

„Nemáme žádný způsob jak se dozvědět, jestli někde není další kámen, možná zaměřený na Adaira nebo Athelina," pokračoval. „Nebo na tebe. Toto je možnost, kterou nesmíme nechat bez povšimnutí – už kvůli skaiskému lidu na Skerry stejně jako kvůli tobě a tvým bratrům."

„Jestli je ještě další takový kámen, tak to zjistíš, až nám ho ukáže další vyslaný vrah," prohlásil Taggert se šibeničním humorem. „Nebo až do přístavu na Skerry dorazí nákladní loď plná Černých jezdců. Není to nic, co by si kdokoliv z nás přál zažít."

„Co chcete ode mne?" zeptala jsem se.

Taggert a Kenzie si vyměnili pohledy. „Abys odplula zpátky na Skerry a promluvila se svými bratry. Abys jim řekla, že pokud si budou přát, tak tady naleznou útočiště."

Podívala jsem se na stůl, na své pevně sepjaté ruce. Vystouplé klouby byly bílé. Stálo mne značné úsilí, než jsem prsty od sebe rozpletla. „Myslím, že mohu odpovědět za své bratry stejně dobře jako za sebe," odvětila jsem. „Položím jim tu otázku, ale myslím si, že mi oba řeknou, že raději zůstanou na Skerry." Zvedla jsem zrak a střetla se s Taggertovýma očima, plnýma znepokojení. „Je to náš domov."

Přikývl. „Chápu," odpověděl tiše. „Ale měj prosím na paměti, že jste zde kdykoliv vítáni. Naše nabídka bude platit stále."

4

Měli jsme příznivý vítr a po celou cestu přes Chladné moře jsme plachtili bez potíží. Bouře, které řádily na pobřeží už celých čtrnáct dní, jako by svou zuřivost vyčerpaly a rozptýlily se. Comyn malou kurýrní loď lehce řídil přes stovky mil moře, které dělilo Tyru od Skerry, a my jsme pluli stejně hladce, jako když labuť klouže po klidné hladině jezera. Neměla jsem co dělat a jen jsem seděla na zádi a obdivovala jeho umění, kterého nikdy nedosáhnu.

Pozdě dopoledne třetího dne jsme přímo před přídí uviděli přístav Skerry. Za přístavem se proti modři oblohy zvedaly jasně bílé štíty Wardenu, Aisliny a Rothu. V šikmo dopadajících paprscích slunce zářícího přes divoce rozeklaný hřbet Rothu vypadaly některé domy ve vesnici podivně pokřivené, jakoby přisedlé.

Comyn hladce dopravil malou loď do přístavu a zvolna doplul ke kamennému molu, tak přesně, že se loď sama zastavila na svém místě. Dotkla se krátkého dřevěného pilíře vystupujícího z mola tak jemně, jako když žena něžně pohladí dětskou tvářičku. Jeden z námořníků už čekal a svižně vyskočil na pilíř. Přes rameno nesl vyvazovací lano, které rychle ovinul kolem kamenného holce.

Na polích za domy rozmístěnými kolem přístavu ležela silná vrstva sněhu. U kamenných zídek, které oddělovaly jednotlivá pole táhnoucí se po svahu Wardenu, se závěje vršily do výše muže.

Vysoké šedivé věže a cimbuří pevnosti Skerry v dopoledním slunci stříbřitě zářily. Na vesnici, ústí přístavu a moře za ním zeširoka shlížela samotná pevnost Skerry, stojící na výběžku horského hřbetu, zbudovaná přímo ze skalního masivu Wardenu. Mohutná, železem okovaná dubová vrata, obvykle otevřená dokořán vstříc slunečním paprskům, byla teď zavřená a na cimbuří stály hlídky.

Z pevnosti vyjeli tři jezdci a tryskem se hnali po cestě vedoucí z pevnosti dolů do přístavu. I z paluby na kurýrní lodi, kde jsem stála, jsem bez potíží rozeznala vysokou, velitelskou postavu Athelina, který jel v čele.

Netečná k celému tomu shonu kolem sebe, kdy námořníci zajišťovali loď a připoutávali ji k pilíři, jsem hleděla na Athelina a s bolestí si uvědomovala tíhu těch strašlivých zpráv a závažnost pergamenu, který jsem měla zastrčený ve váčku u pasu, a na kterém Taggert posílal lidu na Skerry pozvání do Tyry. Kolem mne prošel Comyn, vystoupil na molo a šel si promluvit s dokmistrem. Lhostejně, strnule jsem zůstala stát na palubě. Pak jsem se dotkla váčku u pasu. Ten dopis mne pálil pod rukou i skrz kožené pouzdro. Ale tohle byla ta nejlehčí část mého poslání.

Bohové v kruhu, jak jen mám svým bratrům říci, že jsou naši rodiče mrtvi? Zabiti rukou maedunského vraha? A že jsem tomu nedokázala zabránit?

Na začátku mola jezdci zarazili koně a dolů po široké kamenné přístavní hrázi sešel jen Athelin. Zhluboka jsem nabrala dech a vystoupila na břeh. A dřív, než jsem si stačila uvědomit, co dělám, jsem na něj zavolala a rozběhla se k němu.

Zastavil se a počkal, až k němu doběhnu. Skočila jsem mu kolem krku a ucítila jsem, jak mne jeho paže pevně objaly. Pořád dokola jsem opakovala jeho jméno, s tváří zabořenou do vlněného pláště, který měl přehozený kolem ramen. Neříkal nic, jen mne k sobě tiskl tak pevně, že jsem se ani nemohla nadechnout.

Muselo se přihodit něco zlého. Na tváři jsem cítila jeho sípavý, příliš rychlý dech. Zpozorněla jsem, trochu se od něj odtáhla a zadívala se mu do tváře. Byl bledý a kůži na vystouplých lícních kostech měl nepřirozeně napjatou.

„Co se stalo?“ vyhrkla jsem. „Atheline? Co se stalo?“

Ustoupil dozadu, zahleděl se mi přes rameno dozadu na loď a svraštil čelo. „Kde je matka a otec?“

Cítila jsem, jak se mi jazyk lepí na patro. V první chvíli jsem nebyla schopná ze sebe vypravit ani slovo. „V Tyře," dostala jsem ze sebe nakonec. Můj hlas mi zněl cize a skřípavě jako zrezivělé dveřní panty.

Překvapeně se na mne podíval. „Až do jara?" zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou neschopna mu odpovědět.

Oči se mu široce rozevřely náhlým pochopením a z tváře mu vymizely poslední zbytky barvy. Odkašlal si. „Co se jim stalo?"

„Úkladní vrazi," zasípala jsem. Hlas mi přeskakoval pláčem. „Vrazi. Zabili otce a Bryndu a matka nepřežila otcovu smrt. Zlomení pouta…"

Zavřel oči a zavrávoral, pak se zhluboka, odhodlaně nadechl a ovládnul se. „Kdy?"

„Přede dvěma dny."

„Přede dvěma dny," opakoval hluše, spíš pro sebe než pro mne. Byl otřesen, ale nebyl překvapen. Znovu zavřel oči a přikývl. „Ano. Přesně toho jsem se obával."

A v tu chvíli jsem to pochopila. Myslela jsem si, že to bylo tím světlem, že domy ve vesnici vypadaly nějak jinak. Ale nebyly to sluneční paprsky, co je tak změnilo. Vypadaly tak pokřiveně, protože některým z nich chyběly doškové střechy. Shořely. A ta zavřená a střežená brána pevnosti.

Nájezdníci. Vrazi.

„Tady taky?" zeptala jsem se. Hruď se mi svírala bolestí, jak divoce mi bušilo srdce.

„Ano. Tady taky." Něco se mu mihlo v očích – bolest, žal, vztek. Snad všechno.

Neměla jsem sílu se ještě na něco ptát. Odpověděl mi sám a potvrdil tak mé obavy.

„Ztratili jsme více než dvacet mužů. Huw je mrtvý, Iowen."

Sklopila jsem hlavu a zavřela oči. Vyrůstala jsem s Huwem. A jednou bychom se možná vzali. Ztráta jeho neustále dobrého rozmaru a jeho síly zasáhly moje srdce jako další šíp.

„A Adair?" vydechla jsem. „Mairi? A Liesa?" Mairi, Adairova novomanželka, čekala jejich první dítě.

„Jsou v pořádku," odpověděl. „Adair utržil ránu mečem do ramene, ale není to nic vážného."

„Dorlaine?“ zeptala jsem. Raději jsem ani nedoufala. Ale Athelin byl naživu. Dorlaine, jeho bheancoran a jeho žena, musela být určitě také naživu. Určitě…

Přikývl. „Jsou v pořádku,“ odpověděl. „A děti taky.“

„A Caennedd?“

„V pořádku. Když přijeli ti jezdci, tak byl zrovna na Marddynu.“

Úlevou se mi málem podlomila kolena. Caenneddovi bylo teprve dvanáct, bylo to dítě Beltane, které měl můj otec s jednou ženou z Marddynu. Přede dvěma lety, když jeho matka zemřela, přišel za námi do pevnosti a od té doby žil s námi. „Ach, bohové, Atheline…“ Musela jsem se odmlčet a zvlhčit si jazykem vyschlé rty. I v ústech mi vyschlo. „Takže to tedy znamená, že nás Hakkar a jeho Černí jezdci našli?“

Vzhlédl a zadíval se někam za mne, do dáli, na otevřené moře. „Doufám, že ne,“ řekl. „Z těch nájezdníků nezůstal naživu ani jediný. Ale od teď budeme mnohem ostražitější. Mylně jsme si mysleli, že jsme tu v bezpečí, a zapomněli jsme na opatrnost. Ale znovu nás nepřipravené nenachytají.“

Je jeden příběh, kde se vypráví o Sheryn, ženě prince Tiegana, kterou Brynda a Brennen kdysi zachránili ze spárů Maedunů. Když jí nějaký člověk blahopřál k tomu, že to přežila, chladně se na něj podívala a poznamenala jen: „Jsem Tyaddka. My se nevzdáváme.“

Adair, Athelin a já jsme po naší matce zdědili tyaddskou krev. A stejně jako Sheryn jsme se tomu nepoddali. Pohřbili jsme své mrtvé, zdvojili hlídky na pobřeží Skerry a Marddynu a našli v horách místa, kde se náš lid mohl při první známce dalšího nájezdu skrýt. A pak jsme se vrátili ke každodenním starostem. Smutní, truchlící, ale žili jsme dál. Muži chodili na pole sít, střeženi ze strážních věží nejlepšími vojáky na Skerry. Pastevci odvedli ovce čekající nová jehňata z pastvin skrytých mezi potůčky a údolími na svazích hor a připravili je k vrhu jehňat a ke stříhání. Ženy tu vlnu později umykají, vyčistí a sepředou. Adair se rozhodl, že po uplynutí přiměřené doby smutku přijme náhrdelník a čelenku prince ze Skai. Pravděpodobně někdy po Beltane.

Vypadalo to, že nemám příliš velkou naději obírat se svými ztrátami. V průběhu čtrnácti dnů po mém návratu mne Adair poslal přes úzký průliv na Marddyn. Vyhnanci za Skai, usídlení na Skerry a Marddynu, tvořili dost malé společenství a každý muž či žena měli několik povinností. Jednou z mých povinností bylo vyučovat děti tyaddštině, nejrozšířenějšímu jazyku na Celi, a saesnesštině, jazyku lidí z Letních pastvin. Vzhledem k tomu, že jsem většinu zimy strávila v Tyře, byly děti z Marddynu od pozdního podzimu bez učitele. Takže měly hodně co dohánět. Ale já děti učila ráda a sdostatek mne to zaměstnávalo, takže jsem měla naději, že se má duše a srdce ze svého zármutku vyléčí.

Přešlo další roční období naplněné prací. Zima postupně ustupovala jaru a já si toho ani nevšimla, dokud jsem se jednoho dne nerozhlédla a neuviděla, že na stromech raší nové listy, údolí, kde se pásly ovce, se zelenají a nová jehňátka vypadají na úbočích kopců jako nadýchané obláčky. Jehnědy na vrbách už zežloutly pylem a z vrbin lemujících břehy potoka se neslo sladké švitoření ptáků. Půdu na zahradách, kde už byly zasázeny byliny, květiny a zelenina, prohřívaly sluneční paprsky, a na záhonech vyrašily téměř přes noc úhledné, rovné řádky mladých rostlinek. Jabloně, švestky, broskve a třešně v ovocných sadech se už rozmařile chlubily záplavou růžových a bílých květů, vzduch byl plný jarních vůní a lehký vánek roznášel padající okvětní plátky, poletující vzduchem jako sněhové vločky.

Naše pozorovatelny nehlásily žádné známky po Maedunech. Byli jsme v naší severské skrýši v bezpečí.

Změna ročního období však s sebou přinesla jakýsi podivný, neurčitý pocit předtuchy, který jsem dost dobře nedokázala rozluštit. Měla jsem stísněný pocit neklidu a byla jsem neustále podrážděná, ale nenalézala jsem pro to žádné vysvětlení. Skoro jako bych na něco čekala, ale neměla jsem ani tušení, co by to mohlo být. Denně jsem cvičila se Ševelící, ale ani tohle horlivé vypětí neotupilo hryzavé ostří mého neklidu.

Po nocích rušily můj spánek beztvaré noční můry – sny, které jsem si po probuzení nepamatovala. Ve dne mne pronásledovala nevysvětlitelná, bezdůvodná úzkost a nemohla jsem se na nic soustředit. Mé myšlenky se neustále obracely směrem na jih, k vysokým horám Hřbetu Celi a ke ztraceným zemím Skai a

Wenyddu, které ležely v západním stínu hor. Byla to místa, která jsem nikdy neviděla, ale něco mne k nim vábilo a to volání bylo jasné, srozumitelné a panovačné. Téměř neodolatelné.

A potom tyto život ztrpčující potíže najednou odezněly stejně rychle jako přišly. Noční můry zmizely, neklid se rozplynul. Ať už mne do Skai vábilo cokoli, tak naléhavé volání najednou utichlo. Zaplavil mne tichý klid, který se lišil od všeho, co jsem dosud poznala, a pohltil mne do své poklidné náruče.

Tři dny před oslavou Beltane jsem vyrazila na zpáteční cestu do pevnosti Skerry, stále ještě zahalená do toho tajemného, ale příjemného poklidu. Plavba přes úžinu nebyla z nejklidnějších – malý rybářský člun se celou cestu zmítal na vlnách jako harpunovaný losos. Vypadalo to, jako by se moře usilovně snažilo vyměnit si místo s oblohou. Jenom horlivé úsilí mladého kapitána udrželo malou loď v patřičné poloze a víceméně i ve správném směru.

Nebyla to ta nejlepší plavba, kterou jsem kdy zažila. Zpátky do pevnosti Skerry jsem dorazila s těžkými bolestmi hlavy a žaludkem jako na vodě, který mi neustále vyhrožoval, že se každým okamžikem vzbouří úplně, a ten zneklidňující, nejasný pocit se vrátil se stejnou silou jako předtím, jako by nikdy neodezněl.

Měla jsem v úmyslu strávit večer v klidu a tichu svých komnat, s šálkem bylinkového čaje, který by mi ulevil od bolestí hlavy. Úžina mezi Marddynem a Skerry mne ještě nikdy tak hrozně nevyčerpala. Tenhle nový druh únavy mne dráždil a vyvolával ve mně neodbytnou chuť být vzteklá, výbušná a protivná. Kysele jsem si pomyslela, že udělám nejlépe, když si svůj vztek nebudu vylévat na lidech shromážděných ve Velké síni a v tichosti vyčkám, až se mi vrátí dobrá nálada.

Nahoru do chodby doléhaly vzdálené zvuky hudby a smíchu a i přes zavřené dveře pronikaly do mých komnat. Dudy a píšťaly, doprovázené na bodhran, zamečely rejdovák a pak začaly gavotu, provázenou výkřiky a výbuchy smíchu. Veselý tanec utichl a po chvíli napjatého očekávání začalo něco jiného. Posadila jsem se a pozorně se zaposlouchala. Harfa. Zcela jistě jsem slyšela sladké,

jasné tóny harfy. Od té doby, co přede dvěma lety zemřel Malchai, nikdo ve Velké síni na harfu nehrál. A jako je magnet přitahován severkou, tak mne ta hudba vytáhla z komnaty a přivedla na chodbu nad Velkou síní.

Dole pode mnou hořely v obou krbech ohně a zaháněly chlad jarního podvečera. Vypadalo to, že se ve Velké síni sešla snad polovina vesnice z přístavu Skerry. Adair a Mairi seděli vedle sebe na nízkém stupínku u severního krbu, v okázale vyřezávaných, čalouněných křeslech a oba se usmívali. Maire se už břicho lehce zaoblilo. Za Adairovým křeslem stála stále ostražitá Liesa. Athelin a Dorlaine seděli po jejich pravici. Dorlaine držela na klíně tříletého Danala. Pětiletý Gabhain seděl na podlaze a hlavou se opíral o Athelinovo koleno.

Z druhé strany krbu seděl Rhan, tvář měl zrudlou a zpocenou, velké dudy držel na klíně a odpočíval. Gaetan se opíral o krbovou římsu, píšťalu opatrně choval v náručí a Nemedd seděl se zkříženýma nohama na podlaze, Rhanovi u nohou, a levou rukou si lehce přidržoval bodhran. V pravici měl kůží potaženou, vycpanou paličku, něžně s ní přejížděl po kůži bodhranu a lehce vyklepával jemný doprovodný rytmus k harfě, kterou si opíral o koleno muž sedící na židli přímo před krbem.

Ten harfeník byl Tyadd, vysoký a štíhlý, na ramena mu spadaly volně rozpuštěné tmavě plavé vlasy a v záři ohně se měděně leskly. Byla jsem příliš daleko na to, abych viděla, jaké má oči, ale věděla jsem, že jsou zlatohnědé. Dlouhé, štíhlé prsty se jemně probíraly strunami harfy a síní se nesla průzračná záplava jasných, jiskřivých tónů. S hlavou lehce schýlenou nad harfou zahrál jeden úryvek melodie, pak další, tančící lidé zpozorněli, zastavovali se, pomalu se rozcházeli na místa a utichali.

Hleděla jsem na něj jako u vytržení. V první chvíli jsem si myslela, že se vzduch kolem něj chvěje a nad ním tančí jiskřičky světla. Má ruka se sama od sebe zvedla a natáhl se k němu. Skoro jsem cítila tu jiskřivou sílu, která z něj vyzařovala, jako bych ponořila prsty do pramene perlivé vody.

Konečně zvedl hlavu a usmál se. Až na zvonivé tóny, které dokázal vyloudit ze stříbrných strun, a praskání ohně v krbu celá Velká síň ztichla a mlčky vyčkávala.

Udeřil do strun a vyslal přes Velkou síň vířící glissando divokých tónů. „Mám pro vás jeden příběh," pravil. Jeho hlas byl stejně zvučný a jasný jako tóny harfy – školený a silný. Chvíli vyčkával, až utichne vzrušené šeptání. Když se opět rozhostilo ticho, pokračoval.

„Toto je příběh Rudého Kiana ze Skai, který přinesl zpátky na Celi bájného Královtvůrce."

Jeho hlas posluchače naprosto uchvátil. Vyprávěl o starobylém maedunském proroctví, které pravilo, že z domu Skai povstane čaroděj, který zničí Maeduny. Ovšemže jsem ten příběh znala. Má rodina byla s jeho dějem hluboce spjata. Slyšela jsem ho nesčetněkrát, ale nikdy mne to vyprávění tak nepohltilo. Tento bard vyprávěl ten příběh lépe než kdokoli jiný, koho jsem dosud slyšela. Jeho hlas byl střídavě jemný a prozářený humorem, pak zase vzrušeně ožil nebezpečím a najednou ztěžkl zármutkem. Jeho harfa se smála a křičela a plakala s jeho hlasem. Vyprávěl o tom, jak Kian zhatil plány maedunského generála, předka Hakkara z Maedunu, který teď seděl na celském trůnu jako Lord Ochránce, a čile ho vláčel sem a tam po celé pevnině. Tomu generálovi se nepodařilo Kiana zajmout a ani mu sebrat Královtvůrce, ten velkolepý meč. Nebyla jsem si jistá, kolik z těch dobrodružství a hrdinských činů, které bard tak rozvláčně vyprávěl, bylo pravdivých a kolik z nich bylo přinejmenším přikrášlených, ale jeho příběh byl nádherný. Tyaddský harfeník vyprávění nakonec zakončil tím, jak Kian opatrně umístil meč na kamenný oltář v Tanci Nemeara, kde čekal na ruku jeho syna Tiernyna, který se měl stát prvním Výsostným králem Celi. Vyloudil z harfy závěrečnou kaskádu tónů a pomalu ruku odtáhl.

Posluchači mu složili nebývalou poklonu tím, že skoro ještě minutu poté, co hudba dozněla, setrvali v naprostém, ohromeném tichu. Pak propukl nadšený jásot a potlesk.

„Další," vykřikl kdosi. Okamžitě se přidali ostatní a dožadovali se přídavku. Harfeník se usmál a zahrál jim veselou, bezstarostnou baladu o muži, který se zamiloval do labutě. Byla přijata stejně příznivě, ale když skončil, vyžádal si kdosi Píseň mečů.

Další píseň, kterou jsem dobře znala. Živila v nás naději, že bude Celi zase jednou svobodná, zbavena maedunských vetřelců –

že povstane král a čaroděj a naplní maedunské proroctví a vyžene je zpátky na pevninu a naprosto je zničí.

Harfeník vyloudil ze strun několik akordů. „Tak tedy naslouchejte a já budu vyprávět," prohlásil.

Wyfydd, kovář bohů, králů,
kladivo čar rozeznívá.
Hudbou jeho rány znějí,
samotného krále zbrojí.

Wyfydd sám meč Brandův koval,
jeho dílu Myrddin žehnal.
Slovo, vítr, oheň, ocel –
meč nabírá sílu kouzel.

Meče králům náleží jen,
králům krví, králům rodem.
Myrddin žehná, Wyffyd ková
každý z mečů cíl svůj chová.

Tvůrce za moc meče ručí
meč sám svého pána určí.
Mečem však vládne pouze ten,
jehož ruce byl předurčen.

Dvojitý meč Wyfydd tepal,
studený kov žárem zbělal,
stvořil z meče jednoho dva,
čepel k sobě druhou teď má.

Určeny pro králů sémě,
z větr u, vody, ohně, země,
čepele se v bouři rodí,
pro rod králů, králů krví.

Shledala jsem, že sedím na nejvyšším schodě, lokty se opírám o kolena, bradu položenou v dlaních, plně pohroužená do poslouchání jeho zpěvu této písně. Znala jsem ji dobře a mohla tichounce zpívat

s ním. Jeho hlas, jasný a čistý a přesvědčivý, naplnil celou Velkou síň.

Zpíval tu píseň, jako by tam byl a všechny ty události viděl. Jeho zármutek nad smrtí krále byl tak upřímný, jako by sám držel v náručí umírajícího Tiernyna a bolestně zuřil nad ztracenými nadějemi Celi. Jeho hlas se vznášel s tóny harfy a vykresloval živoucí obrazy mečů, kovárnu, ve které byly stvořeny a ty, kdo je měli nosit.

Vylekala mne Dorlaine, která prošla kolem mne. Odnášela spícího Danala do komnaty, kde už na něj čekala jeho chůva. Ani jsem ji neviděla vstávat a jít přes Velkou síň ke schodišti. Rychle jsem se odsunula na stranu, aby mohla projít, ale moje pozornost byla stále upřena na harfeníka a jeho píseň. O chvíli později přišla Dorlaine tiše zpátky a posadila se vedle mne. Harfeník zakončil píseň vznosnou tirádou.

Rozprášily vichry válek
králův rod do širých dálek.
Myrddinovo kouzlo skryje rod,
dokud krev neožije.

Krále rodem žádá země,
krále sílu, krále sémě.
Nechť podstoupí králů test
každý, kdo chce meče nést…

Poslední tóny dozněly a rozhostilo se ticho. Zachvěla jsem se. Srdce se mi sevřelo a najednou jsem se nemohla ani nadechnout. Vždycky jsem milovala hudbu, ale tahle „Píseň mečů“ na mne nikdy předtím takhle nezapůsobila. Byla jsem rozechvělá a vzrušená jako dítě, které v den Zimního slunovratu očekává dárek.

Harfeník zasunul harfu do cestovního pouzdra a zvolna se zvedl ze svého místa u krbu. Uklonil se a nedbaje výkřiků posluchačů, kteří si žádali další, vyrazil ke dveřím. Kráčel sebejistě, klidně a vyrovnaně. Když došel ke dveřím, otočil se a usmál se.

„Další bude po Beltane,“ řekl. „Slibuji. Dokud mne princ Adair nebude mít dost a nepošle pryč.“

Adair se dal do smíchu. „To opravdu nehrozí, lorde Harfeníku," řekl. „Doufám, že se s námi zítra večer zúčastníš oslav Beltane."

Harfeník se hluboce uklonil. „Bude mi opravdu velkou ctí, lorde princi."

Pak vzhlédl. Dech mi uvázl v krku a srdce se ve mně zastavilo. Zdálo se mi, že se dívá přímo na mne. Střetla jsem se s jeho zlatohnědýma očima a jeho pohled mne zasáhl, jako by mnou projel šíp. V těch očích se něco zablesklo, něco, co jsem si nedokázala vyložit, ale rozpoznala jsem to stejně zřetelně jako jeho mimořádné nadání ke hře na harfu, kterou držel v rukou. Ten výraz tam byl jen kratičký okamžik, mihl se a vzápětí byl pryč. A o chviličku později byl pryč i ten harfeník.

Stále ještě napůl ohromená tím zdrcujícím účinkem jeho pohledu jsem se naklonila k Dorlaine. „Kdo je to?" zeptala jsem se. „Odkud přišel?"

„Říká, že je ze Skai," odpověděla Dorlaine. „Většinu cesty šel pěšky. Na posledních pár týdnů, kdy zuřily ty nejhorší bouře a vichřice, mu u Laurely poskytl přístřeší Bryant z Wenyddu. Z venianského pobřeží připlul na malém člunu. Není tu ještě ani čtrnáct dní."

„To je dost namáhavá cesta."

„Nevypadá na to. Ale Tyaddové jsou silnější než vypadají. Ptal se na Garetha a Lowru."

Srdce se mi sevřelo bolestí a žalem a chviličku mi trvalo, než jsem se zase dokázala nadechnout. „Řekl mu Adair, že zemřeli?"

„Ano." Na její tváři jsem uviděla odraz svého vlastního zármutku. „Zdálo se, že ho to hluboce zasáhlo. Myslela jsem si, že se snad dá do pláče, když se to dozvěděl. Athelin napadlo, že se možná s Garethem a Lowrou setkal tenkrát, když byli ve Skai."

„To je možné. On nebydlí v pevnosti?"

Dorlaine zavrtěla hlavou. „Ne. Má pronajatou místnost v jednom hostinci ve vesnici. Řekla bych, že Trenn je dost rád, že ho tam má, a nechává ho, aby si tam na sebe vydělával." Po očku se na mne podívala a pak se vesele usmála. „A zítra v noci bude u ohně Beltane. Nepochybuji o tom, že ti jen prospěje, když se s ním seznámíš."

Podívala jsem se na ni. Byla jsem si dost dobře vědoma toho, jak jsem zrudla, ale s tím jsem stejně nemohla nic dělat. „Myslím, že je docela přitažlivý," poznamenala jsem.

„Jistě," odvětila Dorlaine. Vstala a oprášila si vzadu sukni. „Přitažlivý je to nejvýstižnější slovo, kterým ho lze popsat." Spiklenecky na mne mrkla a lehce seběhla ze schodů zpátky na své místo vedle Adaira.

Věděla jsem, na co Dorlaine myslí, ale já se o toho harfeníka nezajímala jenom jako o společníka na oslavy Beltane. Pravda, byl bezesporu hezký a tajemný – téměř královsky vznešený – dost na to, aby přitáhl pozornost jakékoli ženy. Ale bylo v tom něco jiného. Něco, co jsem nedokázala dost dobře určit. Už když jsem ho pozorovala z vrcholku schodiště, cítila jsem z něj jakousi aureolu smutku a ztráty a žalu. Nic určitého. Možná to bylo jen v tom, jak schýlil hlavu nad harfou nebo v křivce jeho ramen. Mlhavé a nejasné jako mořský opar za deštivého rána. Ale něco tam bylo. Potřebovala jsem o něm zjistit víc.

5

Měla jsem sen, věděla jsem, že sním, uvědomovala jsem si, že jsem v těle, které nebylo moje, ale ve snu mi bylo tak důvěrně známé jako mé vlastní. Byla tma – studená, vlhká tma, která zalézala pod nehty a pronikala až do morku kostí. Spíše jsem cítila než viděla ty vlhké kamenné zdi, které se stahovaly kolem mne. Od země se jako teplo z ohřívací pánve zvedal pach vlhké půdy.

Jeskyně. Byla jsem v jeskyni hluboko v srdci hory. Spočívala na mně celá zlověstná tíha hory nade mnou, ale já jsem nevěděla, kam se obrátit, kudy vyjít ven, zpátky do slunce a tepla.

Zepředu přicházel chladný vánek, lehký jako šepot. Buď tam ležel východ, anebo byla jeskyně kus dál v chodbě nahoře otevřená k nebi. Odněkud zblízka se sem neslo tiché kapání vody dopadající na vodní hladinu, ale mnohonásobná ozvěna mi znemožňovala určit směr, odkud přicházelo. Bylo všude a kdekoliv.

Zezadu se ke mně doneslo tiché škrtnutí křesadla. Vzplanula pochodeň a zazářilo měkké světlo. Před sebou jsem uviděla postavu oblečenou v bílém, se zářivě rudým pláštěm přes ramena, sepnutým kulatou zlatou sponou ozdobenou bílým sokolem Skai. Muž nehybně stál v úzké chodbě jeskyně a čekal. V první chvíli jsem si myslela, že je to můj bratr Athelin. Ale pak se pohnul a já zjistila, že to nemůže být on. Ať už to byl kdokoliv, byl mnohem mladší.

Byl to někdo jiný. Mlhavě jsem usoudila, že je to Tyadd. Určitě Tyadd.

Kráčel hlouběji do jeskyně. Jeho stín před ním poskakoval a kroutil se, poletoval po nerovné zemi, prodlužoval se a zkracoval, postupoval a couval, podle toho, jak se pohybovala pochodeň za mnou. Byla jsem mezi ním a pochodní a bez překvapení jsem zaznamenala, že já sama žádný stín nevrhám. Ten mladý muž, který mi tak silně připomínal Athelina, byl v jeskyni sám, se zastřenou, neurčitou postavou, která nesla pochodeň.

Úzká chodba se náhle otvírala. Měla jsem pocit rozlehlé jeskyně, ale žádnou jsem neviděla. Muž přede mnou do té jeskyně vstoupil, zastavil se a počkal na nosiče s pochodní.

Muž s pochodní ho nepředešel, ale zastavil se v ústí chodby před podzemní komnatou a zvedl pochodeň výš. Světlo ozářilo vysoké bílé vápencové krápníky, které stvořila po staletí odkapávající voda, až vyrostly do takové výše, že se spojily s krápníky visícími ze stropu.

Pochodeň vzplála a jasně se rozhořela. Světlo se míhalo z jednoho sloupu na druhý, jiskřilo, přeskakovalo, sílilo jako by byly krápníky z brouseného křišťálu, a běželo jako tekutý oheň z jednoho krápníku na druhý a cestou rozhazovalo zelené, rudé, modré a fialové jiskřičky. Jeden krápník za druhým vybuchoval mihotavým světlem, až jsem si myslela, že jsme polapeni uvnitř křišťálu, na který dopadají sluneční paprsky a odletují do všech koutů tohoto rozlehlého podzemního sloupořadí jako jiskřivá, měňavá duha barev a světla.

Vedle obrovského krápníku stál osamělý stůl – spíš oltář – vytesaný z křišťálu nebo snad z ledu. Na zářivě bílém vápenci se rýsoval jeho vysoký, tmavý stín. Na oltáři stály dva vysoké, štíhlé, zlaté poháry a mezi nimi ležel meč. Ocel čepele v jiskřivém světle jasně zářila a průsvitný jílec tepal živoucím ohněm – jantarově žlutým, zlatým a sametově hnědým.

„Zvedni ten meč," nařídil nějaký hlas.

Mladý muž sebejistě kráčel k oltáři. Před ním poskakoval jeho stín, stoupající po zářivě bílém vápenci krápníku, na který dopadal stín oltáře a meče. Natáhl se k meči, sevřel jílec a zvedl ho. Na lesklém krápníku za oltářem zároveň s ním zvedl jeho stín, tak ostrý

a výrazný, že působil jako trojrozměrný, a já jsem ucítila, jak dokonale mi jeho jílec padne do dlaně.

Ráno zbyly z podivného snu jen nesouvislé útržky a zlomky, které jsem si ani nedokázala pořádně vybavit. Přesně jsem si pamatovala jen toho mladého muže ze snu, a to ještě jen proto, že mi svým tyaddským vzezřením, které jsme já i Athelin zdědili po matce, připomínal Athelina.

Ale ten mladík mohl být i tím harfeníkem. Mnohem mladším harfeníkem. A zase jenom kvůli svému tyaddskému vzezření. Rozhodně by se nedalo říci, že všichni Tyaddové vypadají stejně, ale přesto měli řadu společných rysů – tmavě plavé vlasy a zlatohnědé oči a stejný zlatý odstín pleti. Tyto rysy se obvykle dědily i u Celanů, kteří měli tyaddskou krev. Ale taky ne vždy. Oba Athelinovi synové, Gabhain i Danal, měli Dorlaininy černé vlasy a hluboké, temně modré oči. Mohli to zdědit po ní a mohli to zdědit i po mém otci. Podle toho, co nám říkala matka, měl zamlada vlasy stejně černé a lesklé jako Dorlaine a na slunci se mu leskly domodra jako havraní křídla.

Přešla jsem k oknu. Vedlo na jihozápad, měla jsem výhled přesně na svahy Wardenu za pevností. Ale když jsem se vyklonila a podívala se hodně doprava, uviděla jsem střechu hostince, kde ten harfeník bydlel. Nedokázala jsem si vysvětlit, proč mne jeho pohled tak zneklidnil. Ale byl to tak silný dojem, že mu dovolil proniknout do mých snů. Přesto jsem ale nechápala, proč by se mi o něm mělo zdát jako o mnohem mladším. Byl to jakýsi podivný posun, který sny dokážou.

Slíbil, že nám po Beltane zase zahraje. A řekl Adairovi, že mu bude ctí zúčastnit se Ohně Beltane.

Zachvěla jsem se, zimomřivě se objala rukama a třela si paže. Dala se do mě zima, přestože na ohřívací pánvi za mnou žhnula hromada rudých uhlíků.

„Dnes večer," zašeptala jsem. „Dnes večer, harfeníku, poznáme, co se děje." Pak jsem se musela usmát. „Pokud se ovšem něco děje."

Stála jsem ve své komnatě a nechávala Dorlaine, aby mi patřičně nařasila záhyby tradiční rovné bílé tuniky. Měla jsem přesně stejnou jako Dorlaine, přesně stejnou jako všichni, kteří byli dost staří na to, aby se zúčastnili oslav Beltane.

Předvečer Beltane. Slavnostní večer, který znamenal přechod ročního období z časného do pozdního jara. Noc naplněná obrovskou mocí. Ta jediná noc v roce, kdy se dualita rozdělí na svou mužskou a ženskou podstatu a spojí se jako muž a žena, aby zajistila bohatou úrodu polí a lesů, řek a moří. Děti počaté v noci Beltane byly považovány za šťastné a požehnané a říkalo se, že jejich matkou je bohyně a otcem bůh.

Dnes večer měly na celé Celi hořet v dubových hájích na svazích hor na západě a na stráních kopců na východě obrovské ohně na počest duality. Dnes večer se měla celým ostrovem nést hra píšťal, dud, harf a zvonků a muži a ženy z celého ostrova měli tančit kolem ohňů na oslavu nového života.

Ale této noci nebudou na Celi zapáleny žádné ohně. Žádné, až na ty, které zapálí vyhnanci ze Skai, usídlení na Skerry a Marddynu, a až na jeden na Laurele, kde nalezli útočiště vyhnanci z Wenyddu. Ani ve vyhnanství jsme nezapomínali na dualitu a na kruh sedmi bohů a bohyň, a ani jsme nezanedbávali oslavy, označující základní přelomové dny roku. Z těch čtyř svátků Ohně – Imbolce, Beltane, Lammasu a Samhainu byl Beltane oslavován nejveseleji a nejradostněji. A Lammas byl v rozmařilosti hned za ním.

Založila jsem si ruce za záda a Dorlaine se dál přepečlivě věnovala řasení lehké vlněné látky. Napadlo mne, jestli kdy nějaká vtělená bohyně této noci byla tak roztřesená jako já.

V mysli se mi znovu vynořily útržkovité zlomky mého snu. Pamatovala jsem si z něj jen málo. Jenom jeskyni a meč.

A muže, který by mohl být Athelinem, ale nebyl. Zádumčivě jsem přemítala, co to mělo znamenat. Snažila jsem si vzpomenout, jak ten muž ve snu vypadal. Že by to byl opravdu ten tajuplný harfeník ze včerejší noci ve Velké síni? Možná – ale zase – tenhle byl mnohem mladší. Ten muž ve snu byl ještě chlapcem. O několik let mladším než já.

Neklidně jsem odstoupila od Dorlaine a její přepečlivé péče. „Už toho nech," vyhrkla jsem ostřeji, než jsem chtěla. „Už to

stačí!“ Pak jsem se rychle omluvila. „Promiň, Dorlaine. Snažíš se mi pomoci a já se chovám jako nějaká panna před svým prvním Beltane.“

Dorlaine nechala ruce klesnout k bokům a vážně se na mne zadívala. Modročerné vlasy měla volně rozpuštěné – zvlněné kadeře jí spadaly do půli zad. Ve světle pochodní měla oči modré jako horské jezero pod podzimní oblohou. Po dětech nepřibrala v pase ani trochu. I když teď s mečem necvičila už tak často jako předtím, než se ji narodili chlapci, dosud se pohybovala stejně půvabně a pružně jako rozená bojovnice s mečem nebo jako tanečnice. Athelin ji zbožňoval. Byla mu víc než jen bheancoran a společnicí. Držela ve svých dlaních jeho srdce i duši a na oplátku mu nechávala opatrovat svou. A protože ji můj bratr tak hluboce miloval, milovala jsem ji já stejně, jako by byla mou sestrou, kterou jsem nikdy neměla.

„Rozhodně jsi stejně rozechvělá jako panna, která se připravuje na svůj první Beltane. A myslím, že i víš proč.“

Usmála se na mne a koutky úst se jí pobaveně zvlnily uličnickým úsměvem. „Že by ten harfeník?“

Zase jsem zrudla. Tváře mi hořely jako rozpálená ohřívací pánev, která stála v koutě. Pak jsem se dala do smíchu. „Já nevím,“ připustila jsem nakonec. „Hezký je na to dost, ne?“

„Rozhodně. A jeho nadání okouzlit svým hlasem a harfou by podlehlo všech sedm bohů a bohyní, natož dcera prince.“ Natáhla se ke mně a urovnala poslední záhyb na tunice. „Musím se vrátit k Athelinovi. Přeji ti veselé oslavy s harfeníkem, drahá sestřičko. Ať ti dnes večer neukápne z medoviny ani kapka.“

Políbila mne na tvář, pak se celá rozesmátá otočila a vyběhla z komnaty.

Šla jsem si stoupnout k oknu. Šeřilo se a východní obloha se potahovala tmavou modří soumraku. Na svazích Wardenu pokládali lidé poslední polena na hranici připravenou k zapálení. Mladý kněz a kněžka, vybraní, aby vedli průvod od svatyně, už byli připraveni začít. Přes louky se nesly útržky melodií – dudáci a pištci horlivě ladili své nástroje.

Od mého prvního Beltane jsem se ještě takhle necítila. Žaludek jsem měla jako na vodě, srdce se odmítalo uklidnit a vyskakovalo mi až do krku. Po celém těle jsem cítila podivné, vzrušující spojení

obav, dychtivého očekávání a rozčílení. A nad tím vším převládala předtucha, že se stane něco významného. Něco důležitého.

Odvrátila jsem se od okna a zhluboka se nadechla. Už dost těchhle nesmyslů. Byla jsem dospělá žena a – vrhla jsem letmý, rychlý pohled nad postel, kde visela v pochvě Ševelící – nosila jsem Runovou čepel. Tohle těkání a trudnomyslnost nebylo nic pro mne. Byla jsem pevně odhodlána si to opakovat tak dlouho, až tomu sama uvěřím. Zhluboka jsem se nadechla a opustila komnatu.

Adair a Mairi s Liesou už odešli do svatyně. Athelin a Dorlaine na mne čekali na vrcholku schodiště. Pomyslela jsem si, že se mu asi Dorlaine zmínila o mém dětinském rozechvění, protože se na mne podíval se šibalskou jiskřičkou smíchu v očích – zlomyslný výraz, který jsem znala až příliš dobře. Ale neříkal nic. Jenom mi nabídl levé rámě. Zavěsila jsem se do něj a nenápadně se podívala na Dorlaine, která se do něj zavěsila zprava, a co možná nenuceně jsem se usmála.

„Můžeme jít?“ zeptal se mile.

„Ano,“ odtušila jsem. Sebrala jsem všechnu důstojnost, kterou jsem měla, ale bylo jí žalostně málo. Podle cukajícího koutku Athelinových úst to nestálo ani za řeč. Ušklíbla jsem se na něj a pak se dala do smíchu. S ním bylo opravdu obtížné zachovat si podrážděnou náladu.

„Tak tedy jdeme. Už na nás čekají. Za pár minut už padne tma.“

I když jsem se po tom harfeníkovi všude rozhlížela, v zástupu lidí kráčejících ke svatyni jsem ho neviděla. A nezahlédla jsem ho ani v natěsnaném davu před svatyní. Ale v té tlačenici strkajících se, vzrušených lidí, rozjařených oslavami, bylo lehké ho přehlédnout.

Na Skerry se snesla tma a na obloze se objevily první hvězdy. Nad obrovským hřbetem Wardenu vyšel srpeček měsíce – bylo teprve jeden den po novoluní. A jasně planoucí hvězda Lovkyně, jako vždy vytrvale kráčející v jeho šlépějích, vycházela za ním.

Vzduch praskal vzrušeným napětím, hmatatelným jako mlžný opar pod duby. Dokonce i závoje břečťanu, spadající z dvanácti dubů, se chvěly vzrušením. Jedenáct dudáků už zaujalo svá místa na začátku stezky vedoucí na mýtinu vysoko v horách a čekali až průvod začne. Adair a Mairi stáli vedle nich, Liesa stála těsně za ním a kolem nich se shromažďoval lid Skerry. Athelin s Dorlaine se

postavili vedle nich. Této noci nebylo mezi vyhnanci ze Skai rozdílu v postavení. U Ohně Beltane mohla princezna nabídnout svou medovinu stájníkovi a děvče z kuchyně princi.

Po schodech od svatyně sestupovali čtyři lidé – dva muži a dvě ženy. Každý z nich nesl jednu z ozdobených vyřezávaných žerdí, které ve čtyřech rozích podpíraly třepetající se zelený hedvábný baldachýn. Dole pod širokým schodištěm se zastavili a s těžce skrývanou radostí, celí rozesmátí, vyčkali, až budou dudáci připraveni. O chvíli později lehce seběhli po schodišti ruku v ruce mladý muž a žena, vybraní aby představovali boha a bohyni, a zaujali svá místa pod vyšívaným zeleným hedvábím. Večerním šerem se ozvalo první zamečení dud a ozvěnou se vrátilo od svahů hor. Nosiči pochodní rychle dobíhali na svá místa do čela průvodu, vedle boha a bohyně, které měli doprovázet na mýtinu v dubovém háji. Světlonoši vyrazili, plameny pochodní se zatřepetaly dozadu a lid Skai se seřadil za dudáky. A vzápětí už se dal zástup do pohybu a davem se vzneslo vzrušené šeptání a smích. Po harfeníkovi jsem dosud nezahlédla nikde žádnou známku. Připojila jsem se k průvodu.

U ohně jsem se postavila trochu stranou od ostatních žen a zadívala se na muže na druhé straně ohniště. V rukou jsem svírala pohár s medovinou, opatrně, abych ve vzrušeném davu nerozlila ani kapku. Medovina rozlitá v předvečer Beltane znamenala po zbytek roku smůlu a o to jsem nestála.

Pozorně jsem se rozhlížela a snažila se mezi muži shromážděnými na druhé straně ohniště rozeznávat jednotlivé tváře. Mužů s tmavě plavými tyaddskými vlasy tam bylo hodně, včetně mého bratra Athelina, ale nakolik jsem je byla schopná rozeznat, tak mezi nimi harfeník nebyl. Zklamaně jsme se odvrátila a začala sledovat začátek oslav.

Muž a žena, do kterých se této noci vtělil bůh a bohyně, hodili své pochodně na hranici a radostný obřad svátku Beltane začal. Oheň dychtivě vzplanul a jasně se rozhořel do noci. Davem proběhla vlna úlevy a zašumělo pochvalné uznání. Když hranice vzplanula okamžitě, znamenalo to slibný začátek. Chvíli jsem pozorovala vějíře jisker, které vyletovaly až do nebe jako nová souhvězdí, a pak jsem se znovu rozhlédla kolem. Uviděla jsem mezi muži Adaira, vysokého a rovného jako svíce. V hladkých

černých vlasech se mu odráželo světlo ohně. Zachytila jsem rychlý, plavný pohyb, který mi ukázal, kde stojí Athelin. Ale harfeníka jsem opět nenašla. Do útrob se mi zahryzlo hořké zklamání. Možná, že nakonec vůbec nepřijde, i když se oslav nezúčastnilo jen pár lidí.

Ozvalo se první zamečení dud a zaznělo jako vzdálený hukot moře. Hvězdy nad hlavou zářily na tmavém moři nebeské klenby jako majáky. Dav ztichl. Bůh a bohyně přistoupili k ohni a začali první, přesně určené půvabné kroky tance.

Kvílení dud kdesi ve tmě zesílilo. Bůh a bohyně se lehce otáčeli kolem sebe v předstíraném pronásledování. Skočili nalevo, napravo, nejprve pronásledoval jeden, pak druhý, točili se a pobíhali v poletujícím světle a stínech. Pak se najednou oba naráz otočili, dychtivě si padli do roztoužené náruče a jako padající okvětní plátky zachycené vodním vírem se zatočili. Jejich postavy se vlnily a kroužily se zrychlujícím se rytmem hudby, pronásledování skončilo a začalo nabídnutí se jeden druhému. Potom, držíce se za ruce, lehce odlétli od ohně do soukromí dubového háje. A jak odbíhali, hudba náhle utichla, jako by ji uťal čepelí meče.

Když mladý bůh a bohyně zmizeli ruku v ruce v hlubokém stínu pod duby, začaly dudy opět něžný, vábný, svůdný motiv. V kruhu mihotavého světla, které vrhaly plameny ohně, vířili muži a ženy jako padající listy. Odstoupila jsem od ostatních žen stranou.

Všude kolem mne tančili muži a ženy, pohlceni rozverností rozjařených oslav. Oheň vysoko vzplanul a plameny zaháněly poskakující stíny dál a dál. Veselé, rytmické nápěvy doprovázel smích.

Jeden z mladíků malé Adairovy armády vykroužil z davu a dotančil přede mne. Tvář mu zářila radostným vzrušením, jak se také této noci patřilo. Nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Pozvedla jsem k němu svůj pohár. „Doušek medoviny, lorde?“ zeptala jsem se s úsměvem.

Jestliže byl zklamán nabídnutím pouhého doušku, nedal to na sobě ani v nejmenším znát a přijal z mých rukou pohár. „Tvůj dar mi skýtá velké potěšení, lady,“ odvětil. Dal si doušek a podal mi pohár zpět. Byla jsem skoro stejně vysoká jako on, ani se nemusel moc sklánět, aby si vybral svůj polibek. Pak se dal do smíchu a nechal se strhnout vířícím davem k tanci.

A pak jsem ho uviděla – harfeníka – vysokého, štíhlého a pružného, tančícího na druhé straně ohně. Obrátil se a zadíval se na mne. Jestli mne kdy bodlo u srdce, tak jsem určitě nebyla víc vyděšená a omráčená, než když jsem se střetla s jeho pohledem. Krev se mi nahrnula do hlavy a lehce jsem zavrávorala. Na kratičký okamžik jsem měla pocit, že mne snad nohy ani neunesou, že se mi kolena podlomí a já se sesunu do trávy. Na okamžik strnul, s pohledem upřeným na mne, a mně se zdálo, že je stejně zasažen jako já sama. Jeho tvář se proměnila. V tom mihotavém světle ohně jsem nedokázala rozpoznat, jestli to byl výraz obav nebo očekávání či snad hluboké úlevy.

Zvedla jsem svůj pohár a nechala se strhnout hudbou. Pohupovala jsem se a tančila do rytmu, který byl stejně starý jako Celi sama. Proud tanečníků mne smetl s sebou stejně jako jeho. Neměla jsem proč spěchat. Věděl stejně dobře jako já, že budeme této noci spolu. Ta jistota mi zpívala v hrudi jako znějící struna harfy. Bez vědomé vůle a dokonce bez jakékoli snahy jsme se nevyhnutelně, neúprosně blížili přes mýtinu jeden k druhému.

Mistr meče přede mnou se otočil a málem do mne vrazil. Dala jsem se do smíchu a o krok jsem ustoupila a pak mu nabídla svůj pohár.

„Doušek medoviny, lorde?“ zeptala jsem se.

Uchechtl se a vzal si pohár. „Tvůj dar mne nesmírně těší, lady.“ Dal si jen malý doušek a pak se sklonil a vybral si polibek, na který měl nárok. Se smíchem mi pohár vrátil a vzápětí byl zase pryč, stržen tanečním rejem.

Sklopila jsem hlavu a tančila na místě. Byla jsem si naprosto jistá, že se ten harfeník nechá davem unášet až ke mně, a čekala jsem na něj. Když jsem zase zvedla hlavu, stál přede mnou, jeden koutek úst lehce nadzdvižený v něžném, zádumčivém pousmání. Včerejší noci ve Velké síni jsem nebyla schopná určit, kolik mu asi může být. Dnes večer, mezi poletujícími stíny, v mihotavém světle ohně, působil starším dojmem, než jsem si původně myslela. Nebyl tak starý jako můj otec, ale určitě už nebyl nejmladší.

Byl štíhlejší než mí bratři, postrádal Adairovu zavalitou sílu i Athelinovy mocné, tvrdé svaly. Nevypadal jako muž, který by byl zvyklý ohánět se mečem. Ale byla v něm ta šlachovitá, pružná síla, která svědčí o vytrvalosti a houževnatosti. A co víc, byl

neodolatelně přitažlivý, s tím jeho záhadným úsměvem a zádumčivýma očima a se záchvěvy smíchu v koutcích úst.

Neřekl nic. Jen prostě tančil přede mnou a díval se na mne s tím podivným, lehkým, nesouměrným úsměvem na tváři. Této noci nemohl muž požádat ženu o medovinu, ale každopádně mohl projevit ochotu ji přijmout, když mu bude nabídnuta. O své ochotě mě rozhodně nenechal na pochybách. Byla více než zřetelná.

Dech mi vázl v hrdle. Zvedla jsem svůj pohár a nabídla mu jej. „Medovinu, lorde?“ Můj hlas mi najednou zněl drsně, jako bych dlouho nevydala ani hlásku.

„Tvůj dar mne velmi těší, lady.“ V zabarvení hlasu se i teď ozývala všechna jeho melodičnost. Přijal z mých rukou pohár. Najednou jsem si všimla, jak hrozně se mi ruce třesou. Jediným dlouhým douškem pohár vyprázdnil a pak ho vyhodil vysoko do vzduchu. Ani jeden z nás už neuviděl, kam pohár dopadl.

Mlčky jsem mu podala ruce. Uchopil je a sklonil se ke mně – *jak jen je vysoký*, uvědomila jsem si překvapeně – a jeho ústa si vyžádala má. Jeho rty měly sladkou chuť medoviny. A pak jsme se dali do pohybu na tóny hudby, nechali jsme se unášet vírem tance a společně jeden druhého vedli předem určenými kroky vábení.

Ruku v ruce jsme odešli od ohně do útulného přítmí dubového háje. Oba jsme se smáli, aniž jsme k tomu měli jiný důvod než pouhopouhé vzrušení a radost a štěstí z toho, že jsme spolu. Málem jsme zakopli o nějakou dvojici, která si ležela v náručí u kmene dubu. Našel skryté místečko a obrátil se ke mně.

Odhalila jsem, že jeho schopnosti, pokud jde o něžnosti vůči ženskému tělu, jsou stejně úžasné jako způsob, jakým ovládá svou harfu. Přijala jsem ho jako rozvíjející se květina za úsvitu.

Nikdy dříve jsem nebyla s mužem tak jako té noci s oním harfeníkem. Ztratila jsem jakékoli povědomí o tom, kde já končím a on začíná. Shledala jsem, že znám jeho pocity stejně dobře jako své. Už jsme nebyli dvě oddělené bytosti, ale úžasné, radostné splynutí dvou těl, dvou duší, dvou srdcí. Oba nás to překvapilo, zaskočilo i potěšilo zároveň a já jsem v tom zázraku oslav ztratila samu sebe.

Když se naše srdce zase uklidnila a dech se zpomalil, nadzvedl se a zadíval se dolů na mne. Tvář měl skrytou ve stínu, ale v tmavě plavých vlasech mu tančily vzdálené odlesky ohně. „Dosud neznám tvé jméno," poznamenal. Pak si zasel lehl, přitáhl si mne k sobě a položil si mou hlavu na své rameno. Pod svým uchem jsem slyšela, jak mu v hrudi tiše bublá smích.

„Iowen, lorde Harfeníku," odvětila jsem rozpustile.

Znovu se nadzvedl, položil mi dlaň na tvář, pak přejel po linii spánků a tváře až k bradě. A pak mi řekl to, co říkat nemusel, ne v předvečer Beltane, kdy v dubovém háji uléhají bohové s bohyněmi. Vyslovil slova, která nás navždy spojila dohromady a jeho hlas byl drsný a chraptivý touhou.

„Iowen, má duše leží v tvých dlaních."

Na chvíli jsem zavřela oči, pak jsem se zhluboka, roztřeseně nadechla a dala mu tu jedinou odpověď, kterou jsem mu mohla dát. „Tvá duše je bezpečně skryta v mých dlaních a v mém srdci…" šeptala jsem, ale slova se mi najednou přetrhla, rozpačitě jsem se zasmála a upřeně se mu zadívala do velkých očí. „Ale ne! Vždyť já ani neznám tvé jméno."

Vážně se na mne zadíval, tvář měl napůl zahalenou stínem. Už se neusmíval. „Mé jméno je Davigan," řekl tiše. „Davigan ap Tiegan ap Tiernyn."

V první chvíli se ve mně srdce zastavilo. Třeštila jsem na něj oči, neschopna pohybu, neschopna dát dohromady jakoukoli kloudnou myšlenku. Když jsem se konečně pokusila promluvit, hlas mi uvázl v hrdle a málem jsem se zadusila. Pak jsem to zkusila znovu.

„Můj králi," zašeptala jsem.

6

Ležela jsem pod duby v Beltanovém háji a zírala jsem na harfeníka s nedůvěrou a údivem. Davigan ap Tiegan ap Tiernyn, jak sám sebe nazval. Vnuk prvního a jediného korunovaného Výsostného krále Celi. Nyní byl on sám nekorunovaným králem.

V tu chvíli jsem pochopila, co se s námi dvěma stalo, když se včera večer naše oči setkaly ve Velké síni, co se stalo, když jsme se navzájem našli na opačných stranách ohně, a co se stalo, když jsme splynuli v přívětivých stínech dubů. Nepochybně pouto lásky. A stejně tak jistě se to nepřihodilo poprvé, cožpak se i rodiče Rudého Kiana nesešli přesně takhle u Ohně Beltane? Pouta lásky na celý život u Ohně Beltane rozkvétají – možná ne pokaždé – ale dost často na to, aby byla opěvována v písních bardů.

Ale my, Davigan ap Tiegan ap Tiernyn a já, jsme cítili, že je to něco víc než jen spojení srdcí a těl. Cítili jsme trvalé spojení duší, pouto prince a bheancoran. A já jsem si s úžasem vzpomněla na to, co mi ve snu říkala Brynda. Že nebudu mít prince. Ale možná krále…

Nepřela jsem se s ní. Krále… Brynda měla pravdu. Teď tu se mnou byl Davigan – můj král. Byla jsem jeho důvěrnicí a osobním strážcem a on byl mým důvěrníkem a mužem, jehož život jsem byla povinna ochránit.

Skláněl se nade mnou. V tmavě plavých vlasech se mu odrážely odlesky ohně a měsíční světlo. Oči měl zahalené hlubokým stínem a jejich výraz se nedal přečíst. Ale nepotřebovala jsem v nich číst. Cítila jsem to, co on. Naše pocity mezi námi probíhaly po nově vzniklém, nezrušitelném poutu a chvěly se mi v hrudi jako hudba vybrnkávaná na struny loutny. Obavy i nadšení. Nedůvěra i radost. Pocit *naplnění*. Po tak dlouhém, nekonečném čekání, zrovna když jsme oba ztráceli naději, jsme jeden druhého našli.

Neuvěřitelný zázrak.

Do oči mi vhrkly slzy a zachvěly se mi na řasách. Nedokázala jsem je zadržet. Zvedla jsem ruku a dotkla se špičkami prstů jeho tváře, abych se ujistila, že je skutečný a že se mi nezdá.

„Můj králi," zašeptala jsem. Použila jsem tyaddský výraz znamenající *můj vlastní*, náležející mně, jako když žena řekne *můj manžel* nebo *můj milenec.*

Pomalu se ode mne odtáhl a zavrtěl hlavou. „Ne," řekl hořce. „Ne. Prosím. Nejsem tvůj král. Nejsem král. Jsem jen bard, ubohý, prachbídný harfeník…"

„Ale jsi králem Celi…"

Něžně mi zakryl rukou ústa. „Pšt," zašeptal. „Nedopusť, aby tě někdo slyšel říkat toto slovo."

Zůstala jsem tiše ležet schoulená na jeho hrudi. Z jeho tváře jsem viděla jen obrys lícní kosti, orámovaný stříbrným světlem měsíce a jemným třpytem jeho vlasů. Ještě jednou jsem zvedla ruku a prsty mu přejela po skráni a po tváři až k bradě. Byl skutečný a byl tu se mnou. Pořád jsem tomu ještě nemohla uvěřit.

A najednou se mi útroby sevřely mrazivým chladem pochybností. Jak by to mohl být Davigan ap Tiegan ap Tiernyn, který byl jen o čtyři roky mladší než Gareth, když vypadal ani ne o deset let starší než Athelin? Zmateně jsem ztuhla. O našem poutu nebyly žádné pochybnosti. Ne, to pouto mne naplňovalo jako jiskrné víno naplňuje pohár, šumivé, opravdové a zázračné. Stejně tak jsem nemohla zpochybňovat to pouto lásky, které mi teple žhnulo v srdci. Ale jak by mohl být tím, za koho se vydával? Jak by se mohlo stát, že vypadal jako vystřižený z časů vzdálených třicet let a přesazený na místo, kde se ho po celých třicet let čas nedotkl?

Obě pouta, která nás k sobě vázala, mi nařizovala – vyžadovala – abych mu bezvýhradně důvěřovala. A já jsem mu důvěřovala.

Celou svou duší. Ale naskakovala mi z toho husí kůže – byla jsem napůl vyděšená a napůl zmatená. Byla jsem z toho prostě celá nesvá. Přirozeně to vycítil a já poznala i ten okamžik, kdy to vycítil. Probíhalo to po poutu mezi námi, naprosto zřejmě a zřetelně, jako tón, který by zahrál na strunu harfy. Kleknul si a podal mi odhozenou tuniku.

„Je tu něco, o čem bychom si měli promluvit, aniž by nás někdo slyšel?“ zeptal se tiše. „Tady“ – ušklíbl se a rozmáchlým posunkem naznačil náš ukryt v dubovém háji – „moc soukromí zrovna není.“

Musela jsem se usmát. „To tedy není,“ souhlasila jsem. Bylo tu asi tucet dalších párů a další se na místo, kde jsme leželi, blížily. Bylo dost nepravděpodobné, že by se zajímaly o to, o čem s Daviganem mluvíme nebo jsme mluvili, ale rozuměla jsem tomu, že tu možnost chce vyloučit úplně. Natáhla jsem si tuniku a vstala jsem. „Můžeme jít do mých komnat.“

Na okamžik strnul. „To není moc vhodné…“

„Aby byl zasnoubený pár společně v komnatách ženy?“ zasmála jsem se tiše. „Nevím, jak to v tuto dobu chodí ve Skai, ale tady na Skerry to není jen vhodné, tady se to téměř předpokládá.“

„Zasnoubený,“ opakoval zasněně. „Jo, myslím, že jsme zasnoubeni.“ Natáhl ke mně ruku. „Tak nás tedy nenech marnit další čas, má milovaná paní.“

Ruku v ruce jsme vyšli ze skrytu hlubokých stínů, opatrně, abychom nerušili další páry, které se ještě tiskly k sobě a tiše si šeptaly a smály se. Na mýtinu mezi duby se sneslo hluboké, mlčenlivé ticho. Vzduchem už nezněla hudba zdůrazňovaná praskáním hořícího Ohně Beltane. Dudáci utichli, utichly i píšťaly a bodhran. I oheň už skomíral a v ohništi zůstaly jen řeřavé uhlíky a jen tu a tam vyskočil malý jazýček plamene a lehce zatančil po ohořelých, téměř spálených březových polenech.

Než jsme došli do pevnosti, byli jsme promrzlí na kost. Předvečer Beltane na Skerry byl nocí někde mezi horkým létem a studenou zimou a dnešní noc se spíš blížila zimě než létu.

Ne všichni z pevnosti Skerry se zúčastnili Ohně Beltane. Když jsme se s Daviganem vplížili do mých komnat, vztyčila se od krbu, ve kterém vesele praskal nový oheň, vysoká, hubená postava a s pozdravem se obrátila k nám. Riada bývala chůvou mého otce, když byl ještě malým dítětem, a byla i chůvou jeho tří dětí. Byla

štíhlá jako březový proutek, vlasy měla bílé jako popel na mýtině, ale stále se držela vzpřímeně a rovně. Pohybovala se sice už mnohem pomaleji, ale to byl taky jediný ústupek, ke kterému ji její věk donutil. Její vědoucí pohled přeskakoval ze mne na Davigana a zpět. A koutky úst se jí zvlnily záchvěvem chápavého úsměvu.

Vysekla nám drobnou poklonu. „Ohřívací pánve v ložnici už hoří, lady," sdělila mi rovnou. „A i tenhle oheň se za chvíli rozhoří. Budeš tu mít se svým snoubencem docela příjemně."

„Díky, Riado," odpověděla jsem trochu vyjeveně a pevně Daviganovi stiskla ruku. Bylo zbytečné se ptát, jak poznala, že je Davigan mým snoubencem. Uměla přečíst vzplanutí lásky stejně snadno jako já knihu nebo dopis.

Riada sklonila hlavu, potajmu vrhla na Davigana rychlý, zvědavý pohled a opustila komnatu. Dveře se za ní tiše zavřely. Obrátila jsem se k němu. Muselo na mně být zřetelně vidět, jak jsem zvědavá a rozpačitá zároveň, protože ke mně přistoupil, vzal mne za lokty a pozadu mne dovedl k jednomu křeslu před ohněm. Klesla jsem do křesla, jako by mi někdo přeřízl šlachy pod koleny. Trpce se pousmál, posadil se do křesla vedle mne a natáhl si nohy ke krbu.

„Přišel jsem sem hledat tvého otce," začal. „A tvou matku. Víš, byla to má adoptivní sestra. Když mně a Daefydovi bylo deset a Lowře dvanáct, vzala si naše matka jejího otce."

„Ano," odvětila jsem. „To vím."

Znovu se na mne trpce usmál. „Ano, ovšemže to víš. Je to všechno tak podivné. Nedokážu tě považovat za svou neteř."

„Taky jí ve skutečnosti nejsem," namítla jsem opatrně. „V každém případě nejsem tvou pokrevní neteří. A ani jsem nebyla vychována k tomu, abych tě nazývala svým strýcem."

„Ne," souhlasil. Odmlčel se a na chvíli se upřeně zadíval do plamenů. „Vyprávěl ti někdy tvůj otec nebo tvá matka o tom, jak mi zachránili život? A to ne jednou, ale třikrát?"

„Ne," odvětila jsem. „Otec a matka mluvili o době, kterou spolu strávili ve Skai, a o tom, jak byli sežehnuti černokněžnickou magií, jen velmi málo. A o tobě a Daefydovi taky moc nemluvili."

Dotkl se rukou tváře a stejně jako když jsem ho v dubovém háji pohladila já, si přejel od skrání přes tvář až k bradě. „A tobě je divné, proč vypadám mnohem mladší než bych měl."

Přikývla jsem.

A tak mi vyprávěl, jak byl zraněn a zajat Hakkarovým synem Horbadem a přemožen černokněžnictvím. Ten příběh jsem neznala. Ani můj otec ani má matka o tom moc nemluvili, až na vzpomínky, jak se setkali, když šel můj otec do Skai, aby přinesl zpátky Brennenův meč a přivedl Uzdravovatele, protože Brennen byl vážně zraněn. A nakonec se vrátil s obojím. Tím mečem byla Zhouba a tu teď nosil můj bratr Adair. A pokud jde o toho Uzdravovatele, kterého chtěl pro otce vyhledat a přivést domů, tak se za tu dobu, než se vrátil zpátky na Skerry, stal Uzdravovatelem sám. Ale v celém tom příběhu nikdy nebyla ani zmínka o tom, že by zachránil život Daviganovi ap Tiegan. Mluvil o tom, jak zahynul Daefyd, starší dvojče Davigana a jak svou smrtí umožnil mým rodičům uniknout Horbadovi a Černým jezdcům. Mluvil o tom, jak dopravili Davigana zpátky do tyaddské vesnice, kde si ho převzala jeho matka Sheryn a dala ho zase do pořádku. Ale až na zmínku, že vyrvali Davigana Horbadovi ze spárů, nikdy nemluvili o tom, že by mu kdy zachránili život.

„Třikrát," prohlásil Davigan s pohledem upřeným do ohně, ne na mne. V myšlenkách se toulal stovky mil daleko a skoro třicet let zpátky. „Jednou, když mne vynesl z té poštovní stanice, kde mne Horbad věznil, poté znovu, když vyléčil mé zranění a vyhnal ze mne to černé zaklínadlo, které mne málem zahubilo úplně…"

Hlas se mu zlomil a na dlouhý okamžik se odmlčel. Zůstala jsem tiše, nehybně sedět. Nechtěla jsem ho rušit. Po chvíli potřásl hlavou a pokračoval.

„Tehdy, když ze mne vyhnal to černokněžnictví, tak byl on a tvá matka při střetu dvou magií sežehnuti." Zadíval se na mne. Pohled v jeho očích byl zahloubaný a nekonečně vzdálený, jako by se díval daleko do minulosti. „Já jsem to nevěděl," prohlásil. „Dozvěděl jsem se to až mnohem později, když mi o tom vyprávěla má matka."

„Co se stalo tehdy potřetí?" zeptala jsem se. Skoro jsem se bála promluvit a prolomit jeho zadumání.

„Potřetí…" Znovu se odmlčel. Prsty si mnul bradu a zamyšleně se díval do ohně. „To černokněžnictví mne připravilo o rozum a vytlačilo mne z mého těla. Odešel jsem pryč. Rozumíš tomu, o čem mluvím?"

Přikývla jsem. Zažila jsem to už dvakrát. Pokaždé se to stalo, když někoho postihla taková rána, kterou nebyl schopen unést – dva lidé, které jsem znala, se prostě schoulili do sebe jako dítě v matčině lůně, opustili svá těla a jejich duše se někde volně toulaly – někde, kde je jejich bolest už nedostihla. Už se nikdy nevrátili a jejich těla nakonec zemřela, protože v nich už nezůstala ani jiskřička vůle k životu.

„Tvůj otec šel za mnou na ta vzdálená místa, kam jsem odešel," pokračoval tiše, s pohledem upřeným do ohně. „Šel za mnou a našel ten malý kousek, který ze mne ještě zbýval." Jeho hlas přešel do tichého šepotu. „Mou první vzpomínkou je obraz mé matky, jak stojí nade mnou a drží něco v dlaních. Vypadalo to jako opál, ale velký jako čejčí vejce. Uvnitř vířilo světlo a barvy. Vzpomínám si, že jsem si říkal, jak je krásný. Položila mi ho na hruď a on se vypařil. Vyprchal. Vyšla z něj mlha a dým a ponořil se mi rovnou do hrudi. Většina té mlhy šla s ním. A něco z toho jsem vdechl."

„Tvá ukradená duše?" zeptala jsem se tiše.

Přikývl. „To, co z ní zbylo," řekl. „Ta část, kterou Gareth přinesl zpátky. Když jsem ji vdechl, probudil jsem se. A od té chvíle se o mne má matka a ostatní Uzdravovatelé ze svatyně starali a snažili se mne dovést zase zpátky k tomu člověku, kterým jsem býval předtím, než mne Horbad málem zničil svým černokněžnictvím."

Trpce se usmál.

„Skládali mne zpátky kousek po kousku, jako když se slepuje rozbitá mísa. Když to uděláš opravdu pořádně, nejsou ty praskliny skoro ani vidět."

„Když se na tebe dívám, opravdu žádné nevidím," poznamenala jsem vážně. „Tvá duše je celistvá a úplná."

„Teď už možná ano," odpověděl. „Má matka a ti Uzdravovatelé s tím měli opravdu hodně práce. A trvalo to dlouho. Přes dvacet pět let. Ze všeho nejdříve se mi vrátila hudba." Podíval se na mne a usmál se. „Někdy si říkám, že to mládí, které bylo ukradeno Garethovi, přešlo na mne. Anebo je možné, že když se duše zatoulá a vrátí se zpátky jenom kousek, tak se léta těla nedotknou. V každém případě matka usoudila, že už jsem úplný, těsně po Zimním slunovratu. A to první, co jsem chtěl udělat, bylo přijít sem a poděkovat tvému otci." Naklonil se přes vzdálenost, která nás dělila a vzal mne za ruku. „Ale zjistil jsem, že je pryč." Jeho oči se

zachmuřily a vzápětí se zase rozjasnily. „A místo toho jsem našel tebe, družku své duše.“

Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechla. „Tak ty jsi přišel na Skerry postavit armádu, která osvobodí Skai?“

Zadíval se na mne. V očích se mu pohnulo něco, co jsem nedokázala rozluštit. Pouto mezi námi se zachvělo pocitem, který jsem nechápala. Mohl to být žal a možná to mohl být i stud. Ale on se přece neměl za co stydět. Nikdy!

„Iowen,“ začal opatrně, „já jsem ti tam v tom dubovém háji řekl pravdu. Já nejsem král.“

„Ale jsi! Jsi Tiernynův vnuk. Jsi jeho jediný dědic!“

Bezmocně rozhodil rukama. I v tom slabém světle plamenů byly zřetelně vidět na konečcích prstů mozoly po neustálém stlačování strun na harfě.

„Jsem bard,“ prohlásil. „A vždycky jsem chtěl být bardem. Vyrůstal jsem s hudbou a hudba mi zní celou mou duší a celým tělem.“ Tiše se uchechtl. „S mečem nedokážu zacházet ani zpoloviny tak dobře jako Daefyd. Já jsem byl vychován u Tyaddů, Iowen. My jsme mírumilovní lidé. Nemáme žádné mistry meče ani výrobce zbraní. Můj bratr Daefyd, který byl vychován k tomu, aby se stal králem, se všechno, co znal o boji s mečem, naučil od celských vojáků, kteří se u nás po vpádu Maedunů ukrývali. Většina z nich zemřela, když se je Daefyd pokusil vést proti Černým jezdcům. S mečem jsem se učil zacházet jen velmi málo. Předtím, než jsem se setkal s tvým otcem, tak těžko, a poté, co se mne matka a její Uzdravovatelé snažili dát dohromady, tak jen málo.“ A znovu se zatrpkle usmál, jako by sám sebou pohrdal. „Který voják by šel za mužem, který pokaždé, když vytáhne meč, si dokáže právě tak pravděpodobně seknout do vlastní nohy jako zasáhnout nepřítele?“

„Ale ty jsi král, Davigane,“ nedala jsem se odbýt. „A my jsme spojeni poutem. Já jsem tvá bheancoran a díky tomu nemusíš být zrovna úchvatný mistr meče. Já ti budu stát po boku.“ Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechla. „Budeme to muset říct Adairovi a Athelinovi. Pomohou ti sebrat armádu…“

Postavil se na nohy a vytáhl mne z křesla k sobě. „Ne, Iowen,“ prohlásil. „Já uznávám pouto mezi námi. Jak pouto bheancoran a prince, tak pouto lásky. Ale tvým bratrům neřekneme, kdo jsem.

Tady na Skerry není dost mužů, abychom se mohli postavit ve Skai Hakkarovi. Já nepovedu lidi na smrt nebo ještě do něčeho horšího, jako to udělal Daefyd.“

„Ale…“

„Vzpomínáš si na Píseň mečů?“ zeptal se.

Přikývla jsem.

„Ten král, který přijde, bude k sobě potřebovat čaroděje. Daefyd byl mým dvojčetem, ale nebyl to král válečník, a i já jsem měl vždycky daleko k tomu, být čarodějem. Já nejsem král. I kdybych měl nakrásně jednoho dne titul krále, králem stejně nebudu.“

Nenalézala jsem slov. Myslela jsem si, že rozumím tomu, proč si přeje zůstat v skrytu a nepoznán. Nebyla to žádná ostuda, být bardem a ne válečníkem. Ale měl pravdu, když říkal, že na Skerry a Marddynu není dost mužů na to, aby se utvořila armáda dost silná, aby vyrvala Hakkarovi Skai, a zejména bez čaroděje, který by porazil černokněžnictví.

Dotkl se mé tváře. „Budeš ochotna stát se ženou prostého barda?“ zeptal se.

„Barda možná,“ odvětila jsem. „Ale rozhodně ne nějakého prostého.“ Vzala jsem jeho ruku do svých. „Pokud si to přeješ, Davigane.“

„Přeji si to.“

„Má matka a otec by věděli, kdo jsi.“

„Ti by určitě dokázali mé tajemství zachovat, kdybych je o to požádal.“

„Opravdu si myslím, že je naší povinností říci Adairovi jako princi ze Skai, kdo jsi.“

„Nejprve Adairovi, pak tvému bratru Athelinovi a pak celé Skerry a Marddynu?“ zeptal se. „Ne, Iowen. Můj přístup je lepší. Až to bude nutné, dozví se to. Ale do té doby ne.“

7

Znovu se mi zdálo o jeskyni. Kolem mne se jako mlha vznášel hutný vlhký pach země, skály a vody. Temnotou, kterou proráželo jen světlo ohně, jsem kráčela za mladým mužem v šarlatovém plášti. V mihotavém světle pochodně se jeho obrysy chvěly. Nejprve vypadal jako Athelin, pak jako Davigan a pak se proměnil v někoho, koho jsem neznala. Z toho, jak jsem se dívala na jeho zastřenou a proměnlivou postavu, se mi točila hlava.

Místo aby šel hlouběji do jeskyně, směrem k podzemní komnatě, kde ležel meč a čekal na něj, zastavil se a otočil se ke mně. Pokynul mi a jeho rty se pohnuly. Ale já jsem nic neslyšela. Přes tvář mu přelétl výraz zklamání a bolesti a pak se jeho obrysy zachvěly a vybledly. V okamžení zmizel a já jsem zůstala v jeskyni stát sama v chladné vlhké tmě.

Posadila jsem se na posteli. Dech mi hvízdal v hrdle a srdce mi do ticha divoce bušilo. Otevřeným oknem proudilo do místnosti měsíční světlo a jako roztavené stříbro dopadalo na postel. Vedle mne ležel v peřinách Davigan, hlavu na samém okraji polštáře. Světlo, které mu dopadalo na tvář, mu zdůraznilo a postříbřilo rysy, až vypadal, jako by byl vytepaný z drahého kovu.

Odhodila jsem prachovou prošívanou pokrývku a opatrně, abych ho neprobudila, jsem vylezla z postele. Měsíční světlo mne přitáhlo k oknu. Klekla jsem si na lavici pod oknem, lokty jsem se opřela o

parapet a s bradou v dlaních se zadívala na přístav. Na vlnách se chvěly stříbrné a černé skvrny a lámaly se na ostré hraně přístavního mola. Lodě kotvící u mola, připravené k rychlému vyplutí, změnilo měsíční světlo z pevných dřevěných trupů, lanoví a plachtoví na noční přízraky.

Davigan ve spánku cosi zavrněl. S úsměvem jsem se otočila. Ležel tak, jak jsem ho opustila, ale moje polovina postele nebyla prázdná, jak by měla být. Někdo tam ležel, po uši zachumlaný do prachové pokrývky.

Vyletěla jsem na nohy a z hrdla se mi vydral zděšený výkřik. Rozechvěle jsem udělala krok k posteli a pak jsem strnula.

Ta žena, která ležela vedle Davigana, jsem byla já.

Ruka mi vyletěla k ústům a vyjeveně jsem klesla zpátky na lavici pod oknem. Jak to jen mohlo být možné? Zhluboka jsem se nadechla, abych uklidnila divoce bijící srdce. Sen. Jistěže. Přece se mi to jen zdálo. Pořád jsem ještě byla ve snu. Nebo už zase.

Ve stínech vedle postele se něco pohnulo. Opatrně jsem vstala a plížila se k posteli. Měsíční světlo vzplanulo jako pochodeň a ozářilo ozdobně vyřezávanou kolébku. Překvapeně jsem si klekla na kolena vedle kolébky a dlouho váhala, než jsem se do ní odvážila nahlédnout.

Vážně se na mne upíraly tmavé oči děťátka – chlapce s rozježenými, načepýřenými vlasy, které v měsíčním světle vypadaly bílé jako stříbro. S úžasem jsem na něj chvíli zírala a pak se podívala zpátky na postel. Ta žena jsem byla zcela jistě já. A Davigan se nezměnil.

Sen. Jistěže to byl sen. Znovu jsem se podívala na kolébku. Ve stínu vedle ní se mlhavě rýsovaly obrysy druhé kolébky a v ní bylo další dítě. Tiše, klidně spalo, jako by na něco čekalo.

Dvě děti? Usmála jsem se a váhavě se naklonila k prvnímu dítěti.

Jak jsem tam klečela mezi dvěma kolébkami, Davigan vylezl z postele a postavil se za mne. Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. Shlížel na první dítě, pak sklouzl pohledem na druhé. Pomalu si kleknul na kolena a natáhl ruku k prvnímu dítěti. Miminko ho chytilo za prst a sevřelo ho s tou silou, která je vlastní právě novorozencům. Viděla jsem na Daviganově tváři údiv a viděla jsem

světlo, které mu rozzářilo tvář, jasné jako světlo měsíce, proudící oknem dovnitř.

Když jsem se podívala zpátky na kolébky, byly pryč.

Probudila jsem se do tmy. Do místnosti stále ještě proudilo měsíční světlo a dopadalo na postel. Davigan vedle mne nerušeně spal. Pomalu, opatrně, jsem si položila ruku na břicho. Necítila jsem nic zvláštního – bylo ploché, rovné, pod hladkou kůží byly pevné svaly. Ale jeho semeno se už ujalo. Na Imbolc ho obdaruji synem – dvěma syny. Dětmi Beltane, dětmi, jejichž život bude požehnaný a šťastný.

Ten mladý muž ze snu v té jeskyni… Málem jsem se rozesmála nahlas, když mi došlo řešení záhady jeho totožnosti. No jistě. Jak prosté. Připomínal mi jak Athelina tak Davigana, protože byl pokrevně spřízněn s oběma. Synovec prvního a syn druhého. Zdálo se mi o mém synovi, mém a Daviganově synovi.

Stále ještě celá rozesmátá jsem si lehla zpátky do polštářů a ruku si položila zase na břicho. Ráno mu to všechno budu vyprávět.

Ale Davigan se mezitím probudil. Otočila jsem hlavu a uviděla, jak se na mne usmívá. Vzal mne do náruče.

„Řekni mi to hned," požádal mne.

Davigan stál u okna, zády do místnosti a ke mně, a vypadal, že je plně upoután něčím, co se děje venku. Šla jsem k němu a postavila se vedle něj. Z těžkých mraků se valil studený déšť. Hladina vody v přístavu zrcadlila pošmournou oblohu a jak se přes ni téměř vodorovně hnaly chladné závěsy deště, leskla se bíle, stříbrně a šedozeleně. Na vzdálenějším konci přístavu ležely na hladině rybářské čluny, připoutané ke krátkým, dřevěným pilířům a ve větru se na vlnách lehce pohupovaly, jako když se tanečníci uklánějí – jeden druhému. Rybáři si v těchto dnech hledali domácí práce – v závětří, skryti před zimou a chladem spravovali sítě nebo opravovali drobné náčiní. Za vlnolamem u ústí přístavu se zpěněné příbojové vlny tříštily o skály a vyhazovaly vysoko do vzduchu gejzíry zpěněné vodní tříště.

V šeru, které dopadalo dovnitř zrnitým sklem, vypadal starší, než když spal. Zádumčivý výraz mu vryl do tváře hluboké vrásky,

vrásky, které se táhly od stran nosu dolů k ústům. V tom šedivém světle vypadal možná skoro stejně starý, jako ve skutečnosti byl.

Stála jsem za ním, čekala a cítila jsem to vzrušení, které v něm vřelo. Neobávala jsem se ho, ani jeho odezvy na mé zprávy. Dokud bylo pouto mezi námi živé, neměla jsem důvod mu nedůvěřovat. A ani kdyby mi to pouto nesdělilo jeho myšlenky, které se mu stejně odrážely na tváři, jak zadumaně hleděl na rozbouřený přístav.

Konečně, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí, se – aniž se na mne podíval – usmál. Ten úsměv mu nadzvedl koutky úst a znovu ho proměnil zpátky na toho mladého harfeníka, jak jsem ho poprvé uviděla v Adairově Velké síni.

„Syn," řekl tiše. „Můj syn."

Položila jsem si ruku na břicho a přikývla jsem.

„Jsi si jistá?"

Znovu jsem přikývla. „Viděla jsem v kolébce vedle tvé postele syna." Dala jsem se do smíchu. „Možná, že tam dokonce byli dva."

„Nemyslel jsem si…" Odmlčel se, ale úsměv jeho tvář neopustil. Potřásl hlavou. „Mého syna?"

Rozesmála jsem se. „O jakém jiném synovi bych asi mohla snít?"

„A možná že dva…"

„Možná. Jeden byl trochu ve stínu, i když – ve snu, asi ano."

„No jo, narodil jsem se jako dvojče, stejně jako můj děd," prohlásil. „Je docela dobře možné, že budeme mít syny dvojčata." Obrátil se ke mně s podivným výrazem na tváři, jako by něčemu naslouchal. „Než jsem sem přišel, už jsem se vzdal všech nadějí, že kdy najdu svou bheancoran," řekl. „A taky jsem se vzdal všech nadějí, že kdy budu mít své vlastní děti. Myslel jsem si, že mnou Tiernynův rod skončí." Vzal mne za ruku. „A pak jsem přišel sem, našel tebe a ty mi říkáš, že budeme mít syna. Na tento Beltane se na mne opravdu dualita a všech sedm bohů a bohyň usmálo."

„Narodí se kolem Imbolce," upozornila jsem ho. „Bude to dítě Beltane, Davigane. Šťastné a požehnané."

Rozesmál se. „Jo," řekl. „Bude mít nárok tvrdit, že jeho matkou je bohyně a jeho otcem bůh. Řekl bych, že pro dítě, které vzniklo spojením našich dvou rodů, to je vhodné." Přes tvář mu znovu přelétl ten podivný, vzdálený výraz. Znovu se ponořil do svých myšlenek a zadíval se z okna.

„Davigane?“ oslovila jsem ho.

Po dlouhé chvíli se ke mně obrátil. Uchopil mé ruce do svých a přitiskl si je k hrudi. Držel je pevně přitisknuté na své tunice jako dva malé ptáčky. „To je ta příležitost, za kterou jsem se modlil,“ pravil tichým, ale pevným hlasem. „Konečně mohu udělat něco pro Celi.“ Dal se do smíchu. „Náš syn bude tím pravým králem, Iowen. Bude vychován tady, mezi lidem Skai, tak jako Tiernyn. Bude vycvičen Adairovými mistry zbraní a bude mít ty nejlepší učitele. Naučí se historii, taktice a válečnému umění – všemu tomu, čemu jsem se nenaučil já, protože nebylo nikoho, kdo by mne to naučil. Bude vychován k tomu, aby se stal králem, čehož se mně nedostalo. Ani Daefydovi ne. A já vím, co pro něj musím udělat.“

„Jsi jeho otec,“ usmála jsem se na něj. Cítila jsem pod svýma rukama, jak silně mu buší srdce. Vzrušením, pomyslela jsem si. Nebo dychtivým očekáváním. „Co víc by od tebe tvé dítě potřebovalo.“

Ranní ticho pevnosti prořízl ženský výkřik, ostrý, skřípavý, řezavý, jako by jí drásal hrdlo do krve, a v okamžení odumřel a zůstala po něm jen ozvěna doznívající do ticha.

* * *

Ani si nepamatuji, jak jsem chytila Ševelící, ale když jsem vyrazila z komnaty na chodbu, svírala jsem ji pevně v rukou. Davigan vyběhl těsně za mnou. V ruce držel dlouhou tyaddskou dýku. Kolem nás proletěl Adair rychle jako šíp vystřelený z válečného luku a těsně za ním pádila Liesa, přilepená na něm jako jeho stín. Jak mne míjel, v rychlosti jsem zahlédla jeho bledou, vzteklou tvář.

Ve dveřích své komnaty se objevil Athelin, za ním jsem zahlédla Dorlaine s očima široce rozevřenýma zděšením; chlapce tiskla k sobě. Athelin je divoce odstrčil zpátky do komnaty.

„To byla Mairi,“ vydechla úzkostně Dorlaine. Na rozdíl ode mne poznala její hlas. Já jsem byla schopná sotva poznat, že to byl výkřik člověka.

„Jdi dovnitř,“ vykřikl na ni Athelin. „Jdi dovnitř a nevycházej, dokud pro tebe nepřijdu.“

Začala něco namítat, ale když se Danal, ten mladší, pokusil prodrat kolem ní na chodbu, zmlkla, chytila ho kolem pasu, stáhla ho zpátky a zahnala i Gabhaina, který jí vykukoval za zády, zpátky do komnaty.

„Zůstaň s nimi, barde," nařídil Athelin. Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádné námitky. „Iowen, pojď se mnou."

Davigan se na mne rychle podíval. Nezaváhala jsem ani na vteřinu. Jestliže mohl Athelin Daviganovi důvěřovat natolik, že ho nechal střežit svou ženu a děti, mohla jsem naopak já důvěřovat jeho bheancoran, že bude střežit mého muže. Davigan vzal Gabhaina za ruku, odvedl ho dál do komnaty a přibouchl za sebou dveře.

Když jsme se s Athelinem řítili dolů po schodišti, viděli jsme, jak to ve Velké síni vře divokými šarvátkami. V první chvíli se mi zdálo, že snad vojáci z pevnosti bojují mezi sebou. Až pak jsem u některých rozeznala smolně černé vlasy. Srdce se mi sevřelo chladným strachem.

Tak tohle byl další Broche Rhuidh. Maedunští vrazi, převlečení za Celany, přišli jako přízraky nořící se z jarní mlhy a napadli nás jako lasička, která se vrhne na hnízdo vajec. Ale nebyl čas přemítat, proč přišli na ostrov nebo jak se sem dostali přes průliv Skerry.

„To jsou Maeduni," vykřikla jsem. „Úkladní vrazi…"

Athelin po mně hodil nevěřícným pohledem a vzápětí se s taseným mečem vrhl doprostřed klubka bojujících mužů.

Adair na druhé straně síně vrávoravě couval od nějakého Maeduna. Z rozchlíplé rány na krku mu vytryskla krev. Liesa se s nesouvislým řevem vrhla dopředu a širokým, smrtonosným obloukem se rozmáchla mečem. Zasáhla vraha těsně nad kyčlí a málem ho rozetla vejpůl.

„Iowen! Za tebou!" vznesl se ostře a jasně nad bitevní vřavou Athelinův hlas.

Zatočila jsem se kolem dokola a svižně se sklonila pod letící černou čepelí. A vzápětí už jsme stáli s Athelinem zády k sobě uprostřed Velké síně. Jen podvědomě jsem cítila jeho přítomnost a věděla jsem, že se rozhání mečem ve shluku přestrojených Maedunů, kteří se kolem nás semkli. Ucítila jsem, jak čepel mého meče projela svaly a zasekla se do kosti a vzápětí se na mne zleva vrhl další Maedun a já jsem uskočila stranou. Rozmáchl se černou

čepelí, až to zasvištělo a čepel se v chabém světle matně zablyštěla. Vedla jsem svůj meč odsekem. Čepel se zarazila o krytku černého meče těsně pod jílcem. Paží mi až do ramene projel otřes nárazu. Černý meč vyletěl vrahovi z ruky, Maedun vrávoravě uhnul na stranu a Athelin ho proklál svým mečem.

Z klubka bojujících se prosekali dva vrahové a zamířili ke schodišti. Na vrcholku schodiště se objevila Dorlaine s mečem v rukou. Jeden z Maedunů se na okamžik zastavil a vzduch rozřízl lesklý záblesk čepele dýky, kterou po ní hodil. Dorlaine zavrávorala a klesla. Meč jí vypadl z rukou, zazvonil na dlažbě a Dorlaine se bezvládně svalila ze schodů. Vrahové ji bez námahy přeskočili.

Bez nějakého rozmýšlení jsem se vrhla ke schodišti. Nahoře byly děti. A Davigan.

Ševelící pevně v obou rukou, brala jsem schody po dvou, po třech. V kaluži Dorlaininy krve mi podjela noha, div jsem neupadla. Podařilo se mi na kluzkém schodu znovu nabýt rovnováhy, ale ztratila jsem drahocenný čas. Nemohla jsem Dorlaine věnovat víc než jen rychlý pohled a krátký záchvěv soucitu a žalu. Vrazi už přede mnou získávali příliš velký náskok.

Dostala jsem se na vrchol schodiště právě v okamžiku, kdy jeden z Maedunů kopnutím rozrazil dveře Athelinových komnat. Z otevřených dveří vyrazil Davigan s dlouhou tyaddskou dýkou v rukou, svižně uhnul před černou maedunskou čepelí a vrazil vrahovi dýku hluboko do břicha. Setrvačnost rozmachu ho strhla přes zhroucené tělo dál do chodby a ztratil rovnováhu. Druhý vrah zvedl svůj meč.

Mrskla jsem sebou dopředu a Ševelící použila jako kopí. Její hrot zajel Maedunovi do zad těsně pod žebry. Zkroutila jsem ji a vyrvala mu páteř z těla. Zhroutil se Daviganovi k nohám.

Zpod košile mu vyklouzl kamenný amulet na koženém řemínku. Ostře zářivá zeleň s odpudivým, zlověstným leskem. Právě v okamžik, kdy jsem ho zpozorovala, zavadil o něj Davigan nohou a amulet zajiskřil.

Zrádný kámen. Kenziho noční můra se stala skutečností.

Byl zaměřen na Daviganovu magii barda? Na jeho magii hudby?

V hlavě mi zvučel drsný, kvílivý hlas Ševelící, vyjící zuřivým, nezkrotným vztekem. Když jsem čepel zvedla a udeřila s ní do ohavného amuletu, rozhořela se sálajícím modrobílým žárem.

Chodbu zaplavil oslepující neslyšný výbuch světla. Zdálo se, jako by do chodby vtrhla bouře. Skučení větru a bodavé jehličky krup či snad sutě mne šlehaly do obličeje. V první chvíli mne výbuch dočista oslepil a ohlušil, nemohla jsem dýchat a nebyla jsem schopna se ani pohnout. Postupně, pomalu jsem zase začala vnímat a zuřivá bouře opadla.

Podívala jsem se dolů na zem. Amulet se rozpadl na dva kusy. A právě v okamžiku, kdy jsem se na něj podívala, tak zelená záře pohasla a odporné kudrlinky, které do něj byly vyryté a ze kterých se mi dělalo nevolno, vybledly a zmizely a z amuletu se stal jeden běžný šedozelený říční kámen, který se na pohled nijak nelišil od jakéhokoli jiného.

Ševelící se mi chvěla v rukou popálených bouří a v hlavě jsem slyšela její ostrý, kvílivý nářek. Varování.

8

Klečela jsem u okna ve své ložnici a dívala se ven naširoký půlkruh přístavu. Byla jsem příliš otupělá, než abych o něčem přemýšlela, a tak jsem nechávala své myšlenky volně bloumat a hleděla na živou hru světel a stínů na moři zčeřeném větrem, na jehož cínově šedivé hladině pod nízko visícími těžkými mraky vytvářely kapky deště krajkové vzory. Skoro by se zdálo, že obloha pláče s námi, jako by s námi sdílela naši ztrátu.

Pevnost Skerry bude dlouho ponořená do smutku drženého za všechny ty, jejichž dny byly sečteny a podtrženy Tím, kdo sčítá na Pergamenu. Polovina mé rodiny byla mrtvá. Nejdříve můj otec a matka v Tyře. Nyní můj bratr Adair. Jeho žena Mairi a jejich nenarozené dítě. Liesa, Adairova bheancoran, umírala zhroucená přes jeho tělo, jako by ho chtěla ještě ve smrti chránit.

Ale Dorlaine žila. Alespoň tohoto žalu jsme byli ušetřeni. Dýka, kterou hodila ruka vraha, se ve vzduchu špatně stočila a Dorlain zasáhl do čela těžký mosazný jílec. Rána ji omráčila a jílec jí strhl kůži i s vlasy a proto tak silně krvácela. Ale nezabilo ji to. Takže Athelin truchlil nad ztrátou našeho bratra a švagrové, ale nemusel želet ještě ztráty své ženy a bheancoran.

Budou snad Athelin a Dorlaine další na řadě?

Anebo to bude Davigan, muž, kterého jsem se zavázala chránit svým životem? Otec mého dítěte?

Na čalouněné lavici pod oknem vedle mne ležela Ševelící, zavinutá do hedvábného šálu. V hlavě mi dosud zněla její bzučivá píseň. Bolelo to. Moje myšlenky se samy od sebe stočily zpátky k tomu zrádnému kamenu. Odporná záležitost. A naprosto úděsná. Jak vztekle a zuřivě zajiskřil, když se ho dotkla Daviganova bota. A co teprve Ševelící. Když do ní narazila Ševelící, doslova vybuchl do oslepující jasné mlhy. Skoro jako by ten kámen s mečem byly nějakým způsobem spřízněny.

Podivné. Ševelící byla přece v Tyře, když tam za mým otcem dorazili ti vrazi. A byla tady, když ti vrazi přišli sem. Co když to bylo tím mečem samotným…

Hlavou mi znovu projela bolest bodavá jako kopí a zpřetrhala nit mých myšlenek stejně dokonale jako Ševelící rozbila zrádný kámen. Zavřela jsem oči a prsty si unaveně třela spánky.

Ševelící tu přece nebyla, když sem ti vrazi přišli poprvé. Nemohla to být Ševelící, na co byl kámen zaměřen.

Když do komnaty vstoupil Davigan, bolest hlavy už skoro pominula. Vlekl se pomalu a ztuhle. Potichu, opatrně za sebou zavřel dveře a chvíli jen tak stál a díval se na mne. Na tváři měl stopy hlubokého žalu a zármutku. Nezůstal na ní žádný dojem mládí. Každý rok jeho věku na něj těžce doléhal.

Odvrátila jsem se od okna, posadila se na čalouněnou lavici a zadívala se na něj. V jeho ustaraných zlatohnědých očích se něco dělo, ale nedokázala jsem si to přesně vyložit.

„Kdes byl?“ zeptala jsem se.

Chvíli váhal s odpovědí. „Pomoci raněným,“ odvětil nakonec. „Je jich tolik…“

Neřekla jsem nic. Jen jsem tiše vyčkávala.

„Víme, kde se ti vrazi vylodili. Povraždili rybáře a jeho rodinu. V malé jeskyni, kam pozorovatelé z věže nedohlédnou. Taky jim pomohl déšť. A vypadá to, že pak si to namířili rovnou sem.“

„Vedeni tím čmuchalem,“ zamumlala jsem.

„Ano. Vedeni zrádným kamenem, který byl zaměřen na mne.“ Bolest mu zkřivila ústa. „Kvůli mně zemřelo tolik lidí.“

„My nevíme, jestli byl čmuchal zaměřen na tebe,“ skočila jsem mu do řeči. „Mohl být zaměřen na kohokoli jiného na Skerry.“

Koutky úst se mu zvlnily pochmurným, trpkým pobavením. „Zajisté," procedil mezi zuby. „A proto taky zajiskřil, když jsem se ho dotkl nohou, zatímco do té chvíle tam jen netečně ležel."

„Davigane…"

Přešel pokoj a posadil se na lavici vedle mne. Vzal mne za ruku a jemně ji sevřel ve svých, jako by v dlaních choval malého ptáčka. „Musím odtud odejít," prohlásil tiše. Chtěla jsem něco namítnout, ale zvedl jednu ruku a položil mi prst na rty, aby mne umlčel. „Ne, nejdříve mne vyslechni."

Stálo mne značné úsilí potlačit svou odpověď a místo toho jen mlčky přikývnout.

„Nemohu tady zůstat," začal. „Jak tu mohl zůstat a ohrožovat svou přítomností každého muže, ženu i dítě na tomto ostrově? Musím se vrátit zpátky do Skai. Tam budu mít alespoň možnost ztratit se v horách."

„A ta magie snad nebude schopná proniknout magií, která skrývá tyaddskou vesnici?"

„Já nevím. Ale myslím si, že tam bych chodit neměl."

„Jistě," souhlasila jsem. „Kdy odcházíme?"

„Co nejdříve. Dnes."

Dech mi uvázl v hrdle a srdce se mi divoce rozbušilo. „Dnes? Ale…" Pak jsem jen přikývla. „Dohlédnu na balení věcí, které si budeme brát s sebou."

Zavrtěl hlavou. „Ne," prohlásil.

Do srdce mi zajelo chladné ostří porozumění. „Co myslíš tím „Ne"?" vyhrkla jsem ostře.

„Myslím tím, že nemůžeš jít se mnou," odvětil. „Odcházím odtud sám."

Vytrhla jsem mu svou ruku a vyskočila na nohy. Mé zděšení, překvapení a strach se složily do výbuchu vášnivého vzteku.

„Co si o sobě myslíš?"

Vstal. Pokusil se mne vzít kolem ramen, ale vykroutila jsem se mu. Když znovu zvedl ruku a chtěl se mne dotknout, praštila jsem ho přes ni.

„Nenecháš mne tady samotnou," zařvala jsem divoce. „Beze mne odtud neodejdeš."

Udělal krok dopředu a chytil mne za zápěstí. Byl silnější, než vypadal. Nedokázala jsem se mu vykroutit.

„Poslouchej mne, má drahá,“ řekl tiše. „Já tě nemohu vzít s sebou. Nemohu. Jak bych tě mohl odvést odtud, kde jsi v bezpečí, a zavléci tě do smrtelného nebezpečí? Co když má Hakkar další zrádný kámen zaměřený na mne?“

„A co když jich má spoustu?“ zaječela jsem. Snaha vykroutit se z jeho železného sevření vyústila jen v bolavá zápěstí. „Bez tebe tady nezůstanu.“

„Já tě neohrozím, Iowen,“ prohlásil pevně. Přes tvář mu přelétl sklíčený výraz. „Nevystavím nebezpečí ani tebe ani své nenarozené dítě. Co když mne Hakkar najde? Bude se snažit mne zabít a tebe taky.“ Něžně se mnou zatřásl. Zvedla jsem hlavu a zadívala se do ztrápených hlubin jeho očí a uviděla tam tu bolest, tu mučivou trýzeň, všechno to utrpení, které mu přinesla myšlenka na odchod. „Pokus se mi porozumět. Po všechna ta léta jsem neměl nic. Myslel jsem si, že Tiernynův rod mnou skončí. A nyní mám tebe a čekáme dítě. Nemohu dopustit, aby se ti něco stalo. Nemohu připustit, aby se něco stalo tomu dítěti. Ono je naše budoucnost…“

Zhluboka jsem nabrala dech, abych se uklidnila. „Ty nerozumíš mně, Davigane,“ řekla jsem tiše. „Já jsem tvoje bheancoran.“

Neřekl nic. Ale oči se mu zúžily, svraštil čelo a pak mne pustil.

Krátce jsem zavřela oči a rychle si uspořádávala myšlenky. Musela jsem ho nějak přesvědčit, aby mi porozuměl. „Má matka – Lowra – byla bheancoran mého otce. Když zemřel, zemřela také, přestože neměla ani škrábnutí. A Liesa, Adairova bheancoran. Měla dvě drobná zranění, ale zemřela taky.

I ona zemřela, když zemřel on.“ V jeho očích se znovu něco pohnulo. Možná obavy, jak začal chápat, co se mu snažím vysvětlit.

„Já jsem tvoje bheancoran, Davigane. Co myslíš, jak dlouho budu žít poté, co se ti něco stane? A opravdu věříš, že se na tom něco změní, když ty budeš ve Skai a já tady na Skerry?“

Už už chtěl něco říci a pak změnil názor a zavřel ústa. Pak se pokusil znovu. „Ale Brynda Tieganovu smrt přežila.“

Přikývla jsem. „To je pravda. Ale jen proto, že ji zavázal přísahou, že dopraví tvou matku bez úhony zpátky k jejímu lidu do té vesnice. A poté šla s Kenzim, protože ho milovala. Ale bolest ze zlomeného pouta jí rvala srdce každý den jejího života.“

„Řekla ti to?“

„Ani nemusela. Já jsem taky bheancoran. Viděla jsem to na ní.“

„Ale já tady nemohu zůstat.“

Přemýšlela jsem o zrádných kamenech, pak o mečích – Runových čepelích. A najednou mi hlavou projela oslepující bodavá bolest. Byla pryč stejně rychle, jako přišla, ale na okamžik mi vyrazila dech. A já jsem si uvědomila, že Davigan má pravdu. Nemohl zde zůstat. Ale stejně tak jsem zde nemohla zůstat ani já.

„Půjdeme,“ prohlásila jsem. „A já půjdu s tebou.“

„Ne, Iowen. V tomhle stavu rozhodně nemůžeš prchat přes moře a přes hory.“

„V tomhle stavu? Co je u všech všudy na mém stavu špatného?“

„Čekáš dítě…“

Ustoupila jsem od něj a zabodla do něj svůj zrak. „Přesně tak,“ odvětila jsem. „Čekám dítě. Nejsem nemocná. Nejsem zraněná. Nejsem nijak nemohoucí ani neschopná.“ Vztekle jsem přimhouřila oči. „Chceš mi snad tvrdit, že nemohu jít s tebou?“ vyjela jsem na něj ostře. „Jsem tvá bheancoran, Davigane ap Tiegan. Půjdu tam, kam půjdeš ty. To je všechno.“

„Ale to dítě…“

Útroby se mi zkroutily vztekem. Musel to skrz naše pouto vycítit, a to stejně silně jako já, protože ode mne o krok ustoupil a oči se mu překvapeně rozšířily. „Tomu dítěti to neublíží,“ odsekla jsem. „O tom tě mohu ujistit.“

„Ale nemůžeš…“

„Nemohu co? Jet na koni? Jít po svých?“ Pevně jsem si zapřela pěsti v bok a zabodla do něho zrak. „To je nesmysl. Dovol, abych ti připomněla, že když tvá vlastní matka čekala tebe a tvého bratra, prchala napříč celou Celi,“ sdělila jsem mu ostře. „Přes hory a údolí a dokonce jednou či dvakrát spadla do řeky. A ty mi, Davigane ap Tiernyn, přesto připadáš celkem zdravý a tvá matka je dosud stejně silná a čiperná jako vždy.“

„Iowen, ne. Nenechám tě…“

Ztuhla jsem. „Co že neuděláš? Nenecháš mne?“ Ani v nejmenším jsem se nesnažila potlačit vztek, díky kterému mi přeskakoval hlas. „Nikdo nebude bheancoran ze Skai říkat, co může nebo nemůže dělat. A to ani princ, se kterým je spojena poutem. Buď půjdu s tebou, nebo nepůjdeš nikam. Je to docela jednoduché, Davigane.“

Oplácel mi pohled se stejnou zuřivostí. Oči mu sršely vzteky. „Jsi neoblomná jako skála," zařval na mne.

„To nepochybně ano, stejně jako celý můj rod Rudým Kianem a lady Kerridwen počínaje," vypálila jsem na něj. „Já jsem k tomu přišla poctivě. Ale ty jsi zatvrzelý neméně tak."

„Aby ne. I já bych mohl svou vlastní umíněnost stopovat až k Rudému Kianovi a lady Kerridwen, tak co jiného bys ode mne taky mohla očekávat?" V jednom koutku úst mu podezřele zacukalo. Pokusil se to skrýt, ale nepodařilo se mu to. „Dobrá," prohlásil. „Ty máš v krvi navrch Garethovu a Brennenovu zarytost. To bych se mohl zrovna tak dobře snažit dohodnout s dubem."

„Takže tedy půjdu s tebou?"

„Jo. Jistěže jo."

„Ještě než odejdeme, musíme říci Athelinovi, kdo jsi, aby věděl, proč odcházíme."

Zaváhal. „Raději ne," odtušil.

„Ale…"

„Řekneme jim to, až když se vrátíme."

Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem přikývla. „Výborně."

„Musím mít ve Skai něco nutného na práci," prohlásil. „Nemohu odtud jen tak odejít. Ptala ses mne, co jiného by to dítě mohlo ode mne chtít, kromě toho, že budu jeho otcem."

Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. Jeho oči se upíraly někam daleko za mne. Na rtech mu pohrával lehký úsměv.

„O co jde?" zeptala jsem se. „Co ještě by to dítě mohlo od tebe chtít?"

„Meč," pronesl tiše. „Nemám žádný meč, který bych mu mohl předat. Ale myslím, že vím, jak pro něj jeho meč získat."

Překvapeně jsem na něj vytřeštila oči. „Jeho meč?"

„Ano," odvětil. „Jeho meč. Tvůj otec šel do Skai pátrat po ztraceném meči svého otce. Já půjdu do Skai, abych neohrožoval Skerry svou přítomností, a zároveň půjdu pátrat po meči pro mého syna. Po ztraceném meči čaroděje Donaugha. Žáru srdce."

Žár srdce. Stín duše. Další Runové čepele. V ústech mi vyschlo.

„Píseň mečů říká, že bude potřebovat meč," prohlásil. „Půjdeme do Skai a najdeme mu ho."

Athelin nejdřív sevřel opěrky křesla a pak vztekle z křesla vyletěl, jako když ho píchne. Zbledl, ústa mu ztvrdla do úzké, zachmuřené čárky a upřel na Davigana zrak planoucí nepřátelstvím a znechucením. Davigan stál před ním klidně a vyrovnaně, já mu stála po levici. Chtělo se mi rozběhnout se k svému bratrovi a ukonejšit ho, ale ani jsem se nehnula. Mé místo bylo vedle Davigana. A Davigan byl plně schopen zvládnout Athelinův vztek sám.

„Ne," zaječel Athelin. „Zešílel jsi? Jít do Skai? Ne!"

„Musím jít," odvětil Davigan.

Athelin po mne mrskl vzteklým pohledem a pak znovu upřel zrak na Davigana. „Tak jdi, jestli musíš, Harfeníku," zavrčel.

„Ale mou sestru s sebou neodvedeš. Nedovolím, aby byla zavlečena do takového nebezpečí."

Vložila jsem se do toho. „Ne, Atheline," postoupila jsem o krok dopředu. „Ty tomu nerozumíš. Já s ním musím jít."

„Copak jsi taky zešílela?" vyjel na mne Athelin. „Ne. Zakazuji ti to."

Přerušil nás Dorlainin hlas. „Uklidni se, Atheline," ozvala se tiše. Vstoupila do sluneční komnaty, aniž si toho kdokoli z nás všiml. Čelo měla ovázané silnou vrstvou obvazů, které se ostře odrážely od vlasů barvy havraních křídel. Přešla pokoj, posadila se do křesla vedle Athelina a pozorně se zadívala na Davigana. Pod lehce nadzdviženým obočím se zableskly pronikavé oči a přes rty jí přelétl nevyzpytatelný, tajuplný úsměv. „Řekla bych," poznamenala s pohledem upřeným na Davigana, nikoli na Athelina, „že nejsi v postavení, kdy bys mohl tomuto muži cokoli zakazovat. Tomuto muži ne…"

Překvapeně jsem na ni zůstala zírat. Ona to věděla. Naprosto přesně věděla, kdo je Davigan. Její další slova mé podezření jen potvrdila.

„Říká se, že se podobáš své matce, Harfeníku," poznamenala. „Jeden z příbuzných mého otce ji dobře znal."

Davigan se uznale usmál. V koutku úst se zachvěl náznak odevzdaného souhlasu. „Vždycky se o něm vyjadřovala velmi pochvalně, lady," odvětil. „Přála si ho co nejsrdečněji pozdravovat."

Athelin začal znovu namítat cosi o tom, že cesta do Skai je příliš nebezpečná. Dorlaine mu položila ruku na rámě a zavrtěla hlavou.

„To stačí, Atheline," řekla tiše. „Můžeš tomuto muži poradit jako svému švagru, ale nemůžeš mu nic nařizovat."

Athelin na ni zůstal překvapeně zírat. Usmála se a ukázala na mne. „Podívej se na svou sestru," pravila. „Nevidíš to? Jsou spojeni poutem, Atheline. Stejně jako ty a já. A není to jen pouto lásky. Iowen je prohlášena. Je jeho bheancoran."

Rychle jsem poočku mrkla na Davigana. Přes tvář mu přelétl výraz tupé odevzdanosti, ale zmizel tak rychle, že jsem si ani nebyla jistá, jestli jsem ho vůbec zahlédla. Narovnal se a usmál se. Byl to dost žalostiplný pokus.

Athelin se zamyšleně opřel v křesle. „Chápu," pronesl tiše. „A myslím, že existuje jen jediný muž, se kterým mohla být spojena poutem bheancoran." Vstal z křesla a poklekl na jedno koleno. „Můj králi…"

9

Loď měla právě tolik napjatých plachet, aby se zvolna sunula dopředu a udržovala v husté mlze správný směr. Nedokázala jsem potlačit ten rozechvělý pocit vzrušení a očekávání, který mi vřel v hrudi, musela jsem opustit tu malou kajutu a s rukama opřenýma o palubní pažení jsem zůstala stát venku. Svět byl ponořen do ticha, přerušovaného jen nehlučným skřípáním dřeva, jako by loď dýchala, a šuměním vody narážející na její trup. Zhluboka jsem nabrala do plic vzduch, zadržela ho tam, jak dlouho to jen šlo, a pak jsem ho pomalinku vypouštěla ven.

Od Beltane minulo již čtrnáct dní – čtrnáct dní, během kterých jsme pohřbili Adaira, Mairi a Liesu. S Daviganem jsme uzavřeli sňatek. Byl to tichý, prostý obřad ve svatyni. Bez fanfár, bez zbytečného povyku, přijal Athelin náhrdelník a čelenku prince ze Skai. A nyní, dva dny poté, co jsme se nalodili, jsme byli s Daviganem doma.

Skai ležela skrytá těsně pod obzorem, zahalená v převalující se mlze, ale já jsem ve svých představách cítila tu kořeněnou, pronikavou vůni cedrů, vlhkého listí, pučících javorů a jarního kvítí. Ve vzduchu visela vůně těžká a hutná jako mlha – úplně jiná než cáry mlhy a útržky vůní na Skerry nebo v Tyře.

Jedinečná a zvláštní. Vyvolávalo to ve mně představy vysokých hor a svěžích, zelených údolí, které jsem znala jen z vyprávění a

písní. Vůně domova. Ulevila mi od bolestí hlavy a oživila vzpomínky, které nebyly mé, ale patřily do vyprávění, která jsem však slýchávala tolikrát, až se staly součástí mne samé, jako by byly mými vlastními vzpomínkami.

Skai…

Zachvěla jsem se. Vyrůstala jsem s legendami o Skai. Místě, kde se narodila má matka. Zemi, kam přišel můj otec najít svou vlastní magii a získat zpět meč svého otce. Dokonce i ti, kteří se narodili na Skerry, považovali sami sebe za příslušníky lidu Skai ve vyhnanství. Skerry byla jen dočasným domovem – útočištěm do chvíle, než se budeme moci vrátit do Skai, kam náležíme.

Ani jsem nemohla uvěřit, že ta legendární země teď ležela skutečná téměř na dohled, skrytá v mlze a těsně pod obzorem. Od Jarní rovnodennosti se toho stalo tolik, že jsem se z toho ještě nedokázala vzpamatovat. Dostala jsem Ševelící, jednu z těch bájemi opředených celských Runových čepelí, nalezla svou lásku a konečně také nalezla svého prince – svého krále – a byla jsem s ním na celý život spojena poutem bheancoran. A z toho všeho bylo nejúžasnější, že jsem čekala královo dítě. Jeho syna.

Bylo toho tolik… A nyní jsem stála na palubě lodi a Skai jsem měla téměř na dosah. Krátce po setmění má noha konečně spočine na půdě mých předků.

Znovu jsem se zachvěla a zvedla jednu ruku k čelu, abych si ulevila od bodavé bolesti, vystřelující do očí. Čekání mne naplňovalo podivným neklidem, neodbytnou netrpělivostí, skoro jako by mne něco tam venku chtělo popadnout za boty a přitáhnout si mne blíž. Chtěla jsem už jít! Necítila jsem toto vzrušení, tuto zneklidňující úzkost od chvíle, kdy jsem těsně před Beltane opouštěla Marddyn, abych se nakrátko vydala na Skerry. Byla jsem nabitá nervozitou a vzrušením tak, že jsem nebyla schopná chvíli posedět. Díky tomu neklidu a rozrušení jsem ani nedokázala nabrat do plic dost vzduchu a při každém nadechnutí mne v hrudi zabolelo.

Athelin nám chtěl dát na cestu doprovodný oddíl vojáků. S pobavením jsem si shledala, že když Davigan chce, dokáže působit značně vznešeně a královsky. Výslovně Athelinovi zakázal komukoli o naší cestě říci, natož aby připustil, aby nás doprovázeli nějací vojáci. Athelin, který se narodil se stejnou mírou

tvrdohlavosti jako jakýkoli jiný potomek Rudého Kiana, se naježil a sršel pobouřením a uraženou ješitností, ale nakonec svého krále uposlechl. Nalodili jsme se a Athelin nám škrobeně popřál šťastnou cestu. Poslední, co jsem z něho viděla, byla jeho záda, když se prudce otočil na podpatku, nasedl na koně a tryskem vyrazil zpět k otevřené bráně pevnosti Skerry. Pak jsem se sama odvrátila. Pozorovat, jak vám někdo mizí z dohledu, přináší smůlu.

Z mých zmatených myšlenek mne vytrhl jakýsi slabý zvuk za mnou. Dřív než jsem se stihla otočit a podívat, položil mi Davigan zezadu ruce kolem pasu a bradu si opřel o mé rameno. Přes nos mi sklouzl pramínek jeho vlasů. Jedním prstem jsem ho odsunula stranou a pak se zády o něj pevně opřela a snažila se uklidnit to neodbytné rozechvění, které mi probíhalo celým tělem.

„Skai je už tamhle," zašeptal mi do ucha. „Když jsem odtud loni na podzim odcházel, ani v koutku duše jsem si nepomyslel, že se vrátím tak brzy. A ve snu by mne nenapadlo, že se vrátím s bheancoran či se ženou."

„Nebo s oběma?" zeptala jsem se s úsměvem.

Dal se do smíchu. „Nebo s oběma," souhlasil.

Chvíli jsme stáli mlčky a jen jsme hleděli na kotouče mlhy valící se nad vodou. Slunce bylo skryté za mraky, ale s nadcházejícím soumrakem světlo stejně sláblo.

„Teď už to nebude dlouho trvat," prohlásil. „Jakmile padne taková tma, aby nebylo vidět žádný pohyb, dovede kapitán loď tak blízko ke břehu, abychom mohli snadno doveslovat."

Podívala jsem se nahoru na cáry mlhy vířící kolem vysokých stěžňů obtěžkaných svinutým plachtovím. „Dokáže to v té mlze?"

Davigan se tiše rozesmál. „Nepředpokládám, že by nám to nabízel, kdyby si nemyslel, že se dokáže taky v pořádku dostat zpátky," odpověděl. „Kdyby měl ohrozit svou loď, to by nás raději nechal ochotně a bez uzardění plavat."

Zasmála jsem se a vzápětí musela zavřít oči, neboť mi spánky projela řezavá bolest. Zaznamenal, jak jsem s sebou trhla a pevně mne objal.

„Je ti něco?" zeptal se hlasem plným úzkosti.

„Je to jen drobná bolest hlavy," odpověděla jsem. „Jsem rozrušená a nemohu se dočkat, až vystoupíme na břeh. Jinak je mi dobře."

Vzdala jsem všechny snahy proniknout zrakem mlhou. Přemítala jsem, jestli je tam někde venku taky nějaký zrádný kámen, zaměřený na Davigana. Nebo na Ševelící. Sledoval nás ze Skerry na vzdálené západní pobřeží Skai? Věděli už Hakkarovi Černí jezdci, že jsme tady?

Ticho rozbily náhlé zvuky horečnaté činnosti za námi. Posádka se vyrojila na palubu a rychle napínala plachty. Kapitán vydávající napůl šeptem příkazy se připojil ke mne a k Daviganovi. „Začneme hned," prohlásil. „Nemohu přesně zaručit, kde budete vysazeni na břeh, ale bude to kousek na jih od zátoky Llewen a severně od Cegu. Bez hvězd nemohu naši polohu přesně určit. Ale pobřeží by mělo být opuštěné. Nicméně se o tom ještě před spuštěním člunu raději přesvědčíme."

„Díky," odvětil Davigan zdvořile. „Mně neděkujte," odtušil kapitán. „Nechtěl bych být této noci ve vaší kůži ani za všechno zlato na pevnině. Ale pokud jste pevně přesvědčeni, že to, co chcete udělat…"

„Skálopevně," prohlásil Davigan.

Kapitán přikývl. „Pak tedy splním rozkaz lorda Athelina a dopravím vás na břeh. A sám za sebe vám přeji na vašich cestách štěstí." Naznačil rychlou poklonu a pak zaváhal. „Jak princ Brennen, tak princ Gareth nás vždycky posílali do Skai při každém novoluní," sdělil nám. „Princ Athelin následoval jejich příkladu. Pokud byste si přáli vrátit se zpátky, buďte v tu dobu dole na břehu a my vás tam vyzvedneme."

„To je od tebe nesmírně laskavé," odvětil Davigan. „Ale myslím, že zůstaneme zde."

„Dobrá, dobrá," odvětil kapitán. „Ale nezapomenete na to?"

Davigan se usmál. „Nezapomeneme. Díky."

Kapitán přikývl a opustil nás.

Ani s rozvinutými plachtami jsem nedokázala pořádně zjistit, jestli se v té tmě a mlze pohybujeme rychleji. Jen narážení vln na trup lodi se zdálo být o něco hlasitější, než když loď ležela na hladině téměř nehybně.

Jeden z námořníků pro nás najednou přišel a odvedl nás doprostřed lodi, kde už dva námořníci připravovali člun, zavěšený u trupu lodi, ke spuštění na vodu a vzápětí už člun pomalu klesal k hladině. Dosedl na hladinu tak lehce, že jsme zaslechli jen stěží patrné šplouchnutí. Jeden z námořníků přidržel přední uvazovací lano, aby člun neodplul od lodi, a druhý mezitím vytáhl provazový žebřík a spustil ho přes pažení lodi dolů.

Ze stínů se vynořil kapitán. „Teď si pospěšte," požádal nás. „Nemohu tady s lodí zůstat dlouho. Slezte po žebříku dolů a veslujete přímo kupředu. Nebudete ještě ani na dostřel luku od lodi a už uslyšíte narážení vln na břeh. Příliv už skoro vrcholí. Schovejte ten člun nad čárou přílivu, nebo už ho nikdy neuvidíte."

Davigan slezl dolů první, pak se ve člunu postavil a podal mi ruku. Žebřík se nepříjemně rozhoupal, když jsem se ho chytila, a mně se zvedl žaludek. A pak už jsem byla dole u člunu a Davigan mne pevně chytil za ruku. Rychle jsem se posadila na prostřední lavici. Jeden z námořníků hodil dolů uvazovací lano. Chytila jsem ho, pečlivě ho svinula a uložila na dno člunu. Davigan se chopil vesla.

V okamžení nám loď zmizela v mlze. Vzdálila se s tichým, přízračným plesknutím plachet a vrzáním dřeva, které nám ještě chvíli označovalo její polohu. Malý člun obklopila mlha a tma. Ztratila jsem jakékoli povědomí o směru a navíc jsem dostala další záchvat nevolnosti. Ale na zádi stál Davigan, zlaté obočí lehce svraštělé k sobě drobnou vráskou na čele, a oháněl se tím veslem tak zručně, jako by veslováním strávil celý život.

Najednou jsem někde v dálce uslyšela to tiché pleskání vody narážející na písčitou pláž. O chvíli později už dno mělkého člunu drhlo o písek. Vyskočila jsem přes bočnici do vody. Sahala mi skoro do půlky stehen. Byla tak studená, že jsem se leknutím zprudka nadechla a sevřela bočnici člunu, abych neztratila rovnováhu. To poslední, o co jsem stála, bylo, aby mi slaná voda zmáčela meč, který jsem měla na zádech. Ale byl mimo nebezpečí. S úlevou jsem se natáhla pro lano a vlekla člun na pláž a Davigan mezitím skládal veslo. Pak vyskočil do vody a společně jsme se brodili studenou vodou, až jsme vytáhli člun na dlouhý, úzký pruh písku.

Kolem nás se tyčily rozeklané obrysy zřícených balvanů a rozpukaných skal. Přelezli jsme přes pásmo křehkých vyschlých chaluh, které vyznačovalo čáru nejvyššího přílivu. Tiše jsem zaklela, když jsem upadla na koleno a uvazovací lano mi vyklouzlo z rukou.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Davigan.

„Ano.“ Vstala jsem, oklepala si z kalhot na koleni vlhký písek a znovu se chopila uvazovacího lana. „Schováme ten člun tady v těch skalách? Jen tak, pro případ, že bychom ho znovu potřebovali?“

„Souhlasím. Ráno ho můžeme přesunout na nějaké lepší místo. Za světla se tu porozhlédneme, abychom zjistili, kde jsme, a rozhodneme se, jak dál.“ Nahnul se do člunu, vytáhl jeden ze dvou cestovních vaků, které byly pečlivě zasunuty pod lavičkou, a podal mi ho. Přehodila jsem si ho přes rameno a upevnila si ho k boku a Davigan mezitím vytáhl druhý a hodil si ho přes záda. Rozhlédl se kolem sebe a srovnal si cestovní vak, aby mu nepřekážel, kdyby potřeboval rychle vytasit svou jedinou zbraň – dlouhou dýku, kterou měl zavěšenou na opasku.

„Myslím, že to je všechno,“ pronesl tiše. „Teď bychom se tu měli porozhlédnout po nějakém suchém místě, kde bychom se mohli do rána skrýt, a pokusit se trochu prospat.“

Přelezla jsem kameny a vydrápala nahoru na převislý břeh. Vůně cedrů a borovic se mísila se svěží, čerstvou vůní mladé trávy a listy se třepetaly v mírném větru vanoucím z vnitrozemí, opojném jako víno. Někde ve tmě nade mnou se vysoko proti obloze tyčily rozeklané hřebeny hor, dosud pokryté sněhem a zahalené hustým závojem mlhy. A někde poblíž střežil kuželovitý masiv Mrakonoše, nejvyšší hory na Celi, trojitý prstenec vztyčených kamenů, nazývaný Tancem Nemeara. Zachvěla jsem se, ale nebylo to tím chladným jarním vzduchem.

Domov… Byla jsem ve Skai. Byla jsem doma.

Našli jsme si mezi zřícenými kameny suchou prohlubeň, schoulili se do jejího úkrytu a teple se zachumlali do svých pokrývek a plášťů. Naslouchala jsem Daviganovu dechu, který se postupně zpomalil a přešel do pravidelného rytmu spánku. Ale já byla plná toho neklidného napětí bouřkového mraku, ze kterého náhle sjede blesk. Spánek nepřicházel. Ležela jsem a pozorovala chuchvalce mlhy, převalující se kolem naší útulné, skryté kotlinky.

Myslela jsem na zrádné kameny a meče a Kenziho obavy. Říkal, že po zrádných kamenech pátrá Hakkar už dlouho. A jeden našel. A nejen jeden. Dva.

Jak to jen udělali? Jaké spojení černokněžnictví a magie jim umožnilo dostihnout někoho, kdo užívá celskou magii? Tyhle dvě magie – krvavé maedunské černokněžnictví a jemná celská magie, vycházející z magie tyaddské, která pramení z moci a síly země samotné – byly neslučitelné. Natolik, že jejich bouřlivé střetnutí ukradlo mým rodičům mládí. Jak jen se mohlo stát, že se spojily a utvořily zrádný kámen?

Obávala jsem se, že by můj neklid mohl rušit Davigana. Vymotala jsem se z útulného hnízdečka pokrývek a vylezla ven. Moře ustupovalo a vlhký písek se v noční tmě jemně třpytil. Obloha na východě už bledla a když jsem se obrátila zády k moři a zahleděla se nahoru, zdálo se mi, že skrz mlžný závoj rozeznávám obrysy vysokých štítů Hřbetu Celi.

Někde v těchto horách ležel směrem na jih Dun Eidon, kde dříve žili princové vládnoucí Skai. A kde byly ukuty ty dva spojené meče z »Písně mečů« a jeden z nich byl předán čaroději Donaughovi, aby mohl porazit černokněžníka, který vedl první vpád Maedunské armády. Ale Žár srdce i jeho dvojče Stín duše se rozplynuly, jakmile je Donaugh nepotřeboval, a žádná legenda neskýtala odpověď na otázku, kde jsou nyní.

Zvedla jsem ruku a dotkla se jílce meče, který mi vyčníval za levým ramenem. Ševelící byla Runová čepel. A Žár srdce a Stín duše byly taktéž Runovými čepelemi. Mohla být mezi nimi nějaká spojitost, která by mně a Daviganovi pomohla v pátrání po ztracených mečích? Legenda říkala, že takovou spojitost použil Rudý Kian, aby mu pomohla najít Kerridwen, jeho bheancoran, když byla Kerridwen zajata nepřítelem.

Legenda…

Kolik pravdy se v takové legendě skrývá.

Zašeptala jsem tichou modlitbu ke všem sedmi bohům a bohyním, aby mi pomohli, a pak jsem se vrátila zpátky do malé prohlubně mezi balvany a lehla si vedle Davigana. Spánek mne přijal do své náruče a vtáhl mne do svých hlubin, kde na člověka čekají sny.

Runové čepele.

A zrádné, čmuchající kameny.

10

Přišlo svítání, ozdobené perleťovým třpytem mlhy, naplněné vůní mořských řas a slané mořské vody. Prudce jsem se vytrhla ze spánku. Daviganova pokrývka byla pečlivě složená a položená na plochém kameni, který tvořil zadní část naší prohlubně, a Davigan byl pryč. Protřela jsem si oči slepené spánkem a vylezla ven na písek. Během noci mé bolesti hlavy polevily a teď jsem cítila jen slabý tlak ve spáncích.

Stromy lemující břeh nad balvany byly dosud zahalené mlhou, ale po písčité pláži povíval jemný vánek a trhal mlhu na průhledné cáry a útržky. Letmo jsem vzhlédla. Skrz závoje mlhy prosvítala bledá, mléčně modrobílá obloha, která ve mně vzbuzovala naději, že se mlha s východem slunce zvedne nad rozeklané štíty Hřbetu a rozptýlí se.

Ve skalní puklině, téměř skrytý před nežádoucími pohledy, hořel malý ohníček z naplaveného dříví, tak suchého, že nevydával víc kouře, než dokázal skrýt mlžný opar. Jedinou známkou hořícího ohně bylo tetelení horkého vzduchu nad kameny a vůně páleného prosoleného dříví.

Davigan čile seskočil ze skal a dopadl na písek vedle mne. V jedné ruce držel malou konvici čerstvé vody a v druhé měl jakousi zeleň zavinutou v šátku. Usmál se na mne.

„Dobré ráno,“ přivítal mne.

„Dobré ráno,“ odvětila jsem. „Kde to jsme?“

Rozhlédl se kolem. „Ještě si nejsem úplně jistý. Budu to vědět přesně, až se mlha rozptýlí.“ Postavil kotlík na oheň, hodil do vody hrst mátových listů, které přinesl v šátku, a pak si dřepl k ohni a hlídal vodu, aby nepřekypěla. „Ať už jsme kdekoliv, tak je to tu naprosto opuštěné. Když jsem šel pro vodu a mátu, neviděl jsem žádné známky po nějakém obydlí. U říčky je nějaká opuštěná usedlost, ale už je napůl rozpadlá. Zřejmě tam už nikdo více jak dvacet let nežije.“

„Ani žádné stopy po Maedunech?“ zeptala jsem se.

„Nic. Myslím, že na druhé straně té říčky vede nějaká stezka, ale nedíval jsem se, jestli tam byly nějaké stopy. Prohlédneme to později. Ale stejně se pro každý případ budeme raději držet stranou od cest i stezek.“

„Máš vůbec nějaký nápad, kde bychom měli začít pátrat po těch mečích?“

Smutně se pousmál. „Myslím, že bych měl jít do té vesnice…“

„Vesnice? Kde to je?“

„Někde tam nahoře.“ Mávnul rukou k horám za říčkou. „Tam jsem se narodil a má matka tam dosud žije. Jestli je na světě nějaká pověst bardů, která říká, kde ty meče jsou, tak ji starý Anarawd bude znát. Učil mne všemu, co vím o hudbě, ale nemohl mne naučit všemu, co zná sám. To by zabralo celý život.“ Přes rty mu přelétl úsměv. „A jestli je nějaká pověst o zrádných kamenech a o tom, odkud pocházejí nebo jak je zničit, bude ji určitě také znát.“

V hlavě mi začalo s každým úderem srdce bušit. Museli jsme zjistit, odkud zrádné kameny pocházejí. Jestli to nedokážeme, tak se nikdo, žádný muž, žena ani dítě na Skerry, nebude cítit bezpečně. Ani nikdo, kdo má jen nádech celské magie. Tyaddská vesnice byla zřejmě tím nejvhodnějším místem, kde začít pátrat. Jestli vůbec někde na světě byly nějaké zvěsti o zrádných kamenech, mohli jsme je najít jen tam.

Z konvice začala stoupat lákavě voňavá vůně čaje. Už jen ta vůně mi udělala lépe. Pokusila jsem se nevnímat bolesti hlavy a soustředit se na chléb a sýr, který jsme vytáhli z cestovních vaků na snídani.

Než jsme dojedli tu trochu jídla a uhasili oheň, mlha se zvedla a odplula nízko nad vrcholky stromů jako průhledné, mléčně cáry

mraků. Vylezli jsme z břehu na kraj lesa a sbalili si do vaků věci na cestu. Davigan ukázal na severovýchod.

„Tam," prohlásil. „Vidíš tu horu?"

Sledovala jsem jeho namířený prst. Na obzoru se rýsovala kuželovitá hora. Její hřbet, dosud pokrytý sněhem, byl zahalen mraky. Neviděla jsem její vrchol, ale podvědomě jsem vycítila, že je vyšší než všechny ostatní hory kolem.

„Mrakonoš," vydechla jsem.

„Ano. Mrakonoš." Otočil se a ukázal na východ. „A tam nahoře je vesnice. Pěšky je to asi dva dny cesty."

Zvedla jsem ruku a dotkla se jílce meče nad levým ramenem. Zdálo se mi, že cítím, jak se mi pod prsty chvěje. Ševelící věděla, že je doma.

„Jestliže nám zabere celé dva dny, než se tam dostaneme," prohlásila jsem, „tak bychom už měli vyrazit."

Zastavila jsem se na vrcholku srázného hřebene a ohlédla se dozadu. Jak se odpoledne nachýlilo k večeru, bolesti hlavy, které mne soužily po celý den, polevily, pocit neodbytného neklidu se zmírnil a zůstal po něm jen chabý, nejasný pocit jakési předtuchy. Zvedla jsem ruku a chvíli si mnula spánky a čekala jsem, až se mi dech po namáhavém strmém výstupu zase zklidní.

Pod temně modrou oblohou se nám zjevil Mrakonoš v celé své důstojnosti a kráse. V zapadajícím slunci planuly na sněhem pokrytém kuželu hory růžové, zlaté, rudé a oranžové stíny. Nádhera a velebnost této hory mne chytila za srdce.

Mrakonoš… Nejvyšší hora na celém ostrově, domov všech sedmi bohů a bohyň. Kdesi hluboko v jeho stínu ležel Tanec Nemeara, trojitý prstenec kamenů, který bardi nazývali srdcem Celi.

A všechno toto bylo obklíčeno Černými jezdci z Maedunu. Otřásla jsem se.

Ale ani Černí jezdci nedokázali oloupit tento ostrov o jeho bohy a bohyně. Zničili všechny svatyně, všechny Tance kamenů na ostrově, ale bohové a bohyně zde nadále přebývali a budou

přebývat, dokud se budou hory tyčit do nebe a dokud bude Mrakonoš střežit ze západního pobřeží celý ostrov.

„Je překrásný, že?“ ozval se Davigan.

„Ano,“ odvětila jsem. „A dýchá z něj takový klid a mír, dokonce i teď.“ Poposunula jsem si na rameni popruh cestovního vaku. „Jak je to ještě daleko?“

Rozhlédl se kolem. „Měli bychom tam dorazit zítra krátce po poledni,“ odpověděl. „Tam dole je jedna z maedunských tvrzí.“ Ukázal na jihozápad. „Greghrachova skála. Nepůjdeme kolem ní, ale zítra ráno budeme muset překročit jednu z hlavních cest, které k ní vedou. Budeme muset být mimořádně opatrní. Na té cestě obvykle bývá dost rušno.“

„Greghrachova skála,“ opakovala jsem. „Myslím, že o ní můj otec mluvil.“

„To je dost pravděpodobné,“ odtušil. „Myslím, že bychom si už brzy měli začít hledat nějaký úkryt na noc. Rád bych se utábořil dřív, než padne taková tma, že nebude vidět na krok.“

Cesta vedla podél malé říčky a byla to spíš zvířecí stezka než cesta pro jezdce. Kdysi to možná bývala rušná cesta, ale léta nepoužívání vykonala své a změnila ji v lesní pěšinu. Teď byla zarostlá trávou, široká sotva tak pro dva chodce, kráčející těsně vedle sebe, a tlačily se na ni mladé stromky. Slunce ještě nad hřebeny hor nevystoupilo a ranní vzduch byl chladný, lezavý a vlhký. Stromy obrostlé novými listy skláněly své větve až na cestu a slabé ranní světlo se zde měnilo v příšeří. Až na vzdálené volání drozda byl les tichý.

Kráčela jsem po Daviganově levici a pozorně sledovala les kolem nás. Bolesti hlavy mi vystřelovaly až do očí, bylo mi nevolno a chtělo se mi zvracet. Nejraději bych z toho všeho vyskočila z kůže. Mnula jsem si spánky a úporně vraštila čelo, jak jsem se snažila proniknout zrakem mezi hustě rostoucími stromy, abych zjistila, jestli se tam neskrývá něco, co by mohlo být příčinou mého neklidu a zjitřených nervů.

„Chováš se takhle už dva dny,“ ozval se najednou Davigan. „Jsi snad nemocná?“

Překvapeně jsem na něj pohlédla. „Jak se chovám?“ zeptala jsem se. „Ne, nejsem nemocná. Proč se ptáš?“

„Znovu a znovu si mneš spánky. Věděl jsem, že tě nemám brát s sebou…“

„Neplácej nesmysly,“ odsekla jsem podrážděně a okamžitě toho příkrého tónu zalitovala. „Jenom mne bolí hlava. Jinak mi nic není. Kolem poledního to přejde. Stejně jako včera. No ne, Davigane, opravdu. Nic mi není. Nedělej si se mnou starosti.“ Pokusila jsem se o úsměv a shledala jsem to příliš pracným. „Z nás dvou jsem přece já ta, od které se očekává, že se bude starat o tebe, abys věděl.“

Pochybovačně nadzvedl jedno obočí, ale neřekl na to nic. Poposunula jsem si popruh cestovního vaku, aby mi na rameni lépe seděl, ujistila jsem se, že je Ševelící tam, kde má být, a svižným krokem jsem vyrazila dál. Třemi dlouhými kroky mne dohnal. Mlčel, ale já jsem věděla, že když si myslí, že se nedívám, tak si mne pozorně prohlíží. Potlačila jsem svou rozmrzelost a musela se sama sobě zasmát. Nebyl přece vychován k tomu, aby očekával služby od své bheancoran, takže taky neměl možnost nějak zjistit, jak se má v takovém případě zachovat. Musela jsem na něj brát určité ohledy; později ještě bude dost času mu jeho roli trochu ulehčit a vysvětlit mu, jak spolu princ a bheancoran vycházejí.

Ráno už se připozdívalo a nad horami najednou vyšlo slunce. Rychle jsme s Daviganem kráčeli po cestě dál. Větve stromů se nad cestou skláněly až k sobě a propouštěly jen tu a tam pár slunečních paprsků, které dopadaly na zem jako jasné zlaté skvrnky. Křivolaká cesta se vinula hornatou krajinou nad malou říčkou. Šumění vody přehlušilo veškerý hluk, který jsme při chůzi mohli nadělat.

Kráčela jsem ostražitě a všemi smysly se soustředila na jakékoli známky nějakého nebezpečí. Uvědomovala jsem si prudké bušení vlastního srdce a vlastní zrychlený dech. Když jsem se zastavila, abych se rozebrala ve svých pocitech, s překvapením jsem zjistila, že to co mne zaplavilo, je dychtivé očekávání. Skoro jako bych se chtěla střetnout s nějakým nepřítelem a dokázat Daviganovi, jak ho umím ochránit.

Co jsem z Bryndiny ruky obdržela Ševelící, jsem ji skoro ještě nepoužila. Bude pro mne zpívat, když spolu budeme bojovat proti nepříteli? Zaslechla jsem její hlas v Tyře, namířený proti vrahovi,

vyslanému zabít mého otce, a znovu jsem ho zaslechla na Skerry. Slyšela jsem její kvílivý, plačtivý nářek plný vzteku, když rozbila zrádný kámen a hluboké, dunivé bzučení jejího varování. Ale pokud jsem mohla věřit tomu, co o ní říkala Brynda, tak to, co jsem slyšela, byly jen nepatrné útržky její skutečné písně. Toužila jsem slyšet její hlas, chtěla jsem, aby mi její nápěv zněl v hlavě takový, jaký skutečně byl, prudký, divoký a svobodný. Ševelící potřebovala nepřítele stejně jako já. Věřila jsem, že jsem s tímto mečem spojena poutem, ale musely jsme si to prověřit v opravdovém boji.

Rozechvělá touto myšlenkou jsem vědomě zpomalila dech a pokusila se zklidnit divoce bušící srdce. Celou svou bytostí jsem se soustředila na možné nebezpečí před námi a na to, abych se s ním dokázala vypořádat. Boj mezi námi dvěma a třeba i malou skupinkou Maedunů by sice mohl mít katastrofální následky – následky, které jsme si nemohli dovolit ani my, ani Skai. Ale zároveň jsem si znepokojeně uvědomovala svou úpornou potřebu najít nějakého nepřítele a použít Runovou čepel, kterou jsem nesla na zádech.

Davigan ke mně opatrně natáhl ruku a stiskl mi rámě. „Teď zpomal," zašeptal tichounce. „Hlavní cesta vede těsně před námi. Tamhle," ukázal.

Stezka vedla kolem širokého ohybu říčky do otevřeného prostoru, kde stromy řídly. Skrz spleť větví nad našimi hlavami prosvítalo slunce a barvilo mladé větvičky mezi světlými kmeny do zářivě zlatozelené. Od skalnatého břehu vedle cesty k nám doléhalo bublání a zurčení vody poskakující přes kameny.

Podvědomě jsem zvedla ruku, dotkla se jílce Ševelící a ucítila, jak se mi meč pod bříšky prstů malinko chvěje. V jednu chvíli se mi zdálo, že jsem zaslechla tiché cinknutí kovu. Zastavila jsem se, zhluboka se nadechla a soustředěně se zaposlouchala.

„Co je?" zeptal se Davigan. Promluvil tak tiše, že ho přes šumění vody skoro nebylo slyšet.

„Nevím," odpověděla jsem. „Zdálo se mi, že něco slyším."

Svraštil čelo a chvíli pozorně naslouchal. „Já nic neslyším."

Ševelící se mi v ruce stále ještě chvěla. „Já taky ne. Teď už ne. Byla to asi jenom voda." Spustila jsem ruku a otřela si ji do kalhot.

Pomalu jsme postupovali kupředu, drželi se okraje cesty, kde jsme se mohli skrývat v křovinách a ostružiní, hustě rostoucím mezi

stromy lemujícími úzkou stezku. Tiše jsem kráčela po jeho levici, s rukou opět na jílci Ševelící. Někde před námi si odfrkl kůň. Zastavila jsem se tak prudce, že mi Davigan málem šlápl na patu.

V místě, kde se stezka stáčela k vodě a ústila do brodu, stála skupina mužů. Napočítala jsem jich osm. Zřejmě si sem přišli napojit koně. Na sobě měli tmavé pláště – hnědé, tmavě modré a tmavě zelené – pod nimi hnědé, zelené nebo tmavě červené vyrudlé kalhoty a tuniky a na širokých pásech kolem boků měli zavěšené meče. Většina z nich měla černé vlasy zastřižené tak, že nedosahovaly ani k ramenům.

„Celané…“ zašeptal Davigan.

Můj neodbytný, dotěrný neklid se nesnesitelně vystupňoval a jako tisíce jehliček mne teď bodal někde pod pravým ramenem, kde jsem měla meč. Zaváhala jsem. Na těch mužích bylo něco, co mi něco nesedělo. Ale co to jenom bylo?

Než jsem to mohla rozřešit, jeden z nich se přes rameno ohlédl za sebe a uviděl nás stát na cestě. Chvíli na nás ohromeně, nevěřícně zíral. Pak se rychle otočil a zařval.

„Hej!“

Jeho společníci se otočili, aby se podívali, o co jde. A v okamžiku, kdy se obrátili, jsem si uvědomila, co mi na těch mužích nesouhlasí. Všichni měli meče u pasu. Žádný Celan by to při jízdě lesem, kde se větve a porost vůbec mohou o meč na boku snadno zachytit, neudělal. Celané nosili téměř bez výjimky meče patřičně umístěné na zádech – podle tyrského vzoru.

Tito muži byli Maeduni.

Byla snad celá Celi zaplavena těmito násilníky a vrahy?

Dali jsme se s Daviganem na bezhlavý úprk.

Když jsem se na okamžik zastavila a všechno to řádně zvážila, přišla jsem na to, že nemáme žádnou naději uniknout tlupě mužů na koních a stejně tak nemůžeme doufat, že je všechny pobijeme. Naší jedinou nadějí bylo vsadit všechno na jednu kartu, a to na tak riskantní kartu, jejíž omračující nestoudnost by nám mohla poskytnout výhodu na dostatečně dlouho. A pak už jsem zaječela vysoký jódlovaný válečný pokřik Skai a s mečem v rukou jsem vyrazila do útoku.

Vrhla jsem se rovnou doprostřed překvapených Maedunů a mečem začala divoce točit kolem sebe. Ve stejném okamžiku

dorazil k brodu Davigan s dlouhou dýkou v ruce. Točila jsem se doprava kolem dokola a přesouvala se do takového postavení, abych mohla Davigana chránit zleva. Jakkoliv divoce jsem se rozmachovala Ševelící, potěšilo mne, když jsem zjistila, že se Davigan dokáže ohánět dlouhou dýkou víc než zručně.

Divoce jsem se rozesmála a sekala jsem mečem hlava nehlava. Cítila jsem, jak zajíždí do kostí a svalů, viděla jsem, jak její čepel rudne maedunskou krví a pak jsem uslyšela její hlas – divoký, vysoký a čistý. *Já jsem Hlas Celi*, sdělovaly runy na čepeli a její divoká píseň zněla na obranu ostrova.

Ten meč mi zpíval a já jsem se ponořila do spletitostí tance.

Někde vzadu v hlavě jsem si uvědomovala, že Maeduni mají proti nám nejméně čtyřnásobnou převahu, ale já a Davigan jsme pro tu chvíli měli výhodu překvapení. Měli jsme možnost sebrat dva koně a dát se na útěk dřív, než se Maeduni vzpamatují ze svého překvapení. Země pod našima nohama se měnila v kluzké bláto nasáklé krví.

Maeduni nás obklopili ze všech stran. Davigan zděšeně vykřikl a klesl na jedno koleno. Volala jsem na něj, srdce mi vyskočilo až do krku, vířila jsem kolem dokola, nesouvisle jsem řvala a snažila se ho chránit. Můj meč se zasekl do hrudi jednoho Maeduna. Muž upadl a oči se mu rozšířily a zůstaly strnule zírat v posledním úžasu před smrtí. Odrážela jsem jednu ránu za druhou a kroužila kolem. Nohy se mi smekaly v krvavém blátě a měla jsem co dělat, abych neupadla.

Davigan zaklel a nejistě, vrávoravě se mu podařilo zase vstát. Prudce zaútočil na nepřítele a ve slunečních paprscích se zableskla jeho dlouhá dýka. Čepel se ponořila hluboko do břicha jednoho Maeduna. Muž zavrávoral, zakolísal na kluzkém blátě a já prudce odsekla Ševelící a podsekla mu nohy.

„Koně, Davigane," vykřikla jsem. „Zdržím je tady. Jdi ke koním."

Zaváhal jenom na okamžik a pak vletěl do skuliny mezi nepřáteli, kterou jsem mu uvolnila a snažil se prosekat z obklíčení. Nemohla jsem marnit čas tím, že bych se za ním dívala.

Kolem mne se semklo pět Maedunů. Zoufale jsem se s nimi bila a snažila je sledovat všechny naráz. Odkrytá, nechráněná záda mi už nikdo nehlídal. Netušila jsem, jestli se Daviganovi podařilo

dostat ke koním nebo ne. Byla jsem uřícená a u konce s dechem. Se zoufalstvím jsem si uvědomila, že už to dlouho nevydržím. Meč v mých rukou byl těžký jako olovo a já tupě uvažovala, jak dlouho budu ještě schopná Ševelící udržet a sekat s ní.

Ale kdybych přestala bojovat, oba bychom zemřeli. A s námi i to dítě, které jsem čekala.

MEZIHRA

HAKKAR Z MAEDUNU

11

Hakkar z Maedunu majestátně vplul do prázdné trůnní síně paláce v Clendonanu a znechuceně se rozhlédl kolem. Opět došel k závěru, že Celané jsou zpustlá, marnotratná a hýřivá čeládka. Kdyby byl všechen ten čas, síla a peníze, vynaložené na zbytečný přepych paláce, věnovány místo toho na vojsko, mohl být výsledek války mnohem méně jasný, a to navzdory černokněžnictví, které Hakkar ovládal.

Došel k trůnu, pohodlně, bohatě vyčalouněnému rudým sametem. Ozdobně vyřezávané zadní opěradlo i opěrky pro ruce v teplém, dubovém odstínu nádherně kontrastovaly se sametem a dokonale s ním ladily. Ale přitom to všechno vypadalo dost nepoužívaně a Hakkar si vzpomněl, jak mu jeden z jeho kapitánů vyprávěl, že ten dávno mrtvý Výsostný celský král používal tento palác jen zřídka, že dával přednost své vlastní usedlosti několik mil proti proudu řeky. Teď už stejně žádný palác nepotřeboval.

Po nezametené dlažbě poletovalo suché listí z loňského podzimu a šustilo mu pod nohama. Hakkar vyšel na terasu, došel na vzdálenější konec, rukama se opřel o nízkou zídku a zadíval se na západ, kde právě slunce klesalo za obzor. Odtud nemohl vidět vysoké štíty Hřbetu Celi, horského pásma, za kterým se skrývaly západní kraje Celi – Skai a Wenydd. Nechutné kraje, kraje, ze kterých mohl čekat jenom samé potíže, kraje, kde se skrývalo plno vzpurných, otravných lidí.

Když si vzpomněl na ty stokrát proklaté hory, projel jím až příliš důvěrně známý pocit zklamání a vzteku. Maedun byla rovinatá země s mírně zvlněnými pláněmi, širokými, líně se valícími řekami, slatinami a rozlehlými jehličnatými lesy. Nebyly tam žádné odporně rozklané, ježaté skály, které si samolibě a útočně vyrážely ze země vysoko k nebi a mařily maedunské černokněžnictví. Hakkara už navýsost unavovaly snahy rozšiřovat své zaklínadlo, které podrývalo lidem vůli, lámalo jejich odpor a vysávalo jim sílu, do téhle hornaté země. Několik z jeho nejlepších černokněžníků, kteří pro něj pracovali, při tomto pokusu zemřelo – všichni to byli schopní lidé, o které si nemohl dovolit jen tak přijít.

Nevěřil celským věžňům, kteří mu sdělovali, že vysoko položená místa jsou zasvěcena prastarým tyaddským bohům a bohyním a že právě jejich magie je to, co maří jeho zaklínadlo. Většinu svatyní přece zničil; bohové, kteří v nich kdysi prodlévali, měli tím být tedy vykořeněni a měli zmizet. Ale přesto bylo v té hornaté zemi něco, co jeho zaklínadlo rušilo, a ať už to bylo cokoli, pokaždé, když na to pomyslel, rozzuřil se k nepříčetnosti.

„Otče?“

Na terasu za ním přišel Horbad a Hakkar se svému synovi otočil vstříc.

„Mám tu pro tebe nejčerstvější zprávy,“ oznámil mu Horbad a podal mu hromádku papírů. „Chceš si je přečíst hned?“

Hakkar se ohlédl za sebe na pohasínající svatozář zapadajícího slunce a ještě jednou hory v duchu proklel. „Ne,“ odvětil. „Stačí, když mi řekneš, co v nich je. Podrobně si je pročtu až ráno.“

„Velitel Greghrachovy skály ti hlásí, že jeho oddíly vyhladily v horách jižně od Cegu hnízdo buřičů,“ sdělil mu Horbad. „Nějací vzbouřenci jsou ještě v horách na západě a na severu, ale velitel předpokládá, že se jim brzy dostane na kobylku.“

„Jsou už všichni jejich vůdci mrtví?“ zeptal se Horbad.

„Zřejmě ano.“

„A co ten muž, který se nazývá princem ze Skai?“

„To nevíme. Z těch, které jsme se zrádnými kameny vyslali po něm pátrat, se nikdo nevrátil. Ani z Tyry, ani ze severu.“ Horbad pokrčil rameny. „Ani si nejsme jistí, jestli ty amulety toho muže, který se prohlásil za prince, vůbec našly. Myslím, že pátrají spíš po

těch proklatých kouzelných celských mečích než po nějakém určitém muži.“

„To není příliš přesné.“

„Není. Ale je to lepší než nic.“

„To asi ano. A velitel skály Greghrach?“

„Dosud nebyl schopen určit pravou totožnost toho prince.“

„Tím chce zřejmě říci, že nemá ani tušení, kde by mohl být.“

„Ano. Ale říká, že to nevzdá.“

„Už po něm pátrají třicet let,“ poznamenal Hakkar suše. „To je déle, než jsi na světě.“

„Já vím. Ale my ho najdeme, otče.“

„Jsi si jistý?“ Hakkar se úkosem podíval na svého syna. Horbad byl dosud mladý a občas dopustil, aby jeho nadšení převážilo nad chladným, zdravým rozumem. Ale jako každý madeunský šlechtic znal to hrozivé proroctví. *Z rodu prince ze Skai povstane čaroděj, který zničí Maedun.* To proroctví bylo nyní staré mnoho pokolení, ale bylo stálou hrozbou. „Tvůj vlastní život závisí na tom, jestli jsou nebo nejsou všichni mrtví,“ pravil klidně. „Nezapomeň na to proroctví…“

Horbad se chladně usmál. „Nikdy na něj nezapomenu, otče. To je taky důvod, proč se stále vracím na západ.“

Hakkar zaťal čelisti, až mu na nich naběhl cukající sval. „Ty zatracené hory. Já prostě rozprostřu zaklínadlo až do těchto hor…“ zavrčel.

„To stejně nepůjde, otče,“ namítl klidně, rozumně Horbad. „Už jsi to zkoušel a nepovedlo se ti to. Když se o to budeš pořád snažit, tak tě to taky může stát život. Naprosto netoužím stát se v tuto chvíli Hakkarem z Maedunu. Ostatně Celanů je tam příliš málo na to, aby se jimi člověk znepokojoval. Těch pár, co tam zůstalo, poskytne naším vojákům příjemnou zábavu jako lovná zvěř. Nech to tak. A pokud jde o Veniany na severu, tak to jsou prachsprostí primitivové, kteří ani nestojí za řeč. Nemají ani žádného vůdce. Jsou to jen rybáři a pastevci ovcí. Ti ani nebojovali; jednoduše prchali. Nech je plavat. Nemá smysl, aby ses vyčerpával snahou si je podrobit. Ti žádnou hrozbou nejsou.“

„Ale my si nemůžeme dovolit nechat běhat svobodně jediného Celana,“ namítl Hakkar. „Ti nejsou jako Falové nebo Isgardi. Všichni jsou tvrdohlaví jako mezci a skoro stejně tak omezení.

Prostě se odmítají smířit se skutečností, že byli poraženi. Jenže to proroctví je naprosto jasné. Jestliže tady nezničíme každičkou částečku magie, přijde jednou čaroděj, který nás Maeduny všechny zničí.“

„Otče, jsou to poražení lidé. Těch pár, co ještě zůstalo na svobodě, má co dělat, aby přežilo, a nebude podnikat žádnou odvetu. A i kdyby, tak by se s námi museli střetnout na naší vlastní půdě a tvoje zaklínadlo by je zneškodnilo dřív, než by mohli něco napáchat.“

„Mně se to stejně nějak nelíbí, Horbade,“ odtušil Hakkar.

Horbad pokrčil rameny. „Já vím,“ souhlasil. „Ale měl bych jeden nápad.“

Hakkar se usmál. Měl svého syna rád a byl na něho pyšný. Dokonce i bez ohledu na skutečnost, že slušná část jeho moci pramenila ze spojení, které spolu vytvořili, když bylo chlapci patnáct, a na skutečnost, že bez syna by nebyl o nic mocnější než nějaký průměrný černokněžník, měl Horbada rád. Až přijde jeho čas a bude muset předat své jméno a svou moc svému synovi, bude si moci být jist přinejmenším tím, že Horbad bude dělat jeho jménu jenom čest.

„Co tě napadlo?“ zeptal se.

„Poslat na západ víc černokněžníků. Musíš si být jist, že každou hlídku doprovází černokněžník. Někteří vzpurníci se přestali bát zaklínadla, které proti nim obrací jejich zbraně.“

„Na to nemáme dost černokněžníků,“ namítl Hakkar. „A kromě toho je potřebujeme tady.“

„Nemyslel jsem nadlouho,“ odvětil Horbad. „Jakmile se znovu potvrdí pověst o naší nepřemožitelnosti, nebude nutné nechávat je na západě všechny. Většinu z nich pak můžeš odvolat zase zpátky sem.“

„Myslíš si, že to na ně bude stačit?“

„Jsem si tím jist.“

Hakkar se usmál. „Činíš se přesně tak, jak jsem předpokládal,“ pravil. „Vedeš si opravdu dobře, Horbade.“

Horbad zrudnul potěšením. „Aby ne, lorde,“ pravil rozvážně. „Vždyť jsem tvým synem.“

Té noci, kterou Celané nazývali Beltane a Maeduni Smrtí zimy, něco Hakkara probudilo. Něco zaslechl nebo vycítil. Nebyl si jist, co to bylo. Ale *něco* se stalo.

Vstal od ženy, kterou si té noci vybral do svého lože, šel k oknu a zahleděl se na sever a na západ. Jeho hezká, úzká, ostře řezaná tvář se zamyšleně svraštila a dlouho jen pevně rukama svíral mramorový parapet okna. Pak nechal poslat pro svého syna.

Horbad, oblečený celý v černém, dorazil rychle. „Volal jsi mne, otče?“ ozval se, když vešel do komnaty. Ani za sebou nestihl zavřít dveře.

Hakkar se otočil od okna. „Nemáš nějaký divný pocit?“ zeptal se.

„Ne. O co jde?“

„Něco… Já nevím.“

Horbad přistoupil k oknu a vyhlédl ven na spící město. „Jde o něco důležitého?“ zeptal se. „Myslím že ano. Něco se stalo. Na západě se stalo něco magického.“

„Celané?“

„Ano. Nevidíš tam tu záři?“

Horbad zvedl zrak a zadíval se na severozápad. „Něco tam vidím. Nevím, co to je.“

„Magie,“ prohlásil Hakkar. „Spousta magie.“

„Myslel jsem si, že jsme ji dočista vymýtili.“

„Potřebujeme další zrádný kámen,“ usoudil Hakkar s pohledem stále upřeným ven z okna. „Dokážeš najít další?“

Horbad zaváhal. „Tam, kde jsem nalezl ty první dva, by snad mohly být i další. Ale zabralo by mi to nějakou chvíli, než bych je našel.“

Hakkar se obrátil a pozorně se na něj zadíval. „Zatím máme čas. Je důležité, abychom všechnu jejich magii vymýtili a zničili i ty, kteří ji používají. Ale zatím máme čas.“

„Zítra vyrazím.“

ČÁST DRUHÁ

POSEL CYNRIK

12

Když jsem se tryskem vřítil na poštovní stanici, už mi vybíhal vstříc jeden z podkoních. Ještě dřív, než stihl kůň zpomalit, jsem přehodil pravou nohu přes hřbet a spočinul jsem celou svou váhou na levé, postavené ve třmenu, abych byl připraven seskočit na zem. Poslové nesoucí zprávy pro Lorda Ochránce Celi si nemohli dovolit ztrácet čas.

Seskočil jsem na udusanou zem, podkoní sáhl po uzdě a já se ztuhle natáhl pro sedlový vak s poselstvím. Clendonan jsem opustil skoro přede dvěma dny a od té doby jsem spal sotva tak čtyři pět hodin. Mé rozbolavělé svaly si během dalších tří dnů, než se dostanu přes hory a doručím veliteli Greghrachovy skály na pobřeží Západního moře příslušné listiny, sotva odpočinou.

„Jsi tu nějak brzy," křikl na mne podkoní rozmrzele. Ještě nikdy jsem se na poštovní stanici nesetkal s podkoním, který by uvítal jakékoli narušení svého každodenního řádu. A tento nebyl žádnou výjimkou. Ohlédl se dozadu na výběh. Další podkoní právě přetahoval čerstvému, odpočatému koni, určenému pro mne, přes hlavu otěže. „Jak vidíš, ještě jsme na tebe nebyli úplně připraveni."

Dal jsem se do smíchu a láskyplně poplácal zplaveného koně po zadku. „Tomuhle se líbí rychlá jízda," poznamenal jsem.

„Věžte, že byl pro ni stvořen. Přál bych si, aby byli takoví všichni."

Podkoní pokrčil rameny a kysele se ušklíbl. „Kůň jako kůň,“ odvětil. „Jsou jeden jako druhý.“

A lidé by měli být taky jeden jako druhý. V první chvíli jsem měl pocit, že jsem ta slova snad vyřkl nahlas, ale podkoní, který odstrojoval koni otěže, se nad ničím nepozastavil a ani se na mne nepodíval. Odvrátil jsem se od něj, aby mi neviděl do obličeje a nevšiml si, jak se tvářím, a začal jsem se zabývat sedlovým vakem. Kůň jako kůň. Možná. Stejně tak by mohl být člověk jako člověk. Ale navzdory pohrdavému mínění podkoního se původ u koně hodnotil a ještě mnohem důležitěji a vážněji se bral původ u člověka. A kdo by to mohl vědět lépe než já?

K původu se rozhodně přihlíželo při určování velitelů a důstojníků Černých jezdců, kteří obsadili tento zpustlý ostrov. Ta kradmá, jízlivá myšlenka mne překvapila. Nedokázal jsem uvěřit, že bych se nechal strhnout zahořklostí. Opravdu ne. To, že ta záležitost správného původu měla dosud moc mi zkazit náladu a ztrpčit celý den, mne zaskočilo. Nečekal jsem to a bylo mi to silně nepříjemné.

Sundal jsem ze zplaveného koně poštovní vak, nasadil jsem co nejpečlivěji opatrný, nicneříkající výraz a obrátil se zpátky k podkonímu. Nemyslel jsem si, že by snad tu poznámku udělal úmyslně. Bylo vysoce nepravděpodobné, že by znal tajemství, které jsem pečlivě střežil. Okolnosti mého narození mu nemohly být známy, jinak bych se od něj nemohl nikdy nadít ničeho jiného než projevů nepřátelství a házení klacků pod nohy. Od něj stejně jako od celé poštovní stanice, této i všech ostatních. Už jenom ta skutečnost, že se mnou mluvil a že když jsem cestoval, byli koně připraveni, mne utvrzovala v tom, že se mi mé tajemství podařilo uchovat.

Podkoní už odváděl znaveného koně do stáje, kde se o něho postará. Druhý stájník dosedlal náhradního koně a právě mi ho přiváděl. Kůň byl výborně vycvičený. Sám se postavil přesně tak, že jediné, co jsem musel udělat, bylo otočit se, zvednout sedlový vak a nechat ho koni spadnout přes zadek za sedlo. Řemínky byly na svém místě, takže je stačilo jen zvednout a bez sebemenších potíží a bez námahy přivázat kožený vak k sedlu. Velmi hospodárná činnost.

Stájník si ještě dvakrát pořádně prohlédl sedlovou podpěnku a pak mi podal otěže. Poděkoval jsem mu strohým kývnutím hlavy, pak jsem se vyšvihl do sedla a patami pobídl koně do slabin. Kůň napjal svaly a jakmile jsem se uvolnil a usadil se v sedle pohodlněji, vyrazil a než jsme dojeli na kraj výběhu, přešel do plavného cvalu, kterým mohl běžet téměř po celou naši společnou cestu.

O deset minut později už se kolem nás rozprostírala Mrtvá zem. Tady už cesta nevedla přímo rovně jako vystřelený šíp. Kolem nás se zvedalo úpatí hor a cesta stoupala s nimi a vinula se zvlněnou krajinou. Přitáhl jsem si černý plášť těsněji k tělu a bradu přitiskl až na prsa.

Tento úsek cesty jsem nenáviděl. Rozuměl jsem důvodům, které Hakkara vedly k tomu, aby tento široký pás země, který hraničil se západními horami, sežehl svou magií. Zabránilo to divoce žijícím Celanům z hor jezdit do porobených krajů na východě a byla to nepřekonatelná překážka pro každého Celana, který by se snad chtěl pokusit uniknout zpod maedunského jha. Stačilo jen zesílit a zostřit zaklínadlo, které Hakkar vložil na celou zemi, aby udržel Celany ovladatelné a poddajné, a touto zakletou krajinou nemohl proniknout žádný Celan, pokud nechtěl přijít o zdravý rozum. Dokonce i místní zeleň to černokněžnictví vycítila, chřadla, usychala a hnědla.

To uschlé, spálené rostlinstvo, které se šplhalo po svazích hor, pokrývaly zbytky loňského sněhu, a mně se zdálo, že tady v Mrtvé zemi, je i sníh jiný. Byl zrnitý a šedivý a bez života jako země pod ním. Maně mne napadlo, že kdybych se ho pokusil ochutnat, byl by na jazyku hořký a palčivý jako louh. Když jsme vyjížděli nahoru do kopce, nechal jsem koně zvolnit krok do poklidného klusu a lehce jsem se nahrbil, abych uvolnil napjaté svaly. Dokonce i přes amulet, který mi černokněžník upravil přímo na míru, aby posílil mou vrozenou odolnost vůči zaklínadlu, mne Mrtvá zem znovu a znovu zasahovala zneklidňujícími vlnami vyvolávajícími tísnivé pocity podobné nevolnosti. Už jen ze samotného vzduchu mě svrběla kůže jako by na mne zaútočilo hejno obtížného hmyzu.

Ani kůň neměl Mrtvou zemi rád. Koně byli vůči zaklínadlu překvapivě neteční, ale přesto byl nějak nesvůj. Taky to ale mohla být jen odezva na mé vlastní rozrušení. Střídal ušima, plašil se a lekal se i vlastního stínu. Snažil jsem se ho udržet v klidu a zároveň

ovládnout svůj vlastní neodbytný plíživý strach. Nedokázal jsem se ho sice zbavit úplně, ale za ta léta jsem si k němu přece jen vypěstoval určitou netečnost a po většinu času se mi dařilo projíždět Mrtvou zemí ve stavu tupé odevzdanosti.

Ani ne o čtvrt hodiny později jsme dojeli do západní části Mrtvé země. Mdlý pach starého spáleného rostlinstva zmizel. Jakmile bylo to zlověstné ovzduší za námi, uvolnil jsem se a hned jsem se cítil mnohem lépe. Před námi se stupňovitě zvedaly rozeklané skalné štíty a útesy samotných hor. Zvedl jsem hlavu a podíval se na zřetelnou průrvu mezi štíty, která označovala první průsmyk. V těchto vysokých horách ležela silná pokrývka sněhu a jak cesta stoupala, zřetelně se ochlazovalo a vzduch byl mnohem ostřejší. Zhluboka jsem se chladného, svěžího vzduchu nadechl a musel se sám sobě usmát.

Snad to bylo právě mým původem, ale já jsem tyhle hory miloval. Byly čisté a téměř nedotčené. Ani trochu mne netrápilo, že čarodějnictví, které ovládali černokněžníci, a dokonce ani černokněžnictví Hakkara samotného do těchto hor nedosáhlo. Nikdy jsem se mezi těmi vysokými štíty a útesy necítil nepříjemně nebo zranitelně.

Ale stejně mi nevadilo být poslem, byť ze strany oddílů Černých jezdců, které ostrov obsadily, proklínaným a posmívaným, jak už poslové bývají. Měl jsem víc svobody než většina vojáků. Skoro stejně jako důstojníci. Zřídka jsem jel přes ostrov tam a zpátky vícekrát než jednou za čtrnáct dní. A dokud se mi dařilo zůstávat na Clendonanu v tichosti a nenápadně, měl jsem spoustu času na to, abych se věnoval svým vlastním zájmům. Přirozeně jsem i tyto své zájmy provozoval v tichosti a ústraní. Nedělal jsem si žádné iluze o tom, co by se se mnou stalo, kdyby někdo získal byť jen matnou představu o tom, jak trávím svůj čas, když se zrovna nehoním tryskem křížem krážem po tomto zeleném ostrově.

Kůň začínal být unavený, ale příští poštovní stanice, skrytá mezi křivolakými horskými kotlinami, byla už jen půl míle daleko. Naklonil jsem se v sedle dopředu a poplácal koně po šíji. Pod rukou jsem ucítil horkou, zvlhlou srst.

„Už si brzy odpočineš, kamaráde," zašeptal jsem mu. „Teď už je to jenom kousek." Zvedl jsem hlavu a zadíval se na vysoké, strmé štíty v dálce, a pak jsem ještě jednou koně poplácal po šíji. „Buď

rád, že nemusíš jet celou cestu nahoru do hor a pak zase na druhé straně dolů.“

Koňský krok se najednou změnil. Namísto hladkého cvalu začal kůň znatelně šetřit přední nohu a s každým krokem víc a víc kulhal. Tiše jsem zaklel, přitáhl mu uzdu, aby zastavil, a sesedl jsem. Byla by hloupost zničit dobrého koně. A i kdybych na něm jel, dokud ho nezchromím úplně, tak bych se na další poštovní stanici stejně nedostal o moc rychleji.

„Uklidni se, hochu,“ poplácal jsem ho. Zůstal klidně stát a nechal mne, abych nohu zvedl a prohlédl mu ji. Znovu jsem zaklel, tentokrát mnohem ostřeji. Mezi podkovu a kopyto se zaklínil ostrý kámen a zaryl se do měkké tkáně na noze.

Vytáhl jsem z váčku u pasu škrabku na kopyta a znovu jsem kopyto zvedl. Ale jak jsem se pokusil zajet špičkou toho nástroje pod ten kámen, abych ho mohl vyndat, rozlomila se škrabka vedví. Chvíli jsem stál, zíral na prasklou dřevěnou násadu a posílal ji do horoucích pekel. Pak jsem přidal několik peprných saesnesských nadávek. Bylo to samozřejmě k ničemu, mohl jsem si je klidně ušetřit. Praštil jsem rozbitou škrabkou do špinavého sněhu na kraji cesty. Neměl jsem žádnou náhradní a jestli ten kámen koni v noze zůstane, tak neujde ani padesát kroků a zchromne tak, že bude nutné ho odpravit. Na další poštovní stanici to nebylo ani půl míle.

Kdybych se na něm pokusil jet, bylo by to k ničemu, bylo to příliš daleko a já bych se tam stejně nedostal o moc dřív, než kdybych vyrazil rovnou pěšky a koně vedl za sebou.

Kus vlevo od cesty stoupal nad holé stromy úzký pramínek kouře. V Mrtvé zemi nikdo nežil, ale na západní straně bylo dosud několik usedlostí obydlených. Většina Skaiů uprchla do hor, ale pár jich ještě žilo na statcích v nízko položených údolích a obdělávalo půdu. Ti byli v moci Hakkarova zaklínadla. Z jejich hlediska, jak jsem usoudil, to znamenalo, že jsou zotročeni. Říkalo se jim zkrocení Celané. Neškodili mi a já jsem si jich převážně nevšímal. Ale v každém případě měli sedláci určitě něco, čím by se dal z koňského kopyta kámen odstranit.

Popadl jsem otěže a povzbudivě na koně zamlaskal. Šel za mnou – teď už kulhal mnohem zřetelněji. Svedl jsem ho z hlavní cesty na úzkou stezku vedoucí k usedlosti.

Usedlost byla schovaná v malém kulatém údolí. Skládala se z malého domku, slepeného z bláta a proutí, a kravína, postaveného z kamene a dřeva. Obě stavení byla čerstvě ohozena vápnem a měla střechy úhledně pokryté pletivem ze slámy a kapradí. Přes střechy byly přehozené sítě zatížené kameny přivázanými na konopných lanech, které měly udržet střechu na svém místě, kdyby přišla vichřice. Když jsem s koněm vešel na dvůr, vyšel z kravína sedlák, zastavil se a zahleděl se na mne.

Na tváři měl trpký, podezřívavý výraz. Dokonce i z této vzdálenosti jsem mu z obličeje mohl vyčíst zlost a chladnou zášť. Kdyby mohl, s radostí by mne zabil. Dokonce ještě i po těch padesáti letech poroby byli tito Celané vzpurní a nepřátelští. Jenom hrozba zaklínadla držela jejich nepřátelství na uzdě. Zaklínadlo zabíjelo jen zřídka, ale nedovolilo žádnému muži ani ženě zvednout ruku proti Černému jezdci – bleskurychle je srazilo na kolena a nechalo je sníjet se v křečích. Nikdy jsem to na sobě nepocítil, ale viděl jsem takhle trpět jak Celany, tak Saesnesany. A jen z toho pohledu se mi svíraly útroby.

„Dobrý den," pozdravil jsem. Má celština byla až přespříliš přesná a měl jsem silný přízvuk. Taky to nebyl nijak lehký jazyk, který by člověku snadno plynul z úst, pokud to zrovna nebyl jeho rodný jazyk. „Potřebuji pomoc, budeš-li tak laskav." Ze záblesku překvapení, který mu přeběhl přes tvář, jsem vyčetl určité potěšení. Zdvořilost rozhodně nepatřila k věcem, které by porobení Celané od někoho v černém stejnokroji mohli očekávat. A jen velmi málo Maedunů se obtěžovalo naučit se celsky. Ani já jsem sice celsky moc neuměl, zato moje saesnesština byla vynikající. Tak dokonalá, jak jen mohla být. Ale teď jsem tyto úvahy opustil a přivedl koně k hrazení výběhu.

„Máš…" odmlčel jsem se. Nemohl jsem si vzpomenout, jak se řekne *škrabka na kopyta*.

Sedlák si prohlížel koně. Něco zavrčel a odešel do malé kůlny vedle kravína. Chvíli jsem přemítal, jestli čeká, že půjdu za ním, ale než jsem se stačil rozhodnout, vyšel zase ven a s sebou nesl malé pouzdro s nářadím. Beze slova vklouzl mezi mne a koně, položil koni ruku na šíji a tichým, konejšivým hlasem na něj promluvil. Kůň neklidně zastříhal ušima, ale když mu sedlák zvedl kopyto, nekladl žádný odpor.

„Ostrý kámen," pravil jsem. „Není to dlouho. Co si ho zabodl, už jsem na něm nejel."

Sedlák něco zamumlal a střelil na mne přes rameno rychlým, zkoumavým pohledem. Vytáhl z pouzdra škrabku na kopyta a rychle a zkušeně se pustil do práce. Ustoupil jsem o krok dozadu a nechal ho, ať se činí sám. Očividně žádnou pomoc ani radu nepotřeboval.

Mé oči zachytily jakýsi pohyb u kravína. Otočil jsem se právě v okamžiku, kdy z kravína vycházelo nějaké dítě. Malý chlapec se smolně černými vlasy a černýma očima jako byly ty mé. Mohlo mu být tak pět let, ani ne. Nesl džber mléka, držadlo pevně svíral v obou drobných ručičkách a na jeho dětské tvářičce se odrážel výraz úporného soustředění. Mléko při každém kroku šplouchalo, ale chlapec nevypadal, že by si snad připustil, že potřebuje něčí pomoc.

Z kravína vyběhla žena a chytila ho za rameno. Bránil se, když se ho snažila odvléct zpátky do kravína, a pak si mne všiml a upustil džber. Mléko se mu rozlilo do bláta u nohou. Žena ho pevně tiskla k sobě a táhla ho zpátky. Chlapec jí klopýtal kolem nohou, visel jí na sukních a zděšeně na mne třeštil oči.

To dítě očividně nebylo čistokrevným Celanem. Matka měla také tmavé vlasy, ale byla to ta lesklá modročerná barva, příznačná pro Celany. Vlasy chlapce byly černé jako vlasy Maedunů, tak černé, že se zdálo, jako by světlo spíš pohlcovaly, než aby ho odrážely v modrých záblescích jako vlasy jeho matky. Nebylo pochyb o tom, že jeho otcem je Černý jezdec.

Sedlák se narovnal a nechal koňské kopyto dopadnout zpátky na zem. Podíval se na ženu, zamračil se a rychle, odmítavě mávl rukou, aby se šli schovat. Žena popadla dítě a rozběhla se k domu. Dveře se za nimi s třesknutím zaklaply.

„To je tvoje dcera?" zeptal jsem se.

V očích mu prokmitl strach. Žena byla dosud mladá a krásná. Jakýkoli Černý jezdec pro ni dosud znamenal hrozbu. „Jo," zamumlal. „A můj vnuk."

Přikývl jsem. „Chápu," odvětil jsem.

Sedlák položil koni ruku na šíji. „Ten kámen jsem mu vyndal, pane. Už bude v pořádku."

„Myslím, že ho nechám ještě chvíli odpočinout, než zase tryskem vyrazíme dál," prohlásil jsem. „Děkuji."

Opět na mne překvapeně vytřeštil oči. „Těšilo mne, pane," odvětil. Bezděčně zdvořilá odpověď.

Vzal jsem koně za uzdu a otočil ho zpátky směrem k hlavní cestě. „Neříkej mi pane," požádal jsem ho ještě. „Já nemám žádnou hodnost. Chápeš?" Nadzvedl jsem těžký cestovní plášť a ukázal mu rukáv své tuniky, na kterém nebyl žádný znak, až na Hakkarův havraní odznak a znak blesku, který mne označoval jako posla.

„Jsem jen posel." Obrátil jsem se směrem k hlavní cestě a vedl jsem koně dál. *Jsem jen posel. Ne voják.*

Zauvažoval jsem, jestli sedlák zaslechl v mém hlase tu hořkost. Pohled na toho chlapce na dvoře ve mně vyvolal další bolestné vzpomínky. Nejdříve ta poznámka podkoního o původu koní, a teď k tomu ten chlapec. Na jeden den už toho bylo na mě moc.

Ale nedokázal jsem toho chlapce vypudit ze své mysli. Na tomto zotročeném ostrově nebylo takových dětí mnoho. Černokněžník z pevnosti, kde sloužil můj otec, je nazýval *Bastardím plemenem.* Většina mužů z posádek si tu a tam brala do svého lože nějakou celskou – nebo na Letních pastvinách saesnesskou – ženu, ať už chtěla nebo nechtěla. Z těchto spojení však vznikalo jen velmi málo dětí. Nebylo obtížné najít kořínky nebo námel proti početí. Byla sice pravda, že příliš mnoho těchto bylin, které zbavovaly lůno nechtěného dítěte, velmi často taky matku zabilo, ale mnoho žen přesto raději toto nebezpečí podstoupilo, než aby donosilo a porodilo napůl maedunské dítě. A jako u všeho, i tady docházelo k výjimkám – tu a tam některá žena takové dítě porodila, vychovávala a milovala. A ta žena z té usedlosti byla očividně jednou z nich.

Má vlastní matka byla další.

Najednou jsem si uvědomil, že už jsem ušel pěkný kus cesty z té zbývající půlmíle a koně stále vedu za sebou. Pravidelné klapání koňských kopyt naznačovalo, že už nekulhá. Popadl jsem uzdu, vyšvihl se do sedla a patami pobídl koně do slabin. Byl odpočinutý a dychtivý se rozběhnout a ihned vyrazil lehkým klusem. Snažil jsem se soustředit na cestu před sebou a zahnat z hlavy myšlenky na malé míšence. Ale nebylo to tak jednoduché. Navzdory svému předsevzetí zapomenout jsem si na to pamatoval příliš dobře.

Na období přecházející dni, kdy mne Faghen, zástupce velitele posádky, odebral mé matce, jsem si pamatoval jen matně. Ale vzpomínka na toho vysokého tmavého muže na obrovském koni byla tak živá a jasná, jako by se to stalo včera. Tehdy jsem ještě býval Cynrikem. Ne Jonvarem. Jonvarem jsem se stal až později.

Nebylo mi víc než sedm a hrál jsem si v prachu na kraji zahrady. Přese mne najednou padl stín a zastřel slunce jako mrak plující oblohou. Vzhlédl jsem a uviděl muže na koni, který na mne shlížel s podivným výrazem na tváři. Útroby se mi sevřely strachem, couval jsem od něj dozadu a odtahoval se co nejdál od temně oděného cizince, který se na mne tak upřeně díval.

„Cynriku!“

Odtrhl jsem zrak od toho Černého jezdce a obrátil jsem se. Za mnou se ve dveřích domku objevila má matka. V ostrém tónu, kterým na mne volala, zaznívala úzkost a obavy, ale já jsem si nemohl pomoci a znovu se vrátil pohledem k Černému jezdci.

Moje matka se rozběhla po udusané zemi přes dvůr ke mně, jen za ní světle plavé vlasy zavlály, popadla mne do náruče a přitiskla k sobě. Tiskl jsem se k ní a schovával si tvář na jejích nohou. Ale i v jejím objetí, přestože mi jednou rukou ochranitelsky přitiskla hlavu pevně k hrubé sukni, jsem znovu zvedl oči a zadíval se na toho muže.

Jezdec letmo přelétl pohledem mou matku a pak jeho oči znovu sklouzly na mne.

„Pamatuješ si na mě?“ zeptal se stále s pohledem upřeným na mne, přestože mluvil k ní. Měl cizí přízvuk, silný a těžkopádný. Sotva jsem mu rozuměl, ale něco v jeho hlase ve mně vzbuzovalo mrazivý strach, který mi pronikal hluboko do útrob. Má matka bez potíží pochopila, co má muž na mysli.

„Ano, pamatuji si na tebe,“ zašeptala.

Černý jezdec neodtrhl pohled od mojí tváře. Od černě jeho stejnokroje se ostře odrážel stříbrný znak. „Ten je můj,“ prohlásil. Prosté sdělení, nikoli otázka.

Má matka se zachvěla a přitiskla mne pevněji k sobě.

„Ano,“ vydechla. Už tehdy jsem pochopil, že tomu zachmuřenému, hrozivě vyhlížejícímu muži, oděnému v černém a jedoucímu na velkém koni, nikdo nelže – nikdo nemůže lhát.

„Vezmu si ho.“ Muž se vyklonil v sedle skoro až k zemi, popadl mne za ruku a vytrhl mne z náruče mé matky. Byl jsem tak vyděšený, že jsem ani nevykřikl, jen jsem pofňukával a snažil se dostat zpátky k ní.

Zoufale se rozplakala, udělala jeden krok k Černému jezdci a vzápětí ji zasáhlo zaklínadlo. Klesla na kolena a rukama se popadla za břicho. Její štkaní se změnilo ve výkřiky plné bolesti. Nemohl jsem jí pomoci. Nemohl jsem dělat nic jiného, než to jen s hrůzou sledovat. Jezdec si mne přehodil přes sedlo jako pytel mouky a odjel. Mou matku nechal vzlykat vkleče v prachu před domem.

Věděl jsem, že už ji nikdy neuvidím.

Hlas se mi vrátil. „Mami!“ zaječel jsem. „Mami!“ Zuřivě jsem se vzpouzel a zoufale jsem se snažil vykroutit z jeho sevření a dostat se zpátky na zem, zpátky ke své plačící matce.

Tvrdě mne udeřil do tváře, až mne málem omráčil. Za celý můj život mne do té doby nikdo tak vztekle neuhodil. Ale ten jezdec se nezlobil. Uhodil mne stejným způsobem jako můj děd plácl přes nos býka, aby ho zkrotil. Zděšeně jsem ztichl a přestal řvát.

„Tiše, chlapče,“ řekl mi muž drsně. „Maedunští Černí jezdci pro své matky neřvou a nepláčou.“

Spolkl jsem slzy. Věděl jsem, že další pláč by mi vynesl jen další palčivý pohlavek. Rozechvěle jsem vzhlédl a zadíval se mu do tváře. Byla rozrytá strohými nelítostnými vráskami. Ale bylo tam i něco jiného – něco, na co jsem byl ještě příliš mladý, než abych tomu porozuměl. Teprve když jsem vyrostl, začal jsem chápat, že to, co jsem viděl, byl odraz hryzavé vnitřní prázdnoty a touha po jejím naplnění.

13

Po delší dobu jsem se do hor nedostal. Mé povinnosti mne držely na cestách kolem Clendonanu, kde měl Hakkar své hlavní velitelství, a mimo západní krajiny Celi. Několikrát jsem jel do posádek na Letní pastviny. Ale i kdybych někdy jel kolem té malé vesničky, kde jsem se narodil, nevěděl bych o tom. Nepamatoval jsem si dokonce ani, jak se jmenovala. Ale nyní jsem shledal, že mnohem pozorněji pátrám po nějakých známých místech v krajině. Nemohl jsem si pomoci, nedokázal jsem přestat myslet na toho malého míšence, kterého jsem viděl v horách a na to, jak ochranitelsky ho ta žena k sobě přivinula. A přistihl jsem se také při úvahách, jestli má matka dosud žije. Tiskla mne k sobě stejně láskyplně jako ta celská žena svého chlapce, ale nebylo v její moci zabránit muži, který se prohlásil za mého otce, aby mne od ní neodvolatelně a navždy neodvedl. Ten vysoký Černý jezdec mne nevzal rovnou do pevnosti, ale odvezl mne do nějakého domu ve městě. Nyní vím, že tím městem byl Clendonan na Tideře. Ale dítě Cynrik vědělo jenom tolik, že ještě nikdy předtím nevidělo tolik lidí naráz. Byl jsem celý vyděšený a zmatený a jen jsem se zády tiskl k tomu vysokému muži. Ani jsem nikdy předtím neviděl nic takového jako ten dům, kam mne Černý jezdec vzal. Jen vstupní hala byla větší než domek, kde jsem žil se svou matkou. Bylo tam služebnictvo s neproniknutelnými, kamennými výrazy na tváři.

Teprve když jsem byl trochu starší, pochopil jsem, že sloužící byli trvale pod vlivem zaklínadla, aby nemohli škodit těm, kterým sloužili.

Jezdec mne odnesl do malého pokoje, kde byla dětská postýlka, obrovský šatník a dva prádelníky. Čekala tam na mne nějaká žena a obratem si mne od něj převzala. Byl jsem dosud jako omámený a příliš vyděšený, než abych se zmohl na slovo, a když na mne kývla, poslušně jsem šel k ní. Vzala mne za zápěstí a ani ne příliš hrubě mne vyvedla z pokoje. Vykoupala mne, učesala, oblékla do lepších šatů, než jsem kdy vůbec měl, a pak mne odvedla zpátky do haly, kde mne u ohně hořícího v krbu očekával ten Jezdec.

Pohrdavě mávnul rukou a žena opustila místnost. Zůstal jsem stát zády k ohni, ruce založené za zády a skrz pramínky vlasů na čele jsem na něj zvědavě civěl. Na jeho tváři byl opět ten podivný výraz, který jsem nechápal.

Řekl něco, čemu jsem nerozuměl. Couvl jsem a zavrtěl hlavou. Muž si znechuceně odfrkl a promluvil znovu, tentokrát saesnesštinou se silným přízvukem.

„Jak se jmenuješ?“

„Cynrik,“ zašeptal jsem.

Beze vzteku, naprosto lhostejně ke mně přistoupil a otevřenou dlaní mne uhodil tak silně do tváře, že mne srazil k zemi. Tak mne to ohromilo, že jsem ani nevykřikl. Ten muž mne už dvakrát uhodil, aniž k tomu měl nějaký mně známý důvod. Nevěděl jsem, co se děje a jen jsem na něj nechápavě zíral. Pokynul mi, abych vstal. Nejistě jsem se postavil a očekával další pohlavek.

„Jmenuješ se Jonvar,“ oznámil mi suše. Ustoupil o krok dozadu. „Jak se jmenuješ?“

„Cynrik…“

A znovu mne udeřil plochou dlaní. Zavrávoral jsem, ale tentokrát se mi podařilo udržet na nohou. Zvedl jsem ruku ke své tváři. Rty se mi chvěly potlačovaným vzlykáním.

„Jmenuješ se Jonvar,“ oznámil mi znovu. „Jmenuješ se Jonvar a já jsem tvůj otec Faghen.“

Zamrkal jsem, abych potlačil slzy.

„Jak se jmenuješ?“

„J-Jonvar.“

Jezdec se zachmuřeně pousmál. „Ano. Jsi můj syn a jmenuješ se Jonvar. Pamatuj si to.“

Jak ubíhal čas, naučil jsem se slyšet jen na jméno Jonvar a oslovovat Černého jezdce otče. A, jak už to u dětí bývá, snadno a rychle jsem se naučil maedunsky. Velmi rychle jsem také pochopil, že se za žádných okolností nesmím zmínit o své matce ani o skutečnosti, že není Maedunka. Faghen se vrátil ke svým povinnostem v pevnosti a nechával mě v tom velkém domě ve městě po celé dlouhé dny samotného, jen s těmi polomrtvými sluhy a maedunským vychovatelem. Ale než mi bylo deset, považoval jsem se za Jonvara a skoro zapomněl, že jsem kdy býval Cynrikem.

Nakonec jsem pochopil i ten podivný výraz, který se objevil na tváři mého otce, kdykoliv se na mne podíval. Nikdo mi ten příběh nikdy nevyprávěl – alespoň ne úmyslně. Ale z kousků a útržků rozhovorů, které děti vyslechnou, aniž to dospělí postřehnou, jsem zjistil, že o tři roky dříve zemřela jeho žena i dítě – bouře na moři zničila loď, na které se plavili z isgardského přístavu Honandunu na Celi, když jeli za Faghenem. Faghena ztráta syna strašlivě zdrtila a málem z toho tehdy zešílel. Jeho syn se jmenoval Jonvar a bylo mu tehdy právě pět. Faghen si vzal k sobě mne, svého levobočka z malé saesnesské vesnice, a ztraceného syna si tak nahradil.

Když mi bylo jedenáct, vzal mne Faghen s sebou do pevnosti, kde jsem procházel stejným výcvikem jako synové ostatních Černých jezdců. Sice jsem se Faghena nikdy nenaučil milovat tak, jak by měl asi syn milovat svého otce, ale naučil jsem se ho uznávat a ctít.

Než mi bylo dvanáct, naučil jsem se také opovrhovat těmi bezduchými Saesnesany, kteří sklesle a bez zájmu pracovali na polích kolem pevnosti. A ve třinácti jsem sám v sobě důrazně popíral dokonce i to, že jsem snad s nimi kdy byl spřízněn.

Když mi bylo čtrnáct, šel jsem s ještě půltuctem dalších chlapců, kteří byli vychováváni v pevnosti, na cvičné pole, abych se naučil umění vládnout mečem, lukem a šípem a jezdectví. Naštěstí jsem se ukázal být rychlým a bystrým a mé tělo projevilo příslušnou míru ztepilosti a obratnosti. I mezi chlapci, kteří byli starší a urostlejší než já, jsem si vedl dobře. V patnácti jsem zvítězil v soutěži s šestnácti a sedmnáctiletými chlapci, a to jak s mečem, tak i lukem a šípem, jak v sedle, tak i pěšmo. Mého otce to velmi potěšilo.

Když mi bylo sedmnáct, ani ne rok předtím, než jsem byl uznán mužem a bylo mi dovoleno připojit se k Černým jezdcům, vyvstal v mém životě znenadání přízrak matčiny krve a začal mne pronásledovat. Byl jsem zrovna na cvičném poli, když pro mne přišel nějaký posel a odvedl mne do komnat velitele posádky. Cestou mi odmítl odpovědět na jakoukoli otázku a mně se zdálo, že na jeho tváři vidím jakési pohrdání.

Když jsem vstoupil do komnaty, kam mne odvedl, našel jsem tam tři muže – velitele posádky, černokněžníka, který udržoval Hakkarovo zaklínadlo ovládající Saesnesany, a svého otce, který tehdy v posádce sloužil v hodnosti kapitána.

Velitel seděl ve vyřezávaném, zdobeném křesle u krbu. Byl zachmuřený a odměřený. Podíval se na mne, jak tam stojím u dveří, a pak na Faghena.

„To je ten chlapec?“ zeptal se lhostejně.

Faghen přikývl. „Ano, pane. Toto je můj syn Jonvar.“

Střelil jsem po otci rychlým pohledem. Rty měl pevně semknuté k sobě a jeho tvář byla nehybná jako říční led. Nepodíval se na mne, upíral svůj pohled neochvějně někam za rameno svého velitele.

Velitel mi pokynul. „Pojď dál, chlapče,“ pronesl.

Pomalu jsem k veliteli posádky přistoupil a poklekl před jeho křeslem na jedno koleno.

„Řekni mi, chlapče, jak se jmenuješ.“

„Jonvar, pane. Jonvar, syn Faghena.“

„Kdo byla tvoje matka?“

Zaváhal jsem. „Trecesca, pane,“ odpověděl jsem nakonec. „Žena kapitána Faghena.“

Velitel nadzvedl jedno obočí. „Neříkej?“ poznamenal.

Poprvé za celou dobu se ozval ten černokněžník. „Podívej se na mne, chlapče,“ vyzval mne tiše a klidně, ale v jeho hlase bylo něco, čemu se nedalo odporovat.

Vzhlédl jsem a setkal se s očima temnějšíma, než byly mé vlastní. Najednou jsem měl pocit, že se mi hlava rozletí vedví a můj rozum opustí rozpolcený mozek. Místnost se se mnou zatočila, ztratil jsem povědomí, kde je podlaha a kde je strop. Pokusil jsem se udržet rovnováhu, ale klesl jsem k zemi a lapal po dechu. Mysl se mi zatemnila. S ústy otevřenými dokořán jsem se před tím

černokněžníkem jen bezmocně zmítal. A náhle, stejně rychle jako se můj mozek zatemnil, se mi zase rozjasnilo.

Černokněžník se obrátil k veliteli posádky. „Má značnou míru odolnosti vůči zaklínadlu, lorde," sdělil mu. „A o sobě smýšlí jako o Maedunovi. Jako o Černém jezdci. Ale…" Odmlčel se a podíval se na Faghena. Ten kratičký potměšilý záblesk zlomyslnosti v jeho očích bych naprosto zřetelný. Zdálo se mi, že sebou můj otec bolestně trhnul, ale byl to jen sotva patrný pohyb.

„Ale?" zeptal se velitel posádky.

Černokněžník pokrčil rameny. „Jeho matka byla Saesnesanka. O tom podle mého názoru není pochyb."

„Jsi si naprosto jistý?"

Černokněžník přikývl. „Naprosto," prohlásil přesvědčeně. „Jeho krev je nečistá."

Velitel pevnosti se podrbal na zarostlé hrudi. „Chápu." Obrátil se k Faghenovi.

„A tys to věděl, když jsi ho poslal na cvičné pole, kapitáne Faghene."

Faghen strnule zíral přímo před sebe. „Ten chlapec je mým synem," trval zarytě na svém. „Cvičil se syny ostatních důstojníků i mužstva."

„Já nepochybuji o tom, že je to tvůj syn," poznamenal tiše velitel. „Je ti dokonce podobný. Ale je tu ještě ta drobná nepříjemnost s tím, že jeho matka byla Saesnesanka."

Faghen mlčel.

„Bastardí plemeno," zavrčel černokněžník a vycenil zuby ve vlčím úsměvu.

„Na cvičném poli patří mezi nejlepší," pronesl Faghen tiše. „Shledávám ho synem hodným své krve a svého semene."

Velitel se zhluboka nadechl. Pleť kolem nosu a úst se mu napjala a zbledla. Patrně byl bez sebe vzteky. Nedokázal jsem to přesně posoudit. „Já nemohu toho chlapce zařadit jako člena posádky," prohlásil. „Je to poloviční Sasnesan. Nebyl by důvěryhodný."

Přes veškerou snahu se mi nepodařilo skrýt své překvapení a zděšení. Černokněžník na mne potměšile upíral svůj zrak. Musel jsem vědomě napřít své úsilí i na to, abych jen zavřel ústa. Přešlo už tolik let, kdy jsem po své matce ani nevzdechl a na svou

saesnesskou krev jsem vůbec nemyslel. Ta otřesná připomínka mého původu mne zasáhla jako vlna chladné vody za horkého dne.

Tupě jsem zíral na velitele. Ale já přece byl Maedun! Jak jen si mohl myslet, že bych nedostál svým povinnostem a že nejsem hoden černého stejnokroje a pláště Černých jezdců? Jak jen mohl uvěřit, že bych mohl udělat ostudu svému otci?

„Pane…“ začal jsem.

Velitel se zamračil a další slova mi uvázla v hrdle.

„Nedal jsem ti svolení mluvit, chlapče.“

Pokrčil jsem rameny a sklopil pohled k dlaždicím před jeho křeslem.

Velitel si pohledem změřil Faghena. „Pokud jde o tebe, kapitáne,“ pravil, „můžeš odejít. Do dalšího rozhodnutí zůstaň ve svých komnatách.“

Faghen nehnul brvou; jeho výraz byl zcela nečitelný. „Ano, pane,“ odpověděl. Rázně se otočil a vypochodoval z místnosti. Když mne míjel, ani se na mne nepodíval.

„A co ty, chlapče,“ obrátil se velitel ke mně. „Podívej se na mne.“

Pomalu jsem zvedl oči a skousl rty, aby se mi nechvěly, jen jsem nevěděl, jestli se mnou víc lomcuje zlost nebo se spíš třesu strachy.

„Možná by se ještě našla možnost, jak bys nám mohl být užitečný,“ pravil velitel. „Budu o tom přemýšlet. Můžeš odejít.“

Jako ve snách, s vědomím smrtelné rány, kterou mému životu zasadila jeho slova, jsem vycouval z komnaty a vyklopýtal ven na nádvoří. Za křídlem, kde bydlel velitel, prováděl velitel výcviku mladíky a chlapce jednotlivými kroky zacházení s mečem. Chladným vzduchem se nesl jeho ostrý, drsný hlas. Ale já jsem se na cvičné pole vrátit nemohl. Mé propuštění vejde ve známost ještě před večeří, a já jsem se teď nemohl postavit tváří v tvář ani veliteli výcviku, ani žákům. Místo toho jsem šel do stájí a schoval se v podkroví do sena. Byl jsem příliš ublížený a vzteklý, než aby mi to jasně myslelo, a strávil jsem zbytek dne tupým zíráním na stíny pohybující se po světlých kupkách sena a vymýšlel nepoužitelné, nesmyslné plány na svou záchranu. Když padla noc, vrátil jsem se do komnat, kde jsem bydlel s Faghenem. On ze své ložnice nevyšel a já jsem zamířil rovnou do své. Vyčerpaně jsem padl do postele a přemítal, co se se mnou stane.

Časně ráno, ještě dřív, než šli chlapci na cvičné pole, si mne velitel posádky nechal znovu předvolat do svých komnat. Když jsem vstoupil, seděl u stolu a snídal. Když jsem stanul před ním a poklekl na jedno koleno na dlažbu, ani nevzhlédl. Nechal mne čekat a v klidu, beze spěchu dojedl snídani. Když konečně lhostejně vzhlédl, pocítil jsem další prudký nával zlosti, který trochu přehlušil mé utrpení a díky tomu jsem se dokonce napřímil v zádech. Dosud jsem byl synem Faghena, kapitána posádky, zástupce velitele. Zasluhoval jsem lepší zacházení od muže, kterému můj otec sloužil tak svědomitě a tak dlouho. Velitel si vzal do ruky hrnek horké kávy a pohodlně se v křesle opřel dozadu. Zavětřil jsem vůni kávy a najednou si uvědomil, jaký mám hlad. Od oběda předešlého dne jsem nejedl. Ale pevně jsem se rozhodl, že to na sobě nedám nijak znát. Nechtěl jsem zostudit sebe ani svého otce tím, že dám před tímhle necitelným, neoblomným člověkem najevo nějakou slabost.

„Doneslo se mi, že sis na cvičném poli počínal velmi dobře," pravil velitel.

„Měl jsem nárok na dobrý výcvik," zamumlal jsem.

Velitel nadzvedl jedno obočí a pak přikývl. „Jistě," odvětil. Odkašlal si a dal si doušek kávy. „Už jsem rozhodl, jak nám budeš moci sloužit, chlapče."

Zaťal jsem zuby a potlačil vzteklou odpověď. Už jsem zjistil, jak je snadné nenávidět ten jeho blahosklonný tón.

„Doneslo se mi, že jsi také slušný jezdec," pokračoval. „Myslím, že by z tebe mohl být vynikající posel."

Neodvážil jsem se pomluvit, jen jsem upíral zrak na podlahu.

Posel; zatímco můj otec byl jeho spolehlivým kapitánem. *Posel!* Bude mi dovoleno nosit meč, ale použít ho budu moci jen na svou vlastní obranu, nikdy ne v Hakkarových službách, ve službách Maedunu. Byla to fraška. Špatný, ponižující žert. Který Saesnesan nebo Celan by se odvážil napadnout Černého jezdce, posla nebo vojáka? Zaklínadlo by jim zkroutilo útroby dřív, než by se ho mohli dotknout.

Projela mnou další vlna vzteku. Ruka se mi pevně, vztekle sevřela v pěst, ale dal jsem si dobrý pozor, aby zůstala zraku velitele skrytá. Je to tak protismyslné, pomyslel jsem si v tupém úžasu. Jak holý a čirý nesmysl to je. Oni budou schopni mi důvěřovat natolik, že mi svěří zprávy, z nichž jsou některé

obrovského, nezměrného významu, ale nejsou schopni mi důvěřovat natolik, aby mi dovolili nosit meč v Hakkarových službách či pro větší slávu Maedunu. Jestliže jsem byl na jednu stranu nespolehlivý, jak jsem mohl být na druhou stranu přijat jako spolehlivý?

Ze vzteku, ne z ublíženosti jsem promluvil tak zbrkle a neuváženě. „Ale já umím s mečem a lukem zacházet dobře, pane…“ Zvedl jsem zrak a upřel ho na velitele a okamžitě jsem se pokusil svůj vztek skrýt. Letitým cvikem jsem v tom nabyl značné dokonalosti.

„Budeš poslem,“ oznámil mi lhostejně. „Možná, že prokážeš svou spolehlivost natolik, že budeš moci někdy zastávat i službu vojína. Ale prozatím budeš poslem.“ Pokynem ruky mne propustil a začal se věnovat své běžné každodenní práci, která se před ním kupila na stole. Ani v nejmenším jsem nepochyboval, že na mne zapomněl dřív, než za mnou zaklaply dveře komnaty.

Když jsem se vrátil do našich společných komnat s otcem, byl Faghen pryč. Strážný stojící u dveří mi odměřeně sdělil, že mé svršky byly přeneseny do stáje do podkroví. Dokud se pro mne nenajde místo v ubytovnách, budu spát tam. Znovu mne zaplavila vlna vzteku, těžká jako roztavené olovo.

Jestliže toto byl způsob, jak Černí jezdci z Maedunu spláceli život strávený výcvikem a věrností, nechtěl jsem s tím mít nic společného.

Myslel jsem na Saesnesany na polích, kteří se dřou pod jhem zaklínadla. Ani na tom už jsem se nechtěl podílet.

Dalšího dne zrána jsem dostal první úkol ve svém novém postavení. Velitel mi dal vak se zprávou, kterou posílal Lordu Ochránci Celi na Clendonan třikrát během každých čtrnácti dní. Netečně jsem vak přijal. Budu poslem. Jedinou další možností byla smrt nebo přežívání jako opovrhovaný otrok ovládaný zaklínadlem, jako živá mrtvola, která pracuje na polích a pase stáda.

Během té dlouhé první cesty na Clendonan jsem měl čas přemýšlet. Zpočátku bylo břímě bolesti a ponížení z toho, že mi byl odepřen přístup na cvičné pole a že jsem byl vykázán z komnat,

které jsem považoval za své vlastní – za svůj domov – nesnesitelné. Mé touhy a naděje stát se nejdříve poručíkem a pak kapitánem jako můj otec se rozpadly na kusy a ležely mi v žaludku jako střepiny rozbitého džbánu. A já jsem věděl, že bez ohledu na to, jak úporná bude moje snaha dokázat svou důvěryhodnost, nebudu nikdy brán v úvahu ani jako prostý voják, natož jako důstojník, navzdory posledním slovům velitele posádky. A to všechno jen proto, že část krve, která mi kolovala v těle, pocházela od mé matky. Krve, o které se předpokládalo, že je nečistá.

Myslel jsem na svou matku a cítil k ní hlubokou nenávist za to, co mi v mém životě provedla. Kdyby v tu chvíli byla přede mnou, byl bych snad schopen ji zabít. Sotva jsem si na ni pamatoval. Jakým právem se v mém životě najednou zjevila jako přízrak a zničila mi budoucnost? Nenáviděl jsem ji.

Do mysli mi jako nezvaný, nechtěný host pronikly vzpomínky. Útržky melodie. Když jsem byl ještě hodně malý, tak mne její písně provázely do náruče spánku. Navzdory tomu, kdo byl můj otec, navzdory tomu, co Černí jezdci provedli jejímu lidu, ona své dítě milovala.

Ta vzpomínka zůstala v mé mysli natrvalo.

Má matka mne milovala.

I kdykoliv později, když jsem si vzpomněl na svou první cestu na Clendonan, jsem si uvědomoval, jak blízko jsem byl tomu, dovolit své hořkosti a svému vzteku a zklamání, aby mne změnilo v muže vášnivě nenávidícího Saesnesany a tím pádem Celany vůbec. Za okolností, ve kterých jsem se nalézal, jsem docela dobře mohl začít nenávidět matčinu krev, lid své matky a dát volný průchod veškerému vzteku, který jsem k nim cítil.

Ale nestalo se tak. Snad to byla ta vzpomínka na sladký hlas, který mi zpíval ukolébavky, co mi zabránilo, abych se takto změnil. Nebo to snad byla ta hluboko zakořeněná sebeláska a střízlivé uvažování, které mne za ta léta Faghen naučil. Nemělo žádný smysl věnovat své síly nenávisti k něčemu, co se nedalo změnit. Nemělo žádný smysl zlobit se na osud, který byl už jednou dán.

Místo toho, abych se nechal strhnout divokou, bezhlavou bouří vzteku a nenávisti, ponořil jsem se do bažiny trpného, odevzdaného a hořkého smíření s nevyhnutelným osudem.

Ale když jsem pak v horách uviděl toho malého míšence, v koutku duše jsem pocítil starost. Uvažoval jsem, jakou budoucnost před sebou tento chlapec má. Jaký osud ho očekává. A je můj vlastní osud až tak nevyhnutelný? Jsem ještě schopen ho změnit?

Ta možnost mne neodolatelně vábila.

14

Vysoko na ostrohu nad městem se vypínal královský palác na Clendonanu a poklidně shlížel na poloslané vody v ústí Tidery. Z ochozu vedle stájí, kde jsem stál a hleděl na sever od rozbouřené, zpěněné hladiny zálivu, jsem zeleň Letních pastvin rozeznal jen s námahou. Nízko nad městem visely mraky jako těžké podlitiny. Kousek dál na východ se z mraků táhly temné závěsy deště a hnaly se přes vzdutou vodní hladinu a promáčená zelená pole. Zanedlouho se dostanou až k městu. Nadcházející noc slibovala, že bude patřit k těm chladným a vlhkým – k těm, které je nejlépe strávit za zavřenými dveřmi v pohodlí domova.

Měl jsem místo, kde jsem mohl tuto noc strávit. Místo plné pokladů a vzácností, a pokud mi bylo známo, byl jsem jediný, kdo o něm věděl.

Odvrátil jsem se od šedivých vod a vyrazil přes nádvoří směrem k malým dvířkám vedoucím ke kuchyním. Jako posel jsem měl přístup do paláce. Na rukávu tuniky jsem měl nad bleskem posla *havraní blesk* Hakkarova osobního sluhy.

Posel byl téměř stejně neviditelný jako sluha. Nikdo mu nevěnoval žádnou pozornost. Zjistil jsem, že když kráčím tak cílevědomě, jako bych byl na nějaké pochůzce, tak mne nikdy žádný strážný ani důstojník – a už vůbec ne vojín – nezastaví. Jedinkrát se stalo, že jsem byl zastaven a poslán zpět, a to bylo když

jsem se náhodou dostal příliš blízko k soukromým komnatám Lorda Ochránce.

Když Hakkar po úspěšném vpádu zabíral palác jako své hlavní velitelství, ponechal většinu zařízení paláce beze změny. Tapisérie na stěnách, silné koberce na podlahách, sochy a malby na chodbách mohly být pro maedunské oči snad barbarsky přezdobené a rozmařile hýřivé barvami, ale já jsem od nich nemohl odtrhnout oči. Nikdy jsem neviděl nic tak přepychového jako zařízení tohoto paláce. Na žádném posádkovém velitelství, kam jsem kdy přišel, nebylo nic takového jako koberce, čalouněné lavice či tapisérie a malby. Některé byly tak úchvatné a překrásné, že se mi nad nimi tajil dech.

Tapisérie a malby, vypracované s takovou pečlivostí a uměním, vypovídaly o zmizelém lidu, který po dlouhý čas žil klidně a usedle. Ale ty samé tapisérie a malby také líčily bitevní výjevy. Během svého výcviku jsem se naučil o vedení bitev dost na to, abych poznal z těchto bitevních výjevů jejich vojenské umění. Muži, kteří ty bitvy řídili, rozhodně nebyli nijak zjemnělí a usedlí.

Další tapisérie a malby zobrazovaly bytosti, které byly nepochybně bohy a bohyněmi. Poskytly mi první náhled do života a myšlení Celnaů a pochopení role, kterou v jejich životech bohové a bohyně hráli. Bylo to něco úplně jiného než strohý, upjatý a nemilosrdný Velký Otec Maedunů, jehož hněvem mi otec hrozil pokaždé, když jsem si při výcviku nevedl podle jeho očekávání.

Byl jsem na Clendonanu teprve čtrnáct dnů, když jsem narazil na zapomenutou knihovnu. Prokázal jsem, že jsem jako posel rychlý a spolehlivý. Lord Ochránce mne překvapil tím, že to zaznamenal a přijal mne jako posla do svých osobních služeb. V prvních chvílích jsem skoro neměl co dělat, a tak jsem svůj čas trávil bloumáním po chodbách. Začal jsem je procházet spíš abych zahnal nudu, než abych uspokojil svou zvědavost. Jednoho ponurého, deštivého odpoledne asi před rokem jsem otevřel dveře do nějaké nízké chodby a zjistil jsem, že je plná hromad knih a stohů listů pergamenu, pokrytých silnou vrstvou prachu a pavučin. Všude to páchlo zatuchlinou a plísní. Jediné světlo sem dopadalo třemi úzkými okny, umístěnými vysoko pod stropem. Soudě podle jednolité vrstvy prachu na podlaze už po léta do této místnosti nikdo nevstoupil. Možná, že tu nikdo nebyl už od vpádu Maedunů.

Knihy!

Ohromený radostí jsem vstoupil do místnosti a opatrně za sebou zavřel dveře.

Knihy!

Natáhl jsem ruku, dotkl se jedné knihy a smetl z ní nános prachu a pavučin. Na povrchu byly skvrny od plísně. Když jsem ji otevřel, viděl jsem, že jsou okraje stránek poznamenány vlhkem, ale jinak vypadala celkem nepoškozeně.

Knihy.

Už po léta, od doby, kdy jsem v posádce nastoupil výcvik, jsem se žádné knihy nedotkl ani žádnou neviděl. A tady byly stovky knih – možná tisíce – a bylo jasné, že kromě mne o nich nikdo neví.

Takže jsem našel poklad. Poklad mnohem cennější než všechny ty bohatě zdobené tapisérie a zářivými barvami malované obrazy. Poklad, který byl čistě můj vlastní.

Nadšením jsem se nahlas rozesmál, z radosti nad bláznivou nesmyslností té chvíle. Kdyby velitel posádky, kde sloužil můj otec, věděl, že umím číst, nikdy bych se nestal poslem. Hakkar i jeho důstojníci dávali přednost poslům, kteří neuměli číst. Měli tak jistotu, že jejich zprávy bude číst jenom ten, komu jsou určeny. Ale můj otec předpokládal, že se stanu důstojníkem. Krátce poté, co mne odvedl od matky, jsem se začal učit číst. A v učení jsem pokračoval až do doby, než jsem nastoupil výcvik. A za tu dobu jsem si vypěstoval nenasytnou touhu po vědomostech obsažených v knihách. Když jsem nastoupil výcvik na cvičném poli, tak jsem právě ze všeho nejvíce postrádal čtení.

Zamilovaně jsem přejížděl prsty po stránce. Kniha byla samozřejmě v celštině, kterou jsem neuměl ani slovem ani písmem. Ale byla překrásně vytištěná, s nádhernými vyobrazeními, a přestože jsem nerozuměl slovům, byla to alespoň potěcha pro oko.

Celsky jsem se naučit mohl. Pokud bych se naučil mluvit, mohl bych se naučit i číst. Jakmile člověk zjistí, která písmena znamenají jaký zvuk, není tak nemožné slabikovat slova, jak se zdá. Saesnesštinu jsem si pamatoval. Pomalu se mi vracela, když jsem nenápadně naslouchal lidem z Letních pastvin, kteří mluvili mezi sebou. Teď jsem jejich jazyku rozuměl stejně dobře, jako když jsem byl malý. Trpělivým cvičením jsem se naučil nejprve rozeznávat

písmena a pak z nich sestavovat slova. Nedokázal jsem číst tak dobře, jak bych si přál, ale stačilo jen dál se učit.

Procházel jsem místností a nemohl jsem se ubránit, abych se knížek nedotýkal. Bylo jich tolik. Musely pocházet z nějaké nesmírné knihovny. Ten princ či vévoda, který v paláci bydlel před příchodem Maedunů, musel být velmi vzdělaný, pokud věnoval pozornost bohatství obsaženému v těchto knihách.

Ale proč byly všechny naházeny do této místnosti, tak nepořádně, bez ladu a skladu? Lord Ochránce by určitě mohl využít vědomostí, které obsahovala tato zatuchlá, plesnivá komnata. Chtěl snad knihovnu pro jiné účely, a nařídil proto knihy přestěhovat a pak na ně zapomněl?

Ale na tom nezáleželo. Nezáleželo na tom, kdo sem ty knihy přestěhoval a jaký měl k tomu důvod. Našel jsem je a byly moje.

Během své první návštěvy jsem se na knihy jen díval. Při druhé jsem se trpělivě snažil zjistit, co je jedna z knížek zač. Selhal jsem, ale můj objev mne natolik vzpružil, že jsem se nevzdal a rozhodnul se, že postupně knihy roztřídím. Při své třetí návštěvě jsem ke svému překvapení a úlevě shledal, že celý stoh knih je psán v saesnesštině.

Pomalu jsem rozeznával jednotlivá slova a četl historii Saesnesanů. Našel jsem jejich hrdinské ságy – příběhy, básně a písně, které pocházely z dávných dob předcházejících věku psaného jazyka. Slyšel jsem zvučný rytmus poezie, připomínající písně, které mi zpívávala matka, když jsem byl ještě malý, a ta poezie v mém srdci zažehla oheň.

K mému naprostému úžasu a nadšení jsem našel i zmínky o Celwaldovi – Vznešeném princi Saesnesském na Celi – který dostal při narození stejné jméno jako já. Cynrik, první, který se nazýval Celwaldou, když Saesnesané přišli na tento ostrov. Četl jsem o něm všechno, co mi přišlo pod ruku. Knihy ho popisovaly jako statečného muže, odvážného a mazaného bojovníka, prohnaného a důmyslného, a moudrého vůdce svého lidu.

Strávil jsem hodiny a hodiny čtením a přemýšlením o prvním Cynrikovi a všech Celwaldech, kteří následovali po něm. Pomalu jsem přicházel na skutečnou pravdu o lidu mé matky. Bylo to to černokněžnictví, co způsobilo jejich porážku. Nebyl to nedostatek odvahy – ta jim nikdy nechyběla. Až to černokněžnictví, kterým

vládl Hakkar z Maedunu, samozvaný Lord Ochránce Celi, Saesnesany porazilo. Tomu černokněžnictví nedokázali vzdorovat ani ti nejsilnější.

Někde hluboko v mé rozervané duši se probrala k životu malá jiskřička hrdosti.

Za jedné deštivé a mrazivé noci, brzy zjara, jsem kráčel chodbami ke ztracené knihovně. Ta kniha, kterou jsem vybral z nebezpečně se kymácejícího stohu, obsahovala celské písně. S notami jsem si nevěděl rady ani za mák, ale po létech cvičení jsem dokázal většinu slov přečíst a pomalu přeložit. I když jsem tímto jazykem moc dobře mluvit neuměl, z psaných slov jsem dokázal porozumět smyslu.

Když jsem si tu knihu prolistoval, shledal jsem, že není nijak překvapivé, že tyto knihy ležely zapomenuté v prachu v opuštěné chodbě. Buď je sem Hakkar vyhodil kvůli jejich buřičskému obsahu, nebo tady naopak byly ukryty, aby se nedostaly do nepovolaných rukou. Poslední píseň v této knize, psaná rukou, ozdobným písmem, vyprávěla příběh krále Celi, který byl poražen armádou, jež na Celi přitáhla. Byl to také příběh dvou mečů stvořených jejich božským kovářem pro krále a čaroděje, kteří nepřítele – nepochybně Maeduny – porazí a Celi osvobodí.

Dokonce i já jsem toto proroctví znal, slyšel jsem, že z rodu prince ze Skai povstane čaroděj, který Maedun zničí. Můj otec toto proroctví užíval jako připomenutí věčné, neutuchající ostražitosti. Věděl, že i já tomu tak rozumím.

Píseň byla psaná jiným inkoustem než zbytek knihy. Očividně byla připsána někým až po Velkém vpádu, poté, co Lord Ochránce zabral clendonanský trůn. Možná někým, kdo ty knihy odnesl sem, kde jsem je nakonec našel já.

Svíčka, kterou jsem si s sebou přinesl, zablikala, a já překvapeně vzhlédl. Byl jsem tu mnohem déle, než jsem zamýšlel. V paláci už určitě všichni – až na strážné, kteří ve dvojicích procházeli chodby – spali.

Zavřel jsem knihu a položil ji zpátky na místo. A potom jsem ji, veden náhlým popudem, znovu zvedl. Nebyla těžká a byla jen o

něco silnější než palec. Schoval jsem si ji do váčku u pasu. Zapadla tam, jako by byl pro ni stvořen. Opatrně jsem sfoukl oharek svíčky a pak chvíli poslouchal u dveří, abych měl jistotu, že na chodbě nikdo není.

Neslyšel jsem nic. Rychle jsem vyběhl na chodbu a opatrně za sebou zavřel dveře. Ještě jsem se ani nestihl otočit od dveří a vydat se po chodbě dál, když zpoza rohu vyšla dvojice strážných a zastoupila mi cestu.

„Co tady děláš?“ vyjel na mne ten vyšší.

S bolestným vědomím knihy skryté ve váčku u pasu jsem si vyhrnul rukáv, abych mu ukázal znak posla. „Nesu zprávu,“ odvětil jsem.

„Tady dole není nikdo, komu bys nesl zprávu,“ odsekl a podezřívavě nakrčil obočí.

„Já vím,“ odpověděl jsem poněkud vzdorně. „Musel jsem zabloudit. Myslím, že jsem se ztratil.“

Jeho podezření do nerozptýlilo. „Kde máš to poselství!“

Srdce mi vyskočilo až do krku. Neměl jsem s sebou žádný psaný vzkaz. A tito strážní věděli, že nějaký řadový posel nebude poctěn takovou důvěrou, aby nesl ústní vzkaz. V ústech mi vyschlo. Sáhl jsem do váčku a vytáhl jsem tu malou knihu.

„Tady,“ prohlásil jsem.

Vzal ji do ruky a namátkou ji otevřel. Zadržel jsem dech. Silně jsem pochyboval, že by uměl číst, ale mohl vědět dost na to, aby poznal, že ta slova nejsou psána maedunsky. Hleděl do knihy, vraštil čelo a snažil se vypadat chytře. Úlevou se mi málem podlomila kolena. Neuměl číst a neměl ani tušení, že ta kniha je psána celsky.

„Pro koho to je?“ zeptal se mne ostře.

Rychle jsem uvažoval. Jediným mužem v paláci, který by tu knihu možná uměl přečíst, byl Hakkar samotný. Nebo jeho pobočník.

„Pro lorda Baerga,“ sdělil jsem mu.

Strážný se na mne upřeně zadíval. Stále ještě váhal. Nevěřil mi. „Tak pro lorda Baerga, říkáš? A kdo by lordu Pobočníkovi mohl poslat knihu, jako je tato?“

Zaváhal jsem. „Jedna žena,“ odvětil jsem nakonec.

„Žena?“ Chytil se toho a začal se v tom šťourat. „Která?“

Znovu jsem zaváhal. Strážný se široce usmál. „Ach tak," řekl chápavě. „Tedy ne jeho žena." Hlasitě se rozesmál.

„Přesně tak," souhlasil jsem. „Ani jeden z nich by si nepřál, abych ji jmenoval."

Podal mi knihu zpátky. Vzal jsem ji a zasunul zase do váčku u pasu. „Tudy," ukázal mi cestu. „Za roh a po schodech nahoru. Vlevo najdeš Velkou síň. Jdi rovnou do pobočníkových komnat."

Poděkoval jsem mu, rychle vyrazil pryč a v duchu jsem nadával. Teď nebudu mít dlouho možnost dostat se do knihovny. Nejméně do doby, než se strážní za čtrnáct dní vystřídají. Kdyby mne v té chodbě znovu chytili ti samí, těžko by mi smyšlenka o pobočníkovi a nějaké ženě pomohla od dalších trampot. Ten by měl určitě už takové podezření, že by mou přítomnost v těchto místech hlásil nadřízenému. Jeho nadřízený by byl těžko tak lehkověrný, aby mi na tu lež skočil. A tou knížečkou by se také ošálit nedal.

Tentokrát jsem měl štěstí. Pro příště bude lépe nespoléhat jenom na štěstí.

* * *

Druhého dne jsem z Clendonanu odjel směrem na západ, do hor, kde jsem nebyl od chvíle, co jsem tam viděl toho malého míšence. Když jsem projel Mrtvou zemí a míjel odbočku, která vedla k usedlosti, zaváhal jsem. Napadlo mne, jestli tam ten chlapec ještě je. Ale můj sedlový vak se nadouval zprávami, které Hakkar spěšně posílal velitelům posádek na západě. Pyšnil jsem se tím, že tu cestu dokážu urazit rychleji, než jakýkoli jiný Hakkarův posel. Našel jsem si v horách několik zkratek, které se mi vyplácely. Některé byly příkré, úzké a nebezpečné, ale celkově mi ušetřily celý den z času, který by cesta do pobřežních pevností a zpátky na Clendonan jinak vyžadovala. Neměl jsem možnost dokázat Hakkarovi, jak skvěle vládnu mečem, ale věděl, že jsem vynikající jezdec. Křivolaké, příkré horské cesty mi nedělaly žádné potíže.

Do hor přišlo jaro. Vzduch svěže voněl a všude kolem mne rašila zeleň. Listy na dubech a javorech už vypučely a propůjčily cestě skvrny zlatých stínů. Trávu podél cesty zdobily hvězdičky zářivě bílých květů a kapradí dosahovalo koni až po břicho. Stěží patrná stezka, která odbočovala z hlavní cesty, byla suchá a pevná a

už nebyla pro kopyta koně nebezpečná – nebylo na ní žádné bláto ani led, na kterém si kůň mohl snadno natrhnout sval nebo zlomit nohu. Odumřelé suché loňské listí zetlelo a pomalu se vracelo zpátky zemi. Obrátil jsem koně na cestu vedoucí lesem nahoru na hřeben, který se táhnul vysoko nad říčním údolím.

Jel jsem tryskem jednou zkratkou a najednou jsem si uvědomil, že mé myšlenky zabloudily k tomu malému chlapci na usedlosti. Co z toho chlapce vyroste? Považoval se za Celana, stejně jako jsem se já považoval za Maeduna. Napadlo mne, jestli jsou Celané k bastardímu plemeni vstřícnější než Maeduni. Nějak jsem cítil, že asi ne. Bylo zajímavé o tom přemýšlet.

Jel jsem lesem po hřebeni a po okraji vysokého, strmého břehu řeky. Hluboko pode mnou se řítila zpěněná voda a jemnou sprškou smáčela zřícené balvany. Hleděl jsem na řeku a ani ji nevnímal, s léty vypěstovaným cvikem jsem podvědomě řídil koně a byl jsem plně ponořen do svých myšlenek. Byla to hloupost, takhle se chovat. Hory vyžadovaly naprostou pozornost, nikoli nevšímavé zadumání a já jsem za svou chybu draze zaplatil. Když ze stromu seskočila ječící a prskající horská kočka a minula koně jen o vlásek, zastihla mne naprosto nepřipraveného.

Zaskočený, vyděšený kůň zaržál a vzepjal se na zadní. Jednou rukou jsem se ho snažil ovládnout, druhou vytasil meč a bez míření jsem ho po obrovské šelmě hodil. Minul jsem ji. Kočka se přehnala přes cestu a zmizela mezi stromy. Než jsem stihl znovu chytit rovnováhu, břeh se pod kopyty koně utrhl a kůň letěl hlavou dolů do rokle. Přeletěl jsem padajícímu koni přes plece a bezmocně se zřítil dolů. Poslední, co jsem si pamatoval, byl pohled na rozpukané skály podél říčního toku, které se ke mně rychle blíží.

Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, ale když jsem se probral, stálo mi slunce přímo nad hlavou a pražilo mi rovnou do tváře. Nejdříve jsem pociťoval jen palčivou žízeň, a pak teprve bolest. Bolest mi vystřelovala po celém těle, ale nejsilněji jsem ji pociťoval v levém spánku a na levém boku nad pasem. Při každém nadechnutí jsem měl pocit, jako by mi někdo proklál bok mečem. To budou zlomená žebra, pomyslel jsem si maně. Zauvažoval jsem,

jestli mi probodly plíce. Jestli ano, tak určitě umřu, zadušen vlastní krví.

Byla to vysoká cena za chvilkovou nepozornost. Dýchání bolelo tak strašlivě, že jsem se cele soustředil jen na to, abych dýchal co nejpomaleji a nejpovrchněji a nehýbal přitom hrudníkem. Nemohl jsem se dokonce pohnout ani natolik, abych ulevil svým pohmožděninám na místech, kde se mi do zad zaryly ostré kameny. Myslel jsem, že mne ta bolest v hrudi snad zabije.

Přes obličej mi padl stín. Několik poloslepých vteřin mi trvalo, než jsem si uvědomil, že se mezi mnou a sluncem něco hýbe. Pomalu, s bolestí jsem oči otevřel a podíval se nahoru do oslňujícího světla.

Byla to žena. Mladá a krásná. Plavovlasá, s očima šedýma jako ty drobné šedivé zvonky, které tak hustě rostly v těchto horách. V první ztřeštěné chvíli jsem si myslel, že jsem zemřel a dostal se do spárů nějaké Kyriae, bojovnice ze starých saesnesských legend.

Dívka stojící nade mnou měla nůž. Lehce se předklonila a zadívala se na mne. V mladé tváři se neodrážela žádná náklonnost, žádný soucit, žádná naděje ani na pomoc ani na válečnou kořist. Nebyla to Celanka. Rozhodně ne podle vlasů a očí. A nebyla to žádná Kyriae. Byla skutečná a byla živá a držela vražednou dýku. Vypadala tak trochu jako má matka, na kterou jsem si pamatoval jen mlhavě.

Navlhčil jsem si suché, rozpraskané rty. „Saesnesanka?“ zeptal jsem se. Musel jsem se úporně soustředit, abych to slovo ze sebe vypravil zřetelně a jasně.

Dívka pozvedla nůž před sebe. „Ano.“

Nedělal jsem si nejmenší iluze o tom, co Černí jezdci dělali s Celany skrývajícími se v těchto horách. Nevěděl jsem, že tu jsou také Saesnesané, ale věděl jsem, že se s nimi nenakládá nijak jinak než s Celany, a rozhodně se jim nedaří o nic lépe. Měl jsem pocit, že mám oči plné písku a zavřel jsem je, abych potlačil bolest v hlavě a v hrudi.

„Dělej,“ zašeptal jsem. „Prokaž mi to milosrdenství.“ Rozkašlal jsem se a na jazyku jsem ucítil slanou chuť čerstvé krve. Asi jsem opravdu měl probodnutou plíci. Čekal jsem na ten poslední výbuch bolesti, který mne doprovodí na věčnost.

Ale nepřicházel. Mlhavě jsem si uvědomoval, že jsem stále ještě naživu. Podivné. Znovu jsem otevřel oči. Dívka dosud stála nade mnou, nůž v její ruce se leskl v paprscích slunce. Z její tváře jsem vyčetl nerozhodnost a váhavost.

„Víc, než už jsem, mne zranit nemůžeš," zamumlal jsem. „I bez tvé čepele brzy zemřu."

Dívka si přidřepla vedle mne. Z jejích zářivě zlatých vlasů vycházela slabá vůně květin a koření. Z té vůně se mi zatočila hlava.

„Proč jsi sám," zeptala se mne ostře. „Kde jsou ostatní?"

„Jezdím sám," odpověděl jsem. Zavřel jsem oči a pokusil se odvrátit hlavu. Škrábalo mne v krku, když jsem mluvil. „Jsem posel." Znovu jsem se rozkašlal a všepohlcující záchvat bolesti mne zaplavil svým temným rubášem. „Prosím," vydechl jsem. „Trochu vody…"

Dívka si od pasu odepjala býčí roh a odešla s ním k vodě. Naplnila ho a přinesla zpátky, pak mi podepřela hlavu a přidržela mi ho u rtů. Její něžnost mne překvapila a málem jsem se vodou zalkl. Chutnala sladce, byla chladná a osvěžila mi pohmožděná ústa. Zhluboka, vděčně jsem se napil a pak jí poděkoval.

„Jak to, že mluvíš naším jazykem?" zeptala se.

Dovolil jsem si slabé pousmání koutkem úst. Ani jsem si neuvědomil, že mluvíme saesnessky. „Jsem poloviční Saesnesan," sdělil jsem jí. „Maeduni mne nazývají Jonvar." Zaváhal jsem, a pak pokračoval s vědomím, že jsem k tomuto rozhodnutí dospěl už dávno předtím. „Ale jmenuji se Cynrik. Ano, mé skutečné jméno je Cynrik."

Dlouhou chvíli se na mne dívka nerozhodně dívala. Nakonec znovu promluvila. „Tvá matka byla Saesnesanka?" zeptala se.

„Ano. Pojmenovala mne po prvním Celwaldovi."

„Můj prapraděděček se také jmenoval Cynrik." Viděl jsem jí na tváři, jak dochází k nějakému rozhodnutí. Vstala. „Jdu pro Uzdravovatele," prohlásila. „Já pro tebe nic udělat nemůžu. Přivedu Gordana. Ten ti snad dokáže pomoci."

Pokusil jsem se něco namítnout, ale rozkašlal jsem se a bolest mne opět ovinula svým šedivým rubášem. Když jsem znovu otevřel oči, byla už pryč.

16

Wykan nehybně stál v zářivém slunečním svitu a přivřenýma očima na mne zamyšleně hleděl. Dokonce i Kier stojící za ním ztratil řeč, když viděl z řezné rány na mém zápěstí vytékat pramínek rudé krve.

Význam tohoto gesta byl prastarý a naprosto jasný. Nabídl jsem svůj život, svou krev zemi, které Wykan vládl. Mohl mne přijmout jako spojence a poddaného a to krvácení zastavit, anebo mou nabídku mohl odmítnout a nechat mne vykrvácet a zemřít. Bylo na něm, pro co se rozhodne. Díval jsem se mu do očí a navzdory divokému tlukotu srdce jsem se snažil hledět vyrovnaně, pevně a navenek klidně. Ale všichni tři, Wykan, Kier i Gordan, určitě museli to zoufalé bušení slyšet. Zdálo se mi, že jsem ve Wykanových očích zahlédl záblesk neochotného, zdráhavého obdivu. Projela mnou vlna úlevy. Věděl jsem, že jsem zvítězil. Wykan zvolna přikývl.

„Ovaž si tu ránu," pravil klidně. „Přijmu tvé služby." Gordan mu hodil lněný šátek a Wykan mi ho podal.

Pevně jsem si ovinul šátek kolem zápěstí a zastavil krvácení. Pak jsem pomalu poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Lorde," pronesl jsem zřetelně, přestože mi srdce divoce bušilo.

„Vkládám do tvých služeb svůj meč, svůj luk i svůj život, od této chvíle až do konce svých dnů."

„Wykane, nevěř mu,“ vykřikl Kier. „Je to pořád ještě Černý jezdec. Nezáleží na tom, jak si říká. Nemůžeš mu dát svou důvěru…“

Wykan vzhlédl. „Nabídl mi svou krev a svou věrnost…“

„A já mu nabízím smrt oplátkou za to, že Černí jezdci zabili mou matku,“ prohlásil Kier zarytě. „Nabízím mu to, co jeho lid nabízí nám…“

„*Kiere, zaraž*!“ Wykanův hlas zazněl jako prásknutí bičem. „Nezabiju muže, který přede mnou klečí na kolenou.“

„Já…“

Kier se vrhnul dopředu a natáhnul se po dýce, kterou jsem dosud volně držel v pravé ruce. Wykan chytil Kiera za zápěstí. „Ne,“ zakázal mu to drsně. „Říkám ti, zadrž. Kiere, ty jsi můj příbuzný a můj přítel, stejně jako já tvůj. Nenuť mne však, abych ti připomínal, že jsem také tvým Celwaldou.“

Podíval jsem se na Kiera. „To, co Černí jezdci provedli tobě a tvému lidu, už nezměním,“ řekl jsem. „Mohu jen říci, že je to nyní i můj lid. Mohu vám pomoci. Mám přístup do pevností, mohu zjistit, co chystají. Mám dokonce volný přístup na Clendonan.“ Pokud ovšem nevběhnu rovnou do náruče strážným, kteří mne viděli u té ukryté, zapomenuté knihovny.

„Zítra vyrážíte zase na lov,“ ozval Gordan. Promluvil poprvé za celou tu dobu. „Vezměte ho s sebou. Myslím, že by to mohla být dobrá zkouška.“

„Ne!“ zaječel Kier.

Wykan ho sjel pohledem a pak se obrátil zpátky ke Gordanovi. „Tak něco takového jsi viděl v ohni?“ zeptal se ho.

Gordan pokrčil rameny. „V ohni jsem viděl jen stíny, lorde,“ odvětil. „Ale domnívám se, že ti tento muž bude užitečný. Budeš ho potřebovat.“

Wykan přikývl a podíval se na Kiera. „Ty mu *neublížíš*, Kiere,“ prohlásil.

„Jestli nás zradí…“

Wykan sklouznul pohledem dolů na mne. „Jestli nás zradí,“ pravil tiše, „tak se mu dostane smrti mým vlastním šípem. To je mé právo.“

Vyrazili jsme už za rozbřesku a převážně v napjatém tichu jsme husím pochodem nejprve překročili horský hřbet, který se zvedal na západní straně údolí, a pak jsme po okraji rokliny vyhloubené Ovynou kráčeli dolů. Kier šel první, na zádech nesl svůj těžký vak a luk, já jsem šel za ním a Wykan náš průvod uzavíral. Kier nasadil rychlý krok. Bylo mi jasné, že doufá, že jsem navzdory Gordanovu umění díky svým zraněním dosud slabý a zbavím ho starostí jednoduše tím, že padnu vyčerpáním. A taky bylo nad slunce jasné, že Wykan ví, o co Kierovi jde. Ale já jsem se nebránil. Ani jsem nepolevil ve svém rozhodnutí vytrvat.

Nesl jsem vak, který byl stejně těžký, jako ten Kierův, a svůj luk. Gordan přinesl z říčního břehu, kam jsem spadl, můj meč, ale ten jsem nechal ve vesnici. Ani Wykan, ani Kier s sebou meče neměli. Ale nenechali mne na pochybách o tom, jak vražedně přesné jsou velké saesnesské luky, které měli s sebou. Ságy zachycené v knihách skrytých v zapomenuté knihovně přinášely svědectví o úctyhodné síle velkých luků a stejně tak o hrozivých následcích rány válečnou sekerou. Naproti tomu však Saesnesané nikdy nebyli pověstní svým uměním vládnout mečem.

Wykan nesl svůj luk s lehkostí, která vypovídala o dlouhých hodinách sbližování a létech cviku. Kdyby dospěl k rozhodnutí, že nejsem důvěryhodný, tak jsem vskutku nemohl očekávat, že bych jeho šípu unikl.

Už jsem na sobě neměl černou košili, tuniku a kalhoty posla. Po tom pádu do řeky byly nadranc a zůstaly z nich jen zkrvavené cáry. Denia mi z vesnice přinesla šaty, které mi padly – košili ze světlého lnu, a tuniku s kalhotami v barvách tmavé lesní zeleně. Byl jsem v tom mnohem méně nápadný, ale pořád jsem ještě nosil své černé boty a plášť. Nikdy mne nebudou pokládat za Saesnesana – na to jsem měl příliš tmavé vlasy a oči – ale zdálky jsem snad vypadal alespoň jako Celan. Přinejmenším už jsem nevypadal jako čistokrevný Maedun.

Když jsme se připravovali k odchodu na lov, čekal jsem, že bude Kier zase něco namítat, ale neříkal nic. Při snídani, kterou nám předložila Denia a která se skládala z chleba a sýra, byl zachmuřený a podrážděný, ale zachovával klid, který mne překvapoval. A myslím, že Wykana taky.

Když už jsme byli na odchodu a Wykan mu pokynul, aby šel v čele, Kier vztekle zaťal zuby, až mu rty zbělely. Když pak promluvil, zazněl jeho hlas jako výhružné vrčení rozzuřeného vlka.

„Tak ty mi v koutku duše přece jen nevěříš?“

„V horách jsi nejlepší,“ odvětil Wykan chladně. „Ale jestli ti to bude milejší, ujmu se vedení já.“

Kier neřekl nic. Vypjal hruď a vyrazil. Wykan a já jsme v tichosti kráčeli za ním.

Jakmile jsme vyšli z údolí, obklopily nás vysoko se tyčící hory. Po jejich svazích se až dolů k řece táhl nekonečný porost cedrů a jedlí. Daleko dole, hluboko v údolí řeky se u vody tísnily duby, javory, lísky a olše a ve slunečních paprscích se třpytila světlá zeleň jejich listů. Tu a tam probleskly mezi pestrobarevným porostem smetanově bílé květy svídy. Svěží ranní vzduch voněl vlhkou půdou a rašícími rostlinami.

Slunce pomalu stoupalo na oblohu a hřálo mne do zad. Jeho teplé paprsky rozháněly poslední zbývající ztuhlost a bolavost v mých svalech. Nevím, jakým způsobem zacházel Gordan se svým magickým uměním, ale byl jsem mu neskonale vděčný. Před třemi dny jsem byl na pokraji smrti zadušením vlastní krví. Dneska jsem celkem bez obtíží pochodoval po horské cestě a v žilách mi kolovala téměř strhující radost z toho, že jsem to přežil. Ani Kierova nasupená tvář mi nemohla zkazit náladu.

V poledne dal Wykan povel zastavit. Postavili jsme si kryté tábořiště mezi výhonky mladých javorů u jezírka napájeného vodou z malého potoka, který se vinul mezi skalnatými výběžky. Kier si vzal svůj luk a odešel, a já jsem mezitím pomohl Wykanovi rozdělat oheň. O dvacet minut později už prskal nad plameny tučný králík, nabodnutý na rožni.

Když jsme dojedli, opřel jsem se zády o mohutný kmen javoru a zavřel oči. Bylo tak příjemné cítit na kůži teplé sluneční paprsky.

Zaslechl jsem, jak Kier najednou vstal a odkráčel po břehu dolů k vodě. Wykan ho o chvíli později následoval. Otevřel jsem oči a zadíval se na ně. Kier házel malé oblázky do stojaté kalné vody a Wykan stál klidně vedle něj.

„Co mám podle tebe udělat, Kiere?“ dolehl ke mně slabě Wykanův hlas. „Zabít ho a nechat zemřít společně se všemi vědomostmi, které pro nás mohou být tak cenné?“

„Já mu nevěřím," odsekl Kier. „Nemohu si pomoct. Prostě si myslím, že je to od něj jen lest a že nám chce uškodit."

Wykan zvedl malý kamínek a hodil ho doprostřed proudu. „Já mu věřím," prohlásil. „Nebo ještě lépe, věřím tomu, co o něm soudí Gordan. A každopádně věřím tomu, co nám sdělil."

„A co to, co nám nesdělil?"

„Já nevím. To nám ukáže čas. Ale kdyby neměl v úmyslu nám sloužit, tak by ho Gordan nezachránil."

Kier na něho vrhnul letmý pohled a podrážděně, rozmrzele svraštil tmavě plavé obočí k sobě. „K čemu nám mohou být služby Černého jezdce?"

„Já nevím. Zatím nevím." Wykan hodil další kamínek a další jeho slova zanikla ve šplouchnutí vody. „…v úmyslu zjistit. A pak se rozhodnu, jestli to pro nás má nějakou cenu."

Kier si znechuceně odfrknul. „Nečekej ode mne, že snad ve své ostražitosti polevím," odsekl. „Ty jsi přespříliš nakloněn tomu, posoudit nějakého cizince jen podle toho, co ti na sebe poví sám. To je nebezpečné, Wyku, a ty to víš."

„Jsem spíš nakloněn ho posoudit podle toho, co o něm řekne Gordan," odvětil Wykan. Shýbl se a zvedl další ohlazený, zaoblený kámen. A aniž se na Kiera podíval, dodal. „Ty bys své žíly kvůli mně otevřel, Kiere?"

„Samozřejmě. Že se vůbec ptáš. To by udělal každý Saesnesan."

Wykan zvedl další kámen, ale pak ho nehodil. „Každý Saesnesan ano," opakoval. Pak se podíval na Kiera. „Ale jeho jsem o to nežádal, Kiere."

Krátce poté, co jsme se po jídle znovu vydali na cestu, jsme našli čerstvé stopy jelena. Sledovali jsme je po vysokém horském hřebenu nad řekou. Zdálo se, že jelen nemá nijak naspěch. Zvolna procházel mezi stromy a hledal místa, kde skrz koberec loňského listí prorážela mladá tráva. Ani ne o hodinu později ho Kier skolil jediným, dobře mířeným šípem. Pomáhal jsem jim ho vyvrhnout. Asi jsem se v tom víc zaučoval, než že bych jim doopravdy pomohl. Nikdy předtím jsem to nedělal. Byl to rychlý krok do života bez zázemí, které skýtaly maedunské pevnosti.

Vnitřnosti jsme nechali vlkům a liškám. Hlavu a srdce položili Wykan s Kierem na vyvýšený plochý kámen. „Jako projev úcty," vysvětlil mi to stručně Wykan, když viděl, jak zmateně na to hledím. „Cernosovi, Pánu Hvozdu, a Geriegovi, Pánu Útesů. Vždycky vzdáváme bohům dík za jejich pomoc při lovu na jelena."

Další poznatek o tom, jak lidé na tomto ostrově smýšlejí o svých bozích. Nedokázal jsem si představit, jak nějaký Maedun vzdává dík Velkému Otci za to, že se mu dostalo zvěřiny.

Když jsme se připravovali k návratu do údolí, padl přes horské štíty první dlouhý odpolední stín. Obtíženi skoro dvojnásob pod váhou masa a kůže jsme nastoupili dlouhou cestu zpátky. Když budeme mít štěstí, dostaneme se do toho skrytého údolíčka se soumrakem.

Když jsme kráčeli těsně pod hřebenem, Kier se najednou zastavil, zůstal nehybně stát a upřeně se zahleděl do údolí. Pak se dotkl Wykanovy paže a ukázal dolů. Nahlédl jsem do údolí přes Wykanovo rameno a v první chvíli viděl jen zelené stráně, skály a řeku. A pak jsem uviděl, co měl Kier na mysli. Po břehu řeky jela skupina mužů. Na tu dálku byli maličcí jako mravenci. Vypadali jako tmavé, pohybující se tečky na udusané, pískově rezavé cestě.

„Je jich pět," zasyknul Kier a pozorně si je prohlížel. „Ale je na ně nějak brzy. Beltane byl teprve nedávno."

„Loňské léto a podzim jich tu bylo jako much," pravil Wykan. „Měli jsme štěstí, že byli vždycky tak nemotorní, že jsme je slyšeli dlouho předtím, než by nás uviděli." Zamračil se a zamyšleně si hryzal ret. Pět Černých jezdců se beze spěchu sunulo po břehu řeky. „Nelíbí se mi to. Něco se děje. Vypadá to, že snad mají v úmyslu vyhubit všechny Saesnesany a Celany, kteří se v těchto horách skrývají."

„Tady je nějaká magie," řekl jsem. „Hakkar se jí chce zbavit. Je to pro něj hrozba."

Wykan se na mne upřeně zadíval, s jedním obočím zamyšleně nadzvednutým. „A proč právě teď? Náš lid tu je více než padesát let. Připadá mi to nějaké podivné – začít snahu o naše vyhlazení právě teď. Proč až teď, proč ne dříve, když jsme v těchto horách ještě nebyli tak zabydlení?" Znovu se zadíval dolů do údolí na Černé jezdce. Zmizeli v lese.

„A my je ani nemůžeme pobít,“ řekl hořce. „Můj otec i děd to poznali na vlastní kůži. Když se Saesnesan pokusí zabít Černého jezdce, tak to zaklínadlo anebo černokněžník, který ho vyvolal, otočí každou zbraň – bez ohledu na to, jestli je to meč, šíp nebo hozená dýka – zpátky proti muži, který ji použil.“ Hořce, znechuceně si odfrkl. „Ještě než můj děd zakázal snažit se je zabít, tak pár Saesnesanů svými vlastními zbraněmi zemřelo.“

„Ale oni můžou být zabiti,“ prohlásil jsem. „To zaklínadlo…“

„Byl bys rád, kdybychom to zkusili, co?“ vyjel na mne Kier a zabodl do mne svůj planoucí zrak. „Rád bys nás viděl mrtvé, zabité našimi vlastními zbraněmi.“

Sklapl jsem ústa. Nikdy ho nepřesvědčím, když mu nepředložím jako důkaz mrtvolu. Dokonce i Wykan se tvářil značně pochybovačně. Dobrá, z důkazem počkám, až ho budu opravdu potřebovat.

Wykan si upravil náklad na zádech, aby mu seděl pohodlněji, a odvrátil se. Kier šel za ním. Rychle jsem se ještě podíval dolů, ale Černých jezdcích už nadobro zmizeli.

Když jsme dorazili zpátky do skrytého údolí, slunce už se sklánělo za západní hory a v pozdním odpoledni se vzdálené kopce zbarvily domodra a do nachova. V okamžiku, kdy jsme došli k tomu velkému domu, vyběhl nám vstříc udýchaný Gordan.

„Wykane, Denia,“ vyhrkl zoufale. „Denia zmizela. Nikde ji nemůžeme najít.“

17

Wykan odhodil vak na zem. „Co se stalo?“ vyhrkl. Hlas mu přeskakoval obavami.

„Dnes ráno šla ven na houby, které viděla dole v údolí. Vypadaly, že budou dobré…“

„Na tom teď nezáleží. Kam šla?“

Gordan potřásl hlavou. „To nevíme. Už se nevrátila. Erden a Loig ji hledali celý den a nenašli po ní ani stopy. Teď ji šli zase hledat…“

Kier zatínal zuby tak silně, až mu na čelisti naběhl tepající sval. „V údolí Ovyny jsme viděli pět Černých jezdců,“ zavrčel zachmuřeně.

Gordan si přejel rukou po čele a unaveně si promnul oči. „Ale ne. Přece si nemyslíš…“

Ani Wykan, ani Kier mu neopověděli. Na mne dočista zapomněli. Stál jsem u odhozených vaků se zvěřinou a tupě zíral před sebe. Nic jiného jsem taky dělat nemohl. Když jsem se nakonec ozval, nepříjemně je to vyrušilo.

„Mohla snad zabloudit?“

Wykan se na mne zadíval s ponurou beznadějí v očích. „U nás je jen jediný důvod, proč se lidé nevrátí domů,“ zamítl to. „Černí jezdci. Černí jezdci nás loví, jako bychom byli divá zvěř.“

Myslím, že kdybych měl v tu chvíli ještě na sobě černý stejnokroj, tak podobný tomu, který nosili Černí jezdci, tak by ani on, ani Kier neváhali mne na místě zabít. Roztřásl jsem se hrůzou, když jsem si představil Deniu v rukou nějakého Černého jezdce z těch, které jsem znal z otcovy posádky. I tam se Saesnesanky ztrácely, ale nikdo kolem toho nikdy nedělal žádný rozruch. Alespoň ne v téhle pevnosti. Nikdy jsem se nezabýval tím, jak o tom smýšlejí Saesnesané. A až do tohoto okamžiku mi nikdy ani na mysl nepřišlo, že bych se o to měl starat.

Wykanova ruka sjela k toulci se šípy, který měl u boku, a jeho prsty se jimi v tichosti začaly probírat. Krátce zavřel oči, pak udělal krok dopředu a dotkl se Kierovy paže.

„Pojď," prohlásil. „Půjdeme a podíváme se po ní. Kudy šla, Gordane?"

Gordan ukázal směrem k ústí údolí. „Tamtudy," odpověděl. „Ale Erden říkal, že to tam všude prohledali a nenašli po ní ani stopy."

„Erden je dobrý lovec," poznamenal Wykan zachmuřeně, „ale není tak dobrý stopař jako Kier. My ji najdeme."

Přistoupil jsem k nim. „Chci jít s vámi," řekl jsem.

Wykan se na mne zkoumavě zadíval a pak přikývl. „Tři páry očí jsou lepší než dva," odvětil.

Deniiny stopy už byly zahlazeny stopami mužů, kteří ji odešli hledat. Kier pátral v té změti otisků a nakonec vyrazil podle malého potoka, pryč od zarostlé stezky, která vedla na cestu. Stezka teď byla používána jen zřídka. Starý sesuv půdy uzavřel stezku i hlavní cestu skrz hory. Černí jezdci cestu nakonec vyčistili, ale stezku nikdy neobjevili. Ten starý sesuv jsem znal. Nesčetněkrát jsem kolem něj projížděl, ale tu stezku jsem nikdy neviděl.

Našli jsme místo, kde se zastavila a sbírala houby, o kterých se zmiňovala Gordanovi. Pár jich tam nechala ve vlhkém stínu u padlého stromu. Ale místo aby se vrátila zpátky do bezpečí v údolí, šla dál podle řeky. Možná hledala další houby. Vypadalo to, že šla podél malého potoka, který Saesnesané nazývali Čistým potokem, až tam, kde se vléval do větší říčky, která nakonec ústila do Ovyny.

Pak vyrazila po holých kamenech v říčním korytu a tam ti druzí, co ji hledali, ztratili stopu a nevěděli, jestli přešla potok, došla k Ovyně a šla pak po proudu dolů. Širokou Ovynu, plnou vodních vírů, překročit nemohla. Mělčí potok se řítil přes kameny vyčnívající nad hladinu, přes které šlo snadno přejít. Možná, že potok opravdu překročila a šla podle něj dál k Ovyně, a pak proti proudu. Ale na kamenitém břehu nezůstaly žádné otisky nohou, takže jsme to nemohli s jistotou určit.

Kier stál na kamenech, sklíčeně se díval střídavě na obě strany a pečlivě zkoumal okolní krajinu. Nakonec vyrazil po proudu dolů. „Tudy se jde lépe," sdělil Wykanovi. „Snad si vybrala tuto cestu."

Kier udělal většinu stopařské práce sám, já a Wykan jsme ho jen následovali. Napadlo mne, jestli se Wykan cítí stejně bezmocně a neužitečně jako já.

Šli jsme po proudu podél Ovyny více než míli a nenašli jsme po Denii ani stopy. Nic, co by naznačovalo, že opustila koryto řeky a vylezla na břeh. Jedna a půl míle byla na sbírání hub dost dlouhá procházka. Myslím, že to Wykan právě chtěl vzdát a navrhnout, abychom zkusili propátrat oblast proti proudu potoka, když jsem v blátě mezi dvěma balvany na kraji vody našel zřetelný otisk předního koňského kopyta. Jen o pár palců dál byl malý otisk paty.

„Tady," zvolal jsem a ukázal jsem na něj.

Kier si klekl a jedním prstem přejel po obrysech stopy. Z okrajů narušeného povrchu země se do otisku oddrolila malá hrudka bláta a kamínků.

„Šli tudy brzy po ní," prohlásil. „Možná ani ne hodinu po ní." Podíval se nahoru na Wykana. Oči měl studené a mrazivé, jako by se v nich odráželo vědomí toho, co to znamená. Wykanova ruka znovu sjela k toulci se šípy a Wykan přikývl. Kier vstal a vyrazil přes kameny.

Jen o kousek dál po proudu ležely rozsypané houby, světlá, smetanově bílá hromádka na šedivých kamenech. Vedle nich se v mírném vánku třepetal malý, zmačkaný šátek ze zelené látky. Wykan se zastavil, zvedl ho a roztáhl si ho na dlani. Zvedl hlavu, podíval se na břeh vlevo a v očích se mu zaleskly slzy.

„Hlavní cesta vede hned tamhle," řekl Kier a podíval se nahoru na příkrý břeh zvedající se nad řekou. „Dostala se příliš blízko."

O pár okamžiků později jsme ji našli nahoře na břehu. Wykan běžel napřed, dorazil k ní jako první a padl vedle ní na kolena. Šel jsem za nimi mnohem pomaleji a srdce se mi svíralo bolestí. Ležela s roztaženými údy vedle hromady loňského kapradí, šedivé oči měla široce rozevřené hrůzou a tvář zkroucenou bolestí. Šaty měla potrhané a zničené, světle zelené vrbiny zhnědly a ztvrdly zaschlou krví.

Když jsem uviděl, co jí udělali, srdce se ve mně zastavilo, zvedl se mi žaludek a hlava se mi zatočila, až jsem myslel, že snad omdlím. Musel jsem se odvrátit, chytil jsem se kluzkého kmene břízy, abych neupadl, a vyzvracel jsem všechno, co jsem toho dne snědl. Uši mi rval Wykanův štkavý žalostný nářek. Žádné lidské hrdlo nemohlo vydávat tak mučivé zvuky, ty se mohly drát jen z hrdla člověka, jehož srdce bylo rozerváno šíleným zármutkem.

Já jsem o tom nevěděl. U všech bohů tohoto ostrova, přísahám, že jsem o tom nevěděl.

Ale věděl. Jak bych mohl nevědět? Většinu svého života jsem to měl přímo před sebou. Každý den. Černí jezdci si brali do svých postelí Celanky a Saesnesanky, proti jejich vůli, která byla stejně ovládána zaklínadlem. A každý den vyrážely skupinky Černých jezdců s lehkým srdcem na lov divoce žijících Celanů sem do hor a lovili je stejným způsobem, jako se loví vysoká. Čistě pro zábavu. Pro čiré potěšení z lovu.

Ale tohle nebyl nějaký „nepřítel“. Tohle nebyl nebezpečný vzbouřenec. Tohle byla mladá dívka právě na prahu ženství. Dívka, která se ke mně zachovala laskavě v okamžiku, kdy jsem to ani v nejmenším neočekával. Tohle byla Denia…

Bohové mne netrestejte, konečně jsem pochopil rozdíl mezi tím, když člověk něco pozná rozumem, hlavou, a tím, když duší a srdcem pozná samou podstatu něčeho. Ta bezmezná hrůza Deniiny smrti, to úděsné poznání, co byli schopni jí udělat…

Žaludek se mi svíjel v křečích. Z očí mi vytryskly slzy, které jsem nedokázal zadržet, a horké mi stékaly po tvářích. Wykan za mnou se slyšitelně, dlouze, roztřeseně nadechl. Hřbetem ruky jsem si otřel tu hořkou, přehořkou žluč za rtů a obrátil jsem se k němu. Stál nad tělem své sestry, vlasy mu províval jemný vánek a rysy mu ztvrdly jako kámen.

„Už nikdy,“ vydechl tiše. Pomalu se narovnal a otočil se ke Kierovi. „Teď už je toho právě tak dost.“

Sebral jsem všechnu svou sílu, šel jsem ke Kierovi a postavil se vedle něj. Zadíval jsem se na její tělo a přinutil se zapsat si do paměti každou ránu, každou ukrutnost, která na ní byla spáchána, každou pohanu, kterou musela snést. Vzedmul se ve mně chladný, střízlivý, neutuchající vztek a v srdci se mi jako pevný říční led usadila cílevědomá nenávist. Tohle jsem ještě nikdy nepocítil. Od chvíle, kdy mne Faghen odvedl od mé matky, jsem nedopustil, aby mou duši, mé tělo či mou mysl ovládly nějaké city. A teď jsem vítal tu zášť, vítal jsem tu zlobu. Vítal jsem je vášnivě a s divokým nadšením.

Možná to znamenalo, že jsem byl už hoden nazývat se mužem.

„Už nikdy,“ opakoval Wykan. „Už toho bylo dost. Od tohoto dne se budeme bránit. Zítra, Kiere… Zítra jdeme na lov Černých jezdců.“

„To zaklínadlo…“ začal Kier.

„Můžu vám pomoct,“ skočil jsem mu rychle do řeči. „Nechte mne, abych vám pomohl. Ukážu vám, jak je zabít.“

Wykan na mne upřel pronikavý pohled. V jeho očích jsem uviděl plát krutost a sílu, pohrdající pověstmi o nepřemožitelnosti, které Černí jezdci v těchto horách usilovně a cílevědomě šířili. Pominul úvahy o tom, co ho může stát pomsta. Nebo Kiera. Nebo mne. Přikývl.

„Doprovodíš nás,“ souhlasil. „Jestli se mýlíš, zemřeš s námi.“

Sundal si plášť a něžně do něj svou sestru zabalil. Opatrně, láskyplně ji zvedl a sevřel ji v náručí, jako by to bylo dítě. Odmítl Kierovu nabídku na pomoc a sám ji snesl zpátky dolů z příkrého břehu k řece.

Bezradně, stále ponořen do svého bezbřehého žalu, jsem šel za ním.

Šli jsme po nich jako po lovné zvěři. Stejně nemilosrdně a neúprosně, jako když oni vyslídili Deniu. Kier je stopoval stejně vytrvale, jako by stopoval horského jelena, a dostihli jsme je druhého dne krátce před západem slunce.

Kier se zastavil uprostřed kroku jako lovecký pes, který zvětřil kořist. „Kouř," zašeptal. Rychle si sundal z ramene luk a napjal uvolněnou tětivu. „Cítíte ho?"

Zvedl jsem hlavu. Mírný vánek k nám přinášel slabou vůni kouře a pečeného masa. Přikývl jsem a sundal si svůj luk. Napínal jsem ho a přitom si pozorně prohlížel krajinu před námi. Zpoza hřebene stoupal sotva rozpoznatelný šedomodrý obláček. Vzduch nad stromy se tetelil teplem z ohně, na kterém se zřejmě připravovalo nějaké jídlo.

„Řekl bych, že je to tamhle," řekl Wykan.

„Vidím," odvětil jsem. „Je to poměrně blízko."

Kier přikývl. „Jo. Naše kořist."

Rozhlédl jsem se kolem. Cesta, po které jsme šli, vedla úzkým údolím, na jedné straně byla ohraničena řekou a na druhé pásem lesa pod strmým útesem. Za tím hřebenem muselo být nějaké širší prostranství, kde si Černí jezdci postavili tábořiště.

Zachmuřeně jsem se ušklíbl. „První šíp bude můj, když dovolíš, lorde Celwaldo," zašeptal jsem.

Wykan se ponuře pousmál. „Tak to budeš muset střílet rychle, jestli chceš mne nebo Kiera předběhnout," odvětil. „Jdeme."

Kier sešel z cesty a zmizel mezi stromy. Rychle jsme ho s Wykanem následovali. Potichu jsme se proplížili mezi rozpraskanými kmeny cedrů a javorů a vylezli na vrchol hřebene. Vůně pečeného masa zesílila.

Kier se přikrčil za křovím a ukázal dolů před sebe. Padl jsem k zemi a Wykan si tiše klekl vedle mne.

Dole pod námi, těsně vedle cesty, ležel tábor přilepený k úpatí horského štítu. U ohně seděli dva Černí jezdci a dohlíželi na jelení kýtu, která se pomalu pekla nad nízkými plameny a žhavými uhlíky. Zbytek jelena ležel zčásti naporcovaný opodál. Pod stromy seděli tři další Černí jezdci, povídali si a smáli se a mužům u ohně nevěnovali žádnou pozornost.

Už jsem měl svůj luk připravený. „Podívejte se," zašeptal jsem tiše. „Je možné je zabít." Vytáhl jsem šíp. Žádné černokněžnictví nemohlo můj šíp obrátit zpátky proti mně. Letěl rovně a přesně, tiše svištěl vzduchem a zabodl se přímo do hrudi jednoho z těch dvou, kteří dohlíželi na pečení jelení kýty. Muž ztuhl a vzápětí přepadl rovnou do ohně.

Wykan byl rychlejší, než bych čekal. Když jsem si nasazoval na tětivu druhý šíp, měl už svůj šíp připravený a vypustil ho na dalšího.

Právě když Kier vypustil svůj druhý šíp, v křoví vedle nás něco zapraskalo. Rychle jsem se otočil a uviděl šestého Jezdce, s kalhotami, které si ještě ani nestihl pořádně zašněrovat, jak se s mečem zdviženým k ráně vrhá na Kiera. Dříve než stačil Kier vytáhnout další šíp, jsem vytasil dýku a skočil po něm. Čepel mu zajela hluboko do krku a muž se bezvládně zhroutil Kierovi k nohám.

Kier se na mne podíval. Po několik okamžiků jsme na sebe jen zírali a měřili si jeden druhého. Nevím, proč mi připadalo tak důležité, aby měl o mně Kier dobré mínění. Dal jsem se přece do Wykanových služeb a jemu jsem také přísahal věrnost.

„Zachránil jsi mi život," pravil Kier.

Pokrčil jsem rameny a pokusil se to trochu zlehčit. „Zdá se, že si tě lord Wykan celkem cení," odvětil jsem pokud možno rozšafně a nedbale. „A jelikož měl zrovna plné ruce práce a já jsem byl poblíž, vzal jsem si tu záležitost na starost sám."

Kier ztuhl a pak sklonil hlavu. „Díky," pronesl ztuha a chladně. Jeho díky sice nebyly vyjádřeny nijak velkoryse, ale aspoň něco. Mně to naprosto stačilo.

Zatímco jsme se s Kierem opatrně oťukávali, Wykan nezahálel. U ohně zůstal naživu už jen jeden Černý jezdec. Byl bledý, snažil se ještě vstát a horečnatě napínal zrak ve snaze prohlédnout tmu za ohněm. Wykan vstoupil do světla plamenů, šíp nasazený na tětivu, luk napjatý a připravený k výstřelu. Černý jezdec se plazil ke zbraním naházeným na hromadě.

„Takhle alespoň budeš vědět, kdo tě zabil," prohlásil Wykan. Bylo mu očividně jedno, jestli mu Černý jezdec rozumí nebo ne. Jeho smrtelně přesně namířený šíp byla dostatečně výmluvný sám o sobě. Wykan svůj poslední šíp vypustil a Černý jezdec padl.

Kier přeskočil hromadu kamenů a chladnokrevně si zase pověsil luk přes rameno. Rozhlédl se kolem a pozorně si jednu po druhé všech pět mrtvol prohlédl. Pak se zprudka otočil k Wykanovi a dal se do smíchu.

„Takže je přece jen možné je zabít," zvolal rozjařeně.

„Jo,“ odtušil Wykan s pochmurným zadostiučiněním. „Ano, je to možné.“

Kier pohodil hlavou a divoce, vítězoslavně zaječel. Wykan se otřásl a zvedl ruku.

„Tiše,“ vyhrkl ostře. „Nevíme, jestli tu někde kolem nejsou ještě další.“

„To zaklínadlo sem, takhle vysoko do hor, nedosáhne,“ sdělil jsem jim. „Myslím, že kdyby měli obrátit tvou zbraň proti tobě, tak by tady museli mít s sebou mocného černokněžníka.“

Wykan na mne zůstal zírat. „Ty si to *myslíš*?“ zeptal se překvapeně. „Ty to nevíš určitě?“

„Až dosud jsem si úplně jistý nebyl,“ odvětil jsem poněkud roztřeseně.

Wykan do mne popuzeně zabodl svůj zrak. „Vy jste s Kierem dobrá dvojka,“ poznamenal a potřásl hlavou. „Jeden jak druhý jste mírně řečeno poněkud zbrklí.“

Kier se na mne letmo podíval a poprvé za celou tu dobu se usmál. Byl to škrobený, napůl zdráhavý úsměv, nicméně úsměv to byl. Pak se podíval na ty mrtvoly a svitlo mu. „Důležité je, že se z nich stali obyčejní smrtelníci.“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Nikdy nestáli o to, abyste se to dozvěděli. Mám ve svém poštovním vaku dopisy velitelům posádek na západě, ve kterých se jim sděluje, aby s každou hlídkou posílali černokněžníka. Zdá se, že i jiní už přišli na to, že Černí jezdci nejsou nepřemožitelní.“

„Nikdy nestáli o to, abychom se to dozvěděli,“ opakoval Wykan. „Necháme je při přesvědčení, že si myslíme, že jsou nepřemožitelní. Nezranitelní.“ Špičkou boty šťouchnul do mrtvoly muže, kterého jsem zabil. „Tihle s sebou černokněžníka neměli. Možná, že si věří až přespříliš.“

„V to pevně doufám.“ Do tmy se rozlehl Kierův drsný, mrazivý smích. „Myslím, že od nynějška bude tady v horách této zvěře mnohem méně.“ Odplivl si na zem, jako by se chtěl zbavit nějaké pachuti v ústech.

„Jo, to si taky myslím,“ souhlasil Wykan. „Tyhle neřády pohřbíme, aby ostatní nezjistili, co se s nimi stalo. Pusť koně na svobodu. My je nepotřebujeme. A posbírej šípy,“ nařídil mu.

„Budou se ještě hodit. A meče hoď do řeky. Necháme je v tichosti zrezivět.“ Obrátil se ke mně. „Znáš někoho z nich?“

Lhostejně jsem mrtvoly přelétl pohledem. „Nikoho,“ odpověděl jsem a zavrtěl hlavou. „Myslím, že nepatří k žádné posádce, kam jsem nosil vzkazy.“

Kier posbíral černě opeřené šípy, které měli v toulcích. Na chvíli zaváhal a pak mi dva podal. „Myslím, že se ti ještě budou hodit,“ poznamenal nepříliš vlídně. „Máš dobrou mušku. Pomohl jsi nám.“

18

Při sledování těch bestií, které zavraždily Deniu, jsme se dostali daleko od vesnice. Druhého dne jsme si těsně před západem slunce našli chráněné místo mezi skalní stěnou vysokého horského štítu a hustým smíšeným porostem borovic a javorů. Jenom co by lukem dostřelil tryskal ze skalní pukliny čistý, chladný pramen. Šel jsem pro vodu, Wykan mezitím rozdělal malý oheň a Kier si vzal svůj luk a vyrazil ulovit nějakého králíka k večeři.

A jako obvykle měl úspěch. Zakrátko už nad ohněm prskali dva tuční králíci, nabodnutí na rožeň. Wykan tiše seděl a s vážným, zadumaným výrazem pozoroval slunce klesající za hory. Kier přihazoval na oheň větvičky a klacky a jinak byl ponořený do vlastních myšlenek. Posadil jsem se vedle Wykana. Otočil se a podíval se na mne.

„Tohle nestačí," pronesl tiše. „Nestačí se pomstít. Deniu mi to nikdy nevrátí."

„Ne," souhlasil jsem. „Ale co jiného můžeme dělat."

„Já nevím." Zhluboka, dlouze nasál vzduch do plic a pak ho pomalu vypouštěl. „Já nevím."

„Promiň."

Pousmál se. „Chápu." Vyškubl krátké stéblo jarní travičky, pak znovu zvedl hlavu a pohledem přejížděl tmavě modré a rudé hory na západě. „Gordan říká, že ze západu přijde král a osvobodí tuhle

zpustošenou zamořenou zemi.“ Omotal si stéblo trávy kolem prstu. Špička prstu se mu za chvíli zbarvila rudě jako červánky. „Byl bych si přál, aby přišel včas a Denia nemusela zemřít.“

„Král ze západu?“ zeptal jsem se.

„Gordan má Dar věštění z ohně,“ pravil. „Řekl, že to bude král. Král, který nás zbaví Černých jezdců.“

Jeho slova rozezněla v mé paměti nějakou strunu. Položil jsem ruku na váček na dopisy, který jsem měl u pasu, a uvnitř jsem ucítil okraje něčeho hranatého. Ano. Dosud jsem měl u sebe tu knížečku. Vytáhl jsem ji a ukázal.

„Tady v tom se mluví o nějakém králi,“ sdělil jsem mu.

Podíval se na ni. „Já neumím číst,“ odvětil. „Co je to?“

„Znáš Píseň mečů?“

Usmál se. „Jistěže. Pochybuji, že by se ve Skai našel nějaký Celan nebo Saesnesan, který by ji neznal.“

„Ta v té knížce je. A jsou tam i další.“

Obrátil pár stránek a začal přejíždět prstem po slovech. „Ty umíš číst celsky?“

Rozpačitě jsem pokrčil rameny. „Tak trochu. Umím to přeložit. Zoufale pomalu, jestli ti to nebude vadit. Ale přečíst ta slova je jedna věc a správně je vyslovovat je něco úplně jiného.“

Rozesmál se. „To je pravda.“ Vrátil se zpátky k posledním stránkám a k Písni mečů. Znovu se dotýkal těch slov, skoro jako by se s nimi laskal.

„Gordan říká, že králův čas přijde brzy,“ pravil. „Viděl to v ohni. Do Skai přijdou dva cizinci a do noci zazáří dva meče.“ Potřásl hlavou. „Moc tomu nerozumím, ale Gordan říká, že ti cizinci jsou velmi významní a že já se k nim musím se svými lidmi připojit.“

„Brzy?“ opakoval jsem po něm. „Jak brzy?“

Dal se do smíchu a potřásl hlavou. „Kdo ví. Pro věštce může být brzy jakýkoli čas týkající se dalších dvou či tří pokolení.“

Kier náhle šťavnatě zaklel. Zvedli jsme s Wykanem hlavy právě včas, abychom uviděli, jak kolem něj stoupají oblaka voňavé páry.

„Převrhl jsem konvici,“ zavrčel otráveně Kier. „Veškerý čaj je v ohni.“

Dal jsem se do smíchu. „Dojdu pro vodu,“ řekl jsem. Knížku jsem nechal Wykanovi a vzal si konvici. Ještě jsem ani nedošel k

prameni a už jsem ztratil tábor z očí. Zmizel mi mezi hustým porostem mezi stromy.

Někdo za mnou vykřikl. Uslyšel jsem cinknutí kovu na uzdě a od skalní stěny se odrazilo dunění pádících koňských kopyt.

Pustil jsem konvici a dal se do běhu zpátky k tábořišti. Větve mne šlehaly do tváře a trny mi rozdíraly kůži do krve a trhaly za mne šaty. Nohou jsem se zachytil o kořen, klopýtl jsem a málem upadl, ale v poslední chvíli jsem to vyrovnal a pádil dál. Vyběhl jsem z lesa na okraj malé mýtiny právě ve chvíli, kdy tlupa osmi mužů v sedlech odjížděla. Jejich smích přehlušil i klapot kopyt jejich koní.

Tábořiště bylo v troskách a celé zdupané koňskými kopyty. Kier ležel na kraji mýtiny a krvácel z rány na hlavě. Wykan ležel u ohniště, v ruce stále ještě držel mou knížku, druhá ruka ležela v plamenech. Nevydal ani hlásku.

„Ne," vydechl jsem. „To ne."

Doběhl jsem k Wykanovi a odtáhnul ho od ohně. Hleděly na mne široce otevřené oči. Ne na mne. Někam do prázdna. Viděly bohy, ne tento svět.

Kier za mnou zasténal a vrávoravě se postavil na nohy, přešel ke mně a dopadl vedle mne na kolena. Vzhlédl jsem.

„Wykane?" oslovil ho hluše.

Zavrtěl jsem hlavou.

Kier klesl dozadu na paty a tiše, bohapustě klel. Natáhl jsem se a vykroutil Wykanovi z pěsti svou knížku. Dosud byla otevřená na Písni mečů.

„Zastihli nás nepřipravené," řekl Kier hlasem zastřeným slzami. „Nevypadali jako Maeduni. Měli na sobě stejné tuniky a kalhoty jako my. Mysleli jsme si, že to jsou Celané." Podíval se na mne, jako by se přede mnou chtěl hájit, jak je možné, že je nechal zabít svého Celwaldu. „Mysleli jsme, že to jsou Celané. A pak už bylo příliš pozdě…"

Podíval jsem se dolů do tváře muže, kterému jsem přísahal věrnost. Muže, který mi nabídl přátelství. Celwaldy. Svého přítele.

Celý svůj život jsem prožil na tomto ostrově. Celý svůj život jsem věděl, že mezi uchvatitelskou armádou Černých jezdců a muži, kteří žijí v porobě není míru. Ale až dosud jsem neviděl

umírat lidi, které jsem znal. Lidi, které jsem měl rád a kterých jsem si vážil. Až dosud.

Držel jsem Wykanovo tělo v náručí a v hrudi a v útrobách mi rostlo něco velmi blízkého zuřivému vzteku. Hrdlo se mi sevřelo a najednou se mi nedostávalo dechu. Podíval jsem se na Kiera.

„Zabili jsme Jezdce, kteří zavraždili Deniu," řekl jsem. „Tyhle dokážeme zabít taky."

Společně s Kierem jsem dopravili Wykana domů k jeho lidem. K jeho ženě Brigedě a k jeho synovi Devlynovi a dceři Lianě. Zdrželi jsme se jen na pohřební obřad. Když byl můj Celwalda uložen pod kamenný náhrobek na kraji ovocného sadu, strávil jsem zbytek dne broušením svého meče a počítáním svých šípů.

Kier mne našel před velkým domem, poblíž kraje strmého násypu spadajícího k řece. Sesunul se vedle mne a vytáhl svou dýku. Na slunci se zablýsklo nabroušené ostří.

„Až budeš odcházet, půjdu s tebou," oznámil mi.

Podíval jsem se na něj. „Já to jen uvítám."

Střetl se s mým pohledem. „Wykan byl můj Celwalda a můj příbuzný. Nenechám jeho smrt nepomstěnou."

Musel jsem polknout, než jsem byl schopen promluvit. „Byl to můj Celwalda a můj přítel."

Vstal. „Tak tedy ráno."

„Ano. Za úsvitu."

* * *

Těsně před západem slunce jsme na břehu malého potůčku konečně narazili na stopy mužů jedoucích na koních. Voda dosud nezaplavila hluboký otisk, který jeden kůň zanechal jen pár palců od potoka. Kier si klekl, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Přiložil jsem šíp na tětivu a pozorně sledoval les za vodou. Nic se tam nehýbalo.

„Je čerstvá," prohlásil Kier. Špičkou prstu se dotkl jemného bláta. „Řekl bych, že je tu jen pár minut."

„Je to ta samá tlupa mužů?" zeptal jsem se.

„Těžko říct. Možná že ano. Ale Černí jezdci to jsou. Dokud se neprokáže něco jiného, tak to jsou pro nás Černí jezdci.“ Kier vstal a pomalu prohledával kousek země proti proudu a pak na opačné straně. „Řekl bych, že jich nebylo více než šest nebo sedm,“ prohlásil. „Tady překročili potok, ale nedokážu zjistit, odkud přišli. Je to tu příliš kamenité a na starém listí nezůstávají jasné otisky.“

Povolil jsem napjatou tětivu. „Pojďme se podívat, kam šli dál,“ navrhl jsem a rozhlédl se kolem. „Tohle je na ně dost podivné místo.“

Kier na mne letmo pohlédl a přes tvář mu přelétl záblesk podezření. „Co myslíš tím »podivné«?“

Ukázal jsem kolem dokola. Pod hustě natěsnanými stromy se pozdní odpoledně změnilo v soumrak. „Podívej. Tohleto není hlavní cesta. Místy je dokonce těžko říct, jestli to vůbec nějaká cesta je. Hlídky obvykle nechodí daleko od hlavní cesty. Z duše nenávidí hory a les.“

Kier pomalu přikývl. „Máš pravdu. Je to divné, že bychom je našli tady. Stejně tak je divné, že jsme na ně narazili tam, kde jsme se utábořili a kde nás dopadli.“ Zadíval se přes potok. Nezřetelné stopy vedly nahoru do příkrého břehu, podél stáčejícího se vodního koryta a pak mizely v lese.

Napadlo mne, že Wykanovi by bylo divné, proč jsou Černí jezdci tak hluboko v horách, když s sebou nemají žádného černokněžníka, který by je chránil. Snažil jsem se uvažovat tak, jak by asi uvažoval on, spíš jako vůdce než jako ten, který je slepě veden touhou po pomstě. Tahle skupina Černých jezdců mohla být částí něčeho většího, něčeho mnohem významnějšího.

„Neměl bych nic proti tomu, kdybychom se podívali na tu skupinu trochu blíž,“ prohlásil jsem. „Rád bych věděl, o co jim jde.“

Skryli jsme se s Kierem za nízký kamenitý pahorek na vrcholku hřebene a zalehli k zemi.

Bylo asi hodinu po západu slunce. Měsíc měl vyjít až za hodinu, takže nastala skoro naprostá tma. K tomu hřebenu nad korytem potoka nás dovedla slabá záře táborového ohně.

Kolem ohně, chráněného před větrem v široké zátočině potoka, seděli zády k příkrému břehu čtyři muži. Za kruhem světla, které vrhal malý oheň, byli ještě další – tak tři nebo čtyři, soudě podle

stop, které Kier našel – ale v té tmě jsme je pořádně neviděli. Přes zurčení vody, ženoucí se přes kameny, k nám na hřeben doléhal jen tichý, nezřetelný šum hlasů. Nezachytil jsem jediné slovo.

Skupina se utábořila v dolíku vzniklém širokým ohybem potoka. Kamenitý výběžek za nimi byl hustě porostlý nízkými vrbinami, olšovím a výhonky javorů. Ve vzduchu se vznášel pach vody a pronikavě pryskyřičná vůně hořícího borovicového dříví. Muži si připravovali večeři a mně se v ústech seběhly sliny, když k nám vánek donesl vůni pečeného masa – zvěřiny či králíka.

Pomyslel jsem si, že si nevybrali zrovna to nejlepší místo, kde se utábořit na noc. Příkrý břeh jim sice skýtal ochranu před větrem vanoucím z hor, ale v případě útoku se jejich ležení měnilo v past.

Teprve když jeden z mužů vstal, aby přihodil na oheň další poleno, zjistil jsem, že na sobě nemají stejnokroje Černých jezdců. Pod tmavými plášti jsem postrádal černou barvu, měli zelené, hnědé nebo tmavě rezavé kalhoty a tuniky a k tomu světlé košile. Chvíli jsem na ně upřeně hleděl a pak jsem najednou pochopil, proč sešli tak daleko od hlavní cesty. Kier vedle mne se neklidně pohnul.

„Vypadají jako Celané?“ zašeptal.

„Tak vypadali i ti, kteří zabili Wykana,“ odvětil jsem tiše.

„Mohou to být ti samí.“ Začal vstávat, ale já jsem ho chytil za ruku a stáhnul ho zpět.

„Zůstaň ležet,“ zasyknul jsem. „Počkej…“ Pozorně jsem se zadíval dolů na muže kolem táborového ohně a soustředěně jsem naslouchal. Pak jsem to zaslechl znovu. „To nejsou Celané. Jedině že by Celané v těchto horách spolu mluvili maedunsky.“

Kier neřekl nic, ale ušklíbl se, až se mu v té tmě zuby zableskly. Dotknul se jílce své dýky. Výmluvné gesto, které nepotřebovalo žádné další vysvětlování. Naklonil jsem se k němu a ruku jsem mu zadržel.

„Wykan by chtěl, abychom zjistili, proč jsou v tom přestrojení,“ zašeptal jsem. „Co si myslíš ty?“

Chvíli mlčel a hleděl dolů do maedunského ležení. Nakonec mi věnoval pochmurný, vlčí úsměv. „Mně na tom nezáleží, jestli je zabijeme hned nebo později. Já nemám kam spěchat, na mne doma nikdo nečeká. Bylo by zajímavé je sledovat a zjistit, co budou dělat.“

„A kdo je sem poslal a proč,“ doplnil jsem ho.

19

Prudce jsem se vytrhl ze spánku, když se mne Kier dotkl na rameni. Už se rozednívalo a bylo právě tak dost světla na to, abych rozeznal stromy obklopující roští, kam jsme se ukryli na noc. Spal jsem jen několik hodin. V noci jsme se s Kierem střídali na hlídce a nespustili oči z Maedunů převlečených za Celany, tábořících v bezpečné vzdálenosti za horským hřebenem. Dalo se říci, že Kierova zdráhavá, neochotná důvěra ke mně značně vzrostla, neboť během mé první hlídky spal jako dřevo.

„Chystají se sbalit tábor," zašeptal Kier. „Půjdeme za nimi?"

„Rád bych věděl, co chystají," odpověděl jsem. „Co teď dělají?"

Kier ukázal bradou na hřeben. „Myslím, že právě snídají. Nasnídáme se taky a až vyrazí, tak už budeme připraveni."

Vojáci se pranic nesnažili být potichu nebo zachovat svou přítomnost v tajnosti. Jestliže jsme kdy měli nějaký důvod věřit, že jsou to, co předstírají, tak se všechny naše pochybnosti rozplynuly, když nasedli na koně a vydali se úzkou stezkou dolů. Svobodný Celan – a to dokonce i hodně namyšlený svobodný Celan – by se rozhodně snažil zůstat tak nenápadný, jak by to jen bylo možné. O hlídkách Černých jezdců nebylo neznámo, že se mohou vzdálit z hlavní cesty až tak daleko, jako byla tahle malá kotlinka u potoka. Skutečný Celan by rozhodně netoužil po střetu se skupinou Černých jezdců.

Drželi jsme se s Kierem u stromů nad cestou. Dole pod námi se po cestě líně vlekla skupina mužů na koních. V poledne rozdělali oheň a upekli si jelení kýtu a při jídle si povídali a vesele se smáli. Pozorovali jsme je z lesa na svahu hory vysoko nad nimi a jedli jsme suchary, sýr a sušené maso. Když se skupina nepravých Celanů zase vydala na cestu, sledovali jsme je skryti tak vysoko na svahu nad nimi, že se nám jezdci jevili malí a naprosto bezvýznamní.

Před západem slunce se utábořili nedaleko od rozcestí. Ráno posnídali, ale nějak nevypadali, že by se chtěli hnout z místa. „Vsadil bych se, že na někoho čekají," poznamenal Kier tiše, když jsme je pozorovali z našeho bidýlka na horském úbočí.

„Vsadil bych se, že máš pravdu," souhlasil jsem.

Dotkl se mé paže. „Tamhle," ukázal.

U rozcestí se na úzké stezce objevila další skupina mužů. Byl jich asi tucet, všichni na černých koních, všichni v celských tunikách a kalhotech. Kier mi pevně stiskl paži a znovu na ně ukázal.

„Podívej se na ně," vyhrkl. „Další. Je to vůbec možné?"

Sledovali jsme velitele té druhé skupiny, jak sesedá a kráčí k mýtině, kde se dvě stezky spojovaly. Tam počkal na velitele těch, které jsme sledovali. Pár minut se spolu radili, ale byli příliš daleko, než aby se jejich slova donesla až nahoru do hor, kde jsme leželi.

„Celkem je jich dvacet," pravil Kier. „Takže jich je celý oddíl. Rád bych věděl, jestli s sebou ti Maeduni mají i černokněžníka, když se vydávají za Celany."

Pozorně jsem si prohlížel muže na koních. Nikdo z nich na sobě neměl šeď černokněžníka, alespoň pokud jsem tak mohl říci. Ale kdyby chtěl svou přítomnost utajit, tak by ji asi měl těžko. „Těžko říct," prohlásil jsem. Sklíčeně, nevesele jsem se usmál. „Asi bychom udělali nejlépe, kdybychom na ně neplýtvali šípy, dokud nebudeme mít naprostou jistotu." Ukázal jsem na velitele té druhé skupiny. „Tak třeba tamhleten. Vsadil bych se o cokoli, že je to důstojník." Patřičně se naparoval. Držel se, jako by byl zvyklý naprosté poslušnosti. I způsob, jakým měl přehozený plášť přes jedno rameno, vypovídal o jeho nadutosti. Tyran vyžadující tuhou kázeň. Vsadil bych na to své boty. Viděl jsem tohle chování u spousty důstojníků. Mimo jiné i u svého otce.

Kier se na mne zvědavě zadíval a pak se vrátil pohledem k těm dvěma. „Jak to tak můžeš říct?“

„Podívej se, jak stojí,“ odpověděl jsem. „Jako by byl na přehlídce, a to dokonce i v těchhle odrbaných hadrech. Je zvyklý, že ho každý poslouchá. To je vlastní všem důstojníkům.“

Ten důstojník domluvil, rázně se otočil a odkráčel ke svým čekajícím mužům. Svižně se vyšvihl do sedla a zvedl ruku. Skupina jako jeden muž otočila koně a rychlým klusem vyrazila po cestě za ním.

„No jo,“ pravil jsem v zamyšlení nahlas. „Rád bych věděl, o co tady šlo.“

První skupina vyčkala, až ti druzí zmizí z dohledu, a pak pokračovala druhou stezkou dál. Teď už nebyli tak bezstarostní jako předtím. Ani už nenadělali tolik hluku. Teď působili dojmem, že se snaží svou přítomnost utajit. Zřejmě dostali od důstojníka slušné kázání a to se jim ani trochu nelíbilo. To pomyšlení mne pobavilo.

Vypadalo to, že skupina Maedunů převlečených za Celany nemá nijak naspěch. Poklidně jeli dál po uježdění cestě podél Eidony. Jeli svižným klusem, ale neměli jsme s Kierem zase až tak velké potíže udržet s nimi krok. Drželi jsme se v lese nad cestou a běželi po stezkách zvěře vedoucích po hřebenech hor nebo po okraji srázného kaňonu, kterou Eidona vyhlodala ve skále. Když dopoledne pokročilo, ohlédl jsem se přes rameno na slunce a zauvažoval jsem, kdy asi tak zastaví na oběd. Byl jsem unavenější, než jsem byl si ochoten připustit, zato Kier vypadal, že se ho ten vytrvalý poklus snad vůbec nedotkl. Běžel s výrazem hlubokého soustředění a nebyla na něm vidět sebemenší únava, nejevil žádné známky nějakého vyčerpání. Avšak podle toho, co o sobě vyprávěl, dokázal neúnavě běžet třeba celý den, když to bylo nutné, a přesto byl pak ještě schopen sedět dlouho do noci s přáteli ze své saesnesské vesnice, popíjet s nimi pivo, rozprávět a smát se. Pokud tomu tak skutečně bylo, mohl jsem mu jeho sílu a vytrvalost jenom závidět.

Vylezli jsme nad hřeben nad hlavní cestou táhnoucí se podél řeky. Kier, který šel přede mnou, tiše zasykl a rychle zalehl za křoví. „Tamhle dole,“ ukazoval.

Přikrčil jsem se vedle něj. Dole pod námi se do dálky táhlo údolí řeky. Skrz hustý porost jsme tak tak viděli stezku, která se v místě, kde ústil do Eidony potok, napojovala na hlavní cestu. Skupina Maedunů se zastavila u brodu. V místě, kde hlavní cesta vedla přes řeku, nechali koně, aby se napojili, a protahovali si unavené nohy.

„Napočítal jsem jich sedm," zašeptal Kier. „Dva chybí."

„Asi zvědi, kteří šli napřed," odvětil jsem. „Tak bych to udělal já, kdybych byl velitelem takové skupiny."

Kier přikývl. „Asi jo," souhlasil.

O kus dál nahoře na cestě jsem koutkem oka zachytil jakýsi pohyb. Když jsem se tam zadíval pozorněji, rozeznal jsem dvě postavy, mířící k rozcestí.

Dotkl jsem se Kierova ramene a ukázal na ně. Kier se zadíval směrem, kterým jsem ukazoval a oči se mu zúžily, když ty dvě postavy uviděl. „Už je vidím," zašeptal. „Za chvilku vletí těm lumpům rovnou do náruče."

Ti dva se kradmo plížili v křovinách na kraji travnaté cesty a očividně se snažili nezpůsobit žádný hluk. Jeden z nich vypadal jako pouhý chlapec, o půl hlavy menší než muž, který šel první, a mnohem drobnější a štíhlejší. Se zaujetím jsem zaznamenal, že chlapec má meč zavěšený v pochvě na zádech, a ne u boku. Muž, který šel v čele, měl u boku zbraň, která vypadala jako dlouhá saesnesská dýka, ale očividně to Saesnesan nebyl. Ani jeden neměl luk ani toulec se šípy.

„Jsou čtyři na jednoho," poznamenal jsem. „To ti noví tedy nemají nejlepší vyhlídky."

Kier se obrátil ke mně a vztekle se ušklíbl jako vlk, který cení zuby. „Myslím, že bychom vyhlídky mohli trochu vylepšit," zasykl. „Dva na jednoho je rozhodně spravedlivější než čtyři na jednoho."

Nespouštěl jsem oči z výjevu, který se odehrával dole pod námi. Ale oplatil jsem Kierovi stejným úšklebkem.

„Dokonce to bude ještě spravedlivější," odvětil jsem, „neboť my dva máme luky. Takové vyhlídky se mi celkem zamlouvají."

Jeden z Maedunů ty dva blížící se cizince zpozoroval, vykřikl a upozornil tak na ně celou skupinu. Vyskočil jsem na nohy a rychle a tiše jsem klouzal ze svahu dolů. Ve stejném okamžiku menší cizinec najednou překvapivě vytáhl meč a vyrazil do útoku. Ticho rozřízl jeho vysoký, ječivý válečný pokřik, znásobený ozvěnou

odrážející se od žulových skalních stěn. Očekával jsem cokoli kromě tohoto a ta jeho odvaha mne ohromila. Překvapeně jsem zalapal na dechu, ale zároveň jsem si uvědomil, že ti dva vlastně neměli příliš na vybranou. Skupině jezdců na koních by stejně neunikli.

Když se Maeduni vrhli na vyššího cizince a srazili ho k zemi, byli jsme s Kierem ještě stále mimo dostřel luku. Chlapec něco vykřikl, zaujal obranný postoj nad tělem na zemi a s neutuchající silou a zručností kolem sebe švihal mečem. Kier někde vedle mne vztekle zanadával. Vyrazil dopředu, v běhu vytáhl z toulce na boku šíp a snažil se ho nasadit na tětivu. Natáhl jsem se pro šíp. Už jenom pár yardů. Jenom pár yardů, abych si mohl být dostatečně jistý, že zasáhnu to, na co vystřelím.

Klopýtl jsem o něco na zemi a šíp jsem upustil. Zavrávoral jsem, zuřivě zanadával, ale podařilo se mi neupadnout. Na hledání šípu nebyl čas. Snad později, až bude po všem.

Muž na zemi dole na cestě se vyhrabal na nohy, obrátil se a dal se do běhu. V první chvíli jsem si myslel, že snad svého druha opouští, a pak jsem si uvědomil, že se snaží dostat ke koním. Dobrý tah. Kdyby se mu podařilo zmocnit se dvou koní, měli by s chlapcem naději uniknout.

Na střílení z luku už nebyl čas. Vytasil jsem meč a pádil kolem Kiera dolů. Uvědomoval jsem si divoký, křečovitý úšklebek na své tváři. Vletěl jsem rovnou doprostřed té bitky a prosekal se po bok tomu chlapci, který stále ještě urputně bojoval. Křikl jsem na Kiera, aby odstřelil muže, kteří byli za námi, a točil se kolem dokola tak, abych chlapci kryl záda. Ten druhý cizinec už mezitím držel jednoho koně za uzdu.

Toho koně, který se k nám blížil, jsem dříve uslyšel, než uviděl. Vykřikl jsem, abych varoval Kiera, který klečel na kraji cesty. V okamžiku, kdy se s šípem nasazeným na tětivu a připraveným k výstřelu, otočil, byl už maedunský jezdec nad ním. Vykřikl jsem ještě jednou, ale víc jsem udělat nemohl.

Ale zapomněl jsem na toho vysokého cizince. Teď už seděl na koni. Prudce ho pobídl směrem k maedunskému jezdci, který se nakláněl nad Kierem. V okamžiku, kdy mu cizinec dlouhou dýkou podřízl hrdlo, zasáhl Maedunův meč Kiera do žeber. Kier klesl na cestu a z rány mu vytryskla krev.

„Kiere!“ zařval jsem. Ale nemohl jsem utéci z té bitky. Nemohl jsem nechat toho mladého bojovníka samotného. Obrátil jsem se právě včas, abych uviděl, jak mladík švihl mečem tak, že posledního Maeduna málem přesekl vejpůl.

Uskočil jsem dozadu a chtěl se rozběhnout ke Kierovi. Ale ten cizinec se otočil, zvedl meč a zaútočil na mne. Byla to ode mne hloupost, chtít utéci, ale okamžitě jsem tomu porozuměl. Pro toho cizince jsem byl jen další prokletý Maedun. Uskočil jsem dozadu a sklonil jsem svůj meč hrotem dolů.

„Ne,“ zaječel jsem. „Zadrž.“

Jenže cizince to ani v nejmenším nezadrželo. Drtil jsem kletby mezi zuby a snažil se uhnout a dostat se z dosahu jeho meče. Celsky jsem uměl jen velmi málo, ale zkusil jsem to znovu. „Ne! Já jsem přítel! Zastav!“

MEZIHRA

HORBAD

20

Měl pocit, že se zdi jeskyně stahují kolem něj a str op se na něj řití. Písek, po kterém kráčel, byl vlhký, nasycený solí a páchl plísní. Horbad pevně sevřel pochodeň a sebral veškeré své síly, aby se pohnul dál a zabočil za mírnou zatáčku. Vchod do jeskyně zmizel a tíživá tma zhoustla.

Nad ním se tyčila celá hora. A navíc Greghrachova skála, tvrz stojící na útesu. Všechna ta tíha – otřásl se při té představě a pokusil se nasát vzduch do plic, ale to tíživé, dusné ovzduší v jeskyni mu svíralo hruď jako ledová pěst.

Už jenom pár kroků. Ten malý výklenek odbočoval z hlavní chodby jen nějakých sto padesát kroků od vchodu. Zdálo se to být mnohem víc – zdálo se to být snad míli. Několik mil!

Vyprávěly se zvěsti o kočovných laringrasských pastevcích ovcí, kteří trávili zimy v jeskyních na západním okraji pouště Ghadi. Horbad se znovu otřásl. Jak někdo může žít v jeskyni? Jak někdo vůbec může spát s vědomím té obrovské tíhy, která na něj doléhá?

Zvedl svou pochodeň výš. Na vlhké skále před ním poskakoval a tančil jeho stín. Za vysokého přílivu dosahovalo moře až ke vchodu do jeskyně. A někdy, když byl za pozdního jara příliv mimořádně vysoký, zaplavila voda i vstup do jeskyně samotné a dosahovala skoro až k výklenku, kde se nacházely ty kameny.

Za výklenkem se jeskyně otevírala do rozlehlého podzemního sálu, kde se všechny zvuky stonásobně vracely ozvěnou. Co je v tom sálu, to Horbad nevěděl. Jen jednou jedinkrát dokázal sebrat své síly a nahlédnout tam. Ve slabém světle pochodně vyvstaly podivuhodné útvary z bílého kamene, které vypadaly, jako by skála samotná tála a stékala ze stropu jeskyně jako vosk, a pak tuhla.

Roztavená skála. U Velkého Otce, co když se roztaví právě když bude v jeskyni, zaplaví ho a navždy uvězní?

Aby uklidnil splašené srdce, opřel se rukou o vlhkou skalní stěnu a zhluboka dýchal. Už je to jen malý kousek. Odhodlaně kladl jednu nohu před druhou a nakonec urazil i těch zbývajících několik kroků, které ho dělily od výklenku.

Ve světle pochodně nebyla slabá záře kamenů napůl pohřbených v písku skoro vidět. Klekl si na jedno koleno a prsty pomalu písek odhrabával. Kámen byl ještě překryt vrstvou drobného štěrku a světlo, které vydával, bylo slabé a nezřetelné. Ale s použitím patřičného zaklínadla a náležitě vykoupán ve správné krvi bude zářit tak jasně, že bude jeho zář viditelná i na denním světle. A když pak ucítí magii celské Runové čepele, tak v ruce muže obdařeného magií, která s ním bude souznít, zajiskří, zatřpytí se a zaprská.

Horbad se rychle rozhlédl kolem sebe, ale žádný další kámen „zralý“ ke sběru neviděl. Ale jeden bude stačit. Prozatím. Strčil si ho do kapsy, otočil se a vydal se na zpáteční cestu z jeskyně tak rychle, jak jen to šlo, aniž by musel běžet.

Hakkar vztyčil jeden prst a dotkl se kamene. Až na slabou zelenou záři a nepříliš zřetelný náznak spirálovitých vrypů vypadal jako každý jiný vodou ohlazený říční kámen. Nebyl přesně takový jako zrádné kameny, které používal jeho otec. Ty musely být zaměřeny na určitého člověka, který používal magii. Tyhle z nějakých důvodů souzněly s tou podivnou magií, kterou byly nadány meče nazývané Celany Runovými čepelemi. A dokud budou Runové čepele v držení jen Celanů z blízkosti toho vzpurníka, který se nazývá princem ze Skai, budou ty kameny schopny skvěle sledovat rodovou linii, ze které má povstat čaroděj zmiňovaný v tom proroctví.

„Našel jsi vhodného Celana?“ zeptal se.

„Myslím, že ano,“ odvětil Horbad. „Ale budeme ještě potřebovat někoho, kdo povede přepadový oddíl.“

„Odpusťte, lorde Hakkare,“ ozval se najednou za nimi nějaký hlas. „Myslím, že v tom bych vám mohl posloužit.“

Hakkar se rychle obrátil. Do místnosti vstoupil jeden z vojáků, kteří drželi stráž u dveří do jeho komnat, poklekl před ním na jedno koleno a sklonil hlavu tak hluboko, až se málem čelem dotýkal druhého kolene. Horbad strnul. Ani kdyby z tapiserie na zdi vystoupila nějaká postava a promluvila, nebyl by více překvapen.

„Kdo k čertu jsi?“ vyjel na něho rozhořčeně.

Hakkar se naklonil ke svému synovi a položil mu ruku na rameno, aby ho ukáznil. „Uklidni se,“ požádal ho. Chvíli si strážného pozorně prohlížel. Muž se ani nehnul. V jeho přístupu Hakkar neviděl žádnou podlézavost. Jen zdvořilou úctu. Tak, jak by to mělo být u důstojníka nebo ještě spíš u vysoce postaveného důstojníka. Ale těžko se takové vystupování dalo očekávat od strážného. Tento muž podnítil jeho zvědavost.

„Tak tedy mluv,“ svolil. „Řekni mi, jak bys mi podle svého mínění mohl pomoci. A kdo jsi.“

Strážný zvedl hlavu. Už to nebyl žádný mladík. Černé vlasy a vousy mu prokvetly šedinami a kolem nosu a úst se táhly hluboké vrásky. „Kdysi, lorde, jsem býval kapitánem tvých Černých jezdců,“ pravil. „Kdysi jsem býval zástupcem velitele posádky v pevnosti na východním pobřeží tohoto ostrova.“

Hakkar zvídavě nadzvedl jedno obočí. „Musel jsi upadnout do těžké nemilosti, když jsi teď pouhým strážným,“ poznamenal.

„Ano, pane,“ odvětil strážný. „Zklamal jsem ve svých povinnostech díky touze po synovi. Udělal jsem chybu a byl jsem za to patřičně potrestán.“

Hakkar přelétl pohledem Horbada stojícího u okna, svraštil čelo a podíval se zase na strážného. „Chápu,“ odtušil. „Pokračuj. Jakou službu bys mi mohl prokázat?“

„Než jsem byl přeložen na východní pobřeží, strávil jsem v těch horách na západě čtyři roky, lorde. A potom jsem byl pět let zde. Myslím, že vím, jak tamní Celané uvažují a jednají. To, co hledáte, je takzvaný princ ze Skai?“

„Může být,“ odvětil Hakkar opatrně.

„Pak si myslím, že vím, jak bych ho mohl najít a zajistit pro vás.“

„Opravdu?“

„Ano, pane. Předně si myslím, že posílání hlídek Černých jezdců do hor je plýtvání časem. Divocí Celané je snadno odhalí a vyhnou se jim. Koneckonců znají ty proklaté hory lépe než my.“

„A jak toho samozvaného prince najdeš?“

Strážný se pousmál. „Vyšlu oddíl Celanů, aby ho chytil, lorde.“

Hakkar na něho zůstal překvapeně zírat. „Celanů?“

„Ano, lorde.“ Přes tvář strážného znovu přelétl náznak úsměvu. „Celané mají černé vlasy, stejně jako my. Jsem si jist, že najdeme i nějaké celské šaty, které Černým jezdcům padnou.“

Hakkar nadzvedl jedno obočí. „Už jsme vyslali malý oddíl mužů v převleku. Nikdo z nich se nevrátil.“

Strážný přikývl. „Já vím, pane. Ale také si myslím, že vím, co se stalo.“

„Opravdu?“ Hakkar se pohodlně uvelebil v křesle a zamyšleně na strážného upřel zrak. „Předpokládám, že i tohle mi sdělíš.“

„Nemyslel jsem to nijak neuctivě, lorde. Ale myslím si, že jsi vyslal muže, kteří Celany neznali. Nevěděli, jak jednat, a prozradili se.“

„A ty víš, jak se Celané chovají?“

„Stále je pečlivě zkoumám, lorde.“

„To by se mohlo podařit, otče,“ ozval se Horbad. „Kdybychom mu dali zrádný kámen a naučili ho s ním zacházet, myslím, že by se to mohlo podařit.“

Hakkar přikývl. „Mohlo by,“ souhlasil. Obrátil se zpátky ke strážnému. „Dostaneš šanci se ospravedlnit,“ oznámil mu. „Přiveď mi toho, kdo se nazývá princem ze Skai, a já ti nejenže vrátím tvé bývalé postavení, já tě povýším na velitele a dám ti posádku v nějaké pevnosti. Jak se jmenuješ?“

„Faghen, lorde,“ odvětil strážný. „Jmenuji se Faghen.“

Místnost byla osvětlená toliko dvěma pochodněmi umístěnými v držácích po stranách ohřívací pánve. Na podlaze mezi loučemi,

zkroucený na boku, ležel spoutaný muž s roubíkem v ústech. Vedle něj klečel zády ke dveřím muž v šedivém hávu černokněžníků.

Faghen následoval Hakkara do místnosti a když vstoupil, málem zavrávoral. Hrdlo se mu svíralo strachem, ale přesto se dokázal zhluboka nadechnout a sám sobě nařídit, že jeho čest mu stojí za jakákoli muka.

„Tamhle," sdělil mu věcně Hakkar, jako by uváděl hosta do své soukromé pracovny. „Tady si klekni." Ukázal k nohám spoutaného muže, vlevo vedle černokněžníka.

Faghen klesl na kolena a sklouzl zrakem na podlahu. Ten spoutaný muž byl Celan. Tmavě plavé vlasy. Zlatohnědé oči. Možná to byl dokonce i Tyadd. Ne, na Tyadda byl příliš rozložitý. Tyaddové bývají štíhlejší. Mnohem křehčí.

„Má v sobě trochu magie," sdělil mu Hakkar. „Myslím, že našim účelům poslouží docela dobře." Kleknul si na polštář umístěný za vězněm a pohodlně se na něm uvelebil. „Máš ten kámen?"

Faghen vytáhl z kapsy hladký oválný kámen a podržel ho před sebou. „Tady je."

„Dobrá. Buď připraven, až ti řeknu."

„Ano, pane."

Hakkar vytáhl z opasku hrozivě vyhlížející zakřivenou dýku, palcem zkusil ostří a pak pohlédl na černokněžníka. Něco mu řekl a černokněžník přikývl. Oči vězně se široce rozevřely hrůzou, svaly na hrdle se napjaly k výkřiku, ale roubík výkřik zadusil.

Faghen se naklonil dozadu, aby se dostal z dosahu dýky. Hakkar se předklonil, zabodl dýku vězni do břicha a s jedovatým úšklebkem ji táhl nahoru. Když na podlahu vyhřezly horké lesklé vnitřnosti, ze kterých stoupala vlhká pára, pustil Hakkar dýku a vnořil ruce muži do břicha. Vězeň ve smrtelných mukách zvrátil hlavu dozadu. Vazy na šíji mu na bledé kůži vystoupily jako ocelová lanka, vzápětí napětí povolilo, vazy zmizely, údy sebou naposledy zaškubaly ve smrtelných křečích, jak s krví z těla unikala síla, a ochably.

Ze změti vnitřností stoupala Hakkarovi kolem rukou světle zlatá mlha, pozvolna se mu ovíjela kolem zápěstí a nezadržitelně šplhala po rukou zbrocených krví. Pak se zachvěla a slabě, sotva viditelně se zbarvila. Když dosáhla k loktům, barvy zjasněly a mlha se rozhořela modře, zeleně a jasně šafránově.

„Teď,“ vykřikl Hakkar.

Faghen se málem pozvracel. Ale sevřel malý kamínek pevně v pěsti a vsunul ho mezi Hakkarovy ruce do krvavých útrob zajatce. Zářivé, jiskřivé barvy vybuchly. Do záplavy světla a barev pronikly vlákna černě. Faghenovi se chtělo křičet, ale nedokázal se ani nadechnout. Kámen, který svíral v ruce, mu proměnil krev a svaly na led a vzápětí vzplanul, až měl pocit, že mu maso na dlani a prstech odpadává v seškvařených cárech. Nemohl ruku vytáhnout a nemohl se ani pohnout.

A pak bylo najednou po všem. Světlo zmizelo, muž na podlaze byl jen obyčejnou vykuchanou mrtvolou. Hakkar vytáhl ruce z vyvrženého břicha mrtvoly a vkleče se narovnal. Kývnutím propustil černokněžníka a pak se zahleděl na Faghena.

Faghen pomalu, s úžasem zvedl ruku. Svaly a kůže byly neporušené, nezraněné. Kámen planul jasnou, jedovatě zelenou září. Na dotek byl teplý a příjemný a seděl mu v dlani jako v hnízdečku.

Hakkar se usmál. „Dobrá tedy,“ pravil. „Někdy se to nepovede. Ale tentokrát to dopadlo dobře.“ Svižně vyskočil na nohy. „Místní velitel ti poskytne muže,“ oznámil mu. „Přeji ti hodně štěstí při lovu. Pokud budeš úspěšný, budeš bohatě odměněn.“

Faghen zatínal pěsti a skřípal zuby. Všechno v něm vřelo vztekem, ale silou vůle to na sobě nedával znát. Kousek za ním klidně sedělo na koních těch deset mužů, které si osobně vybral na Greghrachově skále; on sám stál na křižovatce, tváří v tvář veliteli té druhé, menší skupiny. Tyto muže mu vybral velitel posádky na Greghrachově skále a vedl je jeho syn. Drzý, namyšlený a neomalený spratek, který se navrch projevil jako nebetyčný hlupák.

„Slyšeli jsme vás dávno předtím, než jsme vás uviděli,“ sdělil mu chladně Faghen, navzdory vzteku, který v něm vřel. „Tím pádem jsem tak snadno zjistil, že z toho nedomrlého celského jazyka neznáte ani slovo, a musím vás tedy upozornit, že pokřikování jeden na druhého naším jazykem není zrovna ten pravý způsob, jak přesvědčit nějakého Celana, který se tu v horách skrývá, že je tu někdo z jeho lidí.“

Mladík neměl ani tolik slušnosti, aby se zatvářil provinile. „Kdo by nás tak tady kolem mohl slyšet," odvětil znuděně. „Tuhle oblast jsme vyčistili už dávno. Pár jsme jich tu ještě našli před několika dny – tři nebo čtyři – hned za tím hřebenem."

„Rozumím," odtušil Faghen mrazivě. „A z toho se domníváte, že tady kolem už další být nemůžou? Jste na lovu nebo jen cestujete křížem krážem po horách?"

Novopečený důstojníček se na něj tupě podíval. „Proč by sem chodili? Vědí, že my víme, že tu byli."

Faghen zhluboka nasál vzduch do plic a pomalu ho vypouštěl nosem, aby se uklidnil. „Mladíku, navrhuji, abyste se co nejrychleji vrátili na Greghrachovu skálu a abys svému otci podal hlášení o svém pátrání. Řekni mu také, že se tam během čtrnácti dnů dostavím sám a podám své hlášení osobně lordu Hakkarovi."

„Ano, pane. Vezmeme to po hlavní cestě, pane." Mladík mu nedbale zasalutoval a obrátil se zpět ke svému malému oddílu.

Faghen si povšiml nadutého způsobu, jakým ten spratek kráčel zpět, uvolnil sevřené pěsti a ještě jednou se zhluboka nadechl. Ten nadutý hlupák považoval tento úkol za pouhou příležitost, jak se hnát na koni lesem a horami a pro zahnání nudy pořádat lov na Celany. Faghen ho zatoužil někde srazit ze strmé skály a zapomenout, že ho kdy viděl. Naneštěstí tu byla vysoká pravděpodobnost, že by velitel posádky svého syna postrádal a kladl by mu nepříjemné otázky. Ale pak tu ještě byla naděje, i když jen velmi slabá, že ten mladý hlupák, převlečený za Celana, někde narazí na nějaký oddíl Černých jezdců a ti budou nejdříve střílet a teprve potom zjišťovat, na koho. Faghen si povzdechl. Bohužel to byla naděje opravdu velmi slabá. Rychle se obrátil a vrátil se ke svým mužům, kteří na něj čekali na cestě za křižovatkou.

Jeho zástupce mu vyšel vstříc a podal mu uzdu jeho koně. „Myslíte, že to bylo k něčemu?" zeptal se s pohledem upřeným na malý oddíl vojáků na druhé straně rozcestí.

Fgahen se vyšvihl do sedla. „Silně o tom pochybuji," odvětil. „Ale doufat můžeme."

Zástupce přelétl pohledem mladého novopečeného důstojníka, který se opíral o svého koně, jednu ruku nedbale přehozenou přes sedlo, jak hovoří ke svým mužům, a zavrtěl hlavou. „Namyšlený hlupák," zhodnotil ho.

Faghen se pousmál. „Přesně tak. Ale jeho otec do něj zřejmě vkládá velké naděje a doufá, že se tohoto úkolu zhostí úspěšně.“ Úsměv na jeho tváři pohasl. „Zejména proto, že lord Horbad už by měl být v pevnosti. Velitel v tom vidí šanci, jak nechat svého syna zazářit v přítomnosti Hakkarova syna.“

Jeho zástupce se potměšile pousmál, až se mu zuby zableskly. Jeho úšklebek si ve svém pohrdání v ničem nezadal s Faghenovým.

„Tak to se ovšem šeredně plete,“ zhodnotil to.

Faghen přikývl. „Je to tak,“ souhlasil. Mávnutím ruky dal pokyn svému oddílu a pobídl koně do klusu.

Velitel posádky na Greghrachově skále je taky pěkný hlupák, usoudil. Ale je to úplně stejný hlupák, jako kdysi býval on sám. Je daleko lepší si pevně zajistit vlastní postup a vlastní postavení, než cokoli riskovat kvůli synovi, který za to navíc ani nestojí. A kdo by to mohl vědět lépe než on sám.

Zrádný kámen, který měl v kapse, mu byl zárukou úspěchu. A co víc, pověření, které si vezl v sedlovém vaku, vlastnoručně podepsané Hakkarem a opatřené jeho osobní pečetí, bylo pro Faghena klíčem k dosažení všeho, co ztratil. Při plnění tohoto úkolu nesmí zklamat; tuto šanci nesmí promarnit. A kdyby musel jít přes mrtvoly, jako třeba přes takového přihlouplého a krátkozrakého nafoukance, jako je velitel posádky na Greghrachově skále nebo jeho přitroublý synáček, tak by to udělal, a bez výčitek.

Zadoufal, že mu ten omezený novopečený důstojník nevyplašil jeho kořist. Měl však pro ten případ připravený náhradní postup. A taky měl postup, jak se pomstít tomu či těm, kdo by mu zkřížili jeho plány. Při pomyšlení na vysoký, skalnatý sráz mu přes tvář přelétl zachvěv zachmuřeného úsměvu.

ČÁST TŘETÍ

PÁTRAČI

21

Když se cizinec otočil s mečem zdviženým k ráně, Cynrik pružně uskočil dozadu. Svůj meč držel hrotem k zemi tak, aby byl očividně neškodný a dostatečně daleko od těla. Cizinec musel jasně vědět, že mu od něj nic nehrozí. Jenže tomu chlapci se nejevil jinak než jako další převlečený Maedun.

Tomu chlapci?

S pohledem upřeným na cizince couvl ještě o krok a překvapením zavrávoral, zakopl a málem upadl.

Tvář toho cizince připomínala hladkou, bezvousou chlapeckou tvář jen v tom, že jí nikdy nebylo zapotřebí holicí břitvy. A ani ji nikdy potřebovat nebude. Tmavě plavé vlasy, spletené do copu silného jako mužské zápěstí, přehozené přes rameno dopředu a planoucí jako vyleštěný kov, byly na muže příliš dlouhé. A to, co vyzařovalo z nádherných zlatohnědých očí, tedy rozhodně nebyla mužská duše.

Žena. U všech bohů tohoto místa, tohle byla žena!

Nikdy o ničem takovém neslyšel. Žádná maedunská žena by se nikdy nedotkla mužské zbraně. Stálo by ji to život. A ač to bylo neuvěřitelné, tato žena nejenže měla meč, ale taky ho používala se zručností a pohotovostí, která může být založena jen na dlouholetém, tvrdém výcviku.

„Jsem přítel," opakoval. Nerozuměla mu. Musel mít příliš silný přízvuk. Příliš těžký. „Přítel!" Uskočil dozadu na kraj cesty.

Žena konečně pochopila, že s ní nebojuje. S námahou zadržela meč uprostřed rány a zadýchaně se na Cynrika zadívala. Druhý cizinec sesedl z koně, rozběhl se k ní a něco naléhavě zašeptal. Beze slova zasunula meč do pochvy a rozběhla se k ohybu cesty, na místo, kde je Maeduni poprvé spatřili.

Cynrik si také zasunul meč do pochvy a rozběhl se po cestě dolů. Na tvrdé, udusané zemi ležel bezvládný Kier, s tváří bledou jako mléko. Tunika mu mokvala krví. Jak se ji snažil tisknout do rány, měl ruce zakrvácené až po zápěstí, ale to nejhorší krvácení se mu podařilo zastavit. Cynrik se vedle něj svezl na kolena.

„Je to zlé?“ vyhrkl.

„Myslím, že je to zatraceně zlé,“ zasípal Kier. „Zatím jsem naživu. Ovšem jak dlouho mi to vydrží, to je otázka.“ Ušklíbl se a vzápětí dostal záchvat kašle. Ale kolem nosu a úst se žádná jasná krev neobjevila. Takže ta rána do hrudi pravděpodobně neprošla až do plíce, usoudil Cynric. Díkybohu, pomyslel si. Kier se pokusil zvednout hlavu a podívat se na své zranění, ale s bolestivým zasupěním klesl zpátky. „Myslím, že se čepel zastavila o žebro,“ vydechl.

Vedle Kiera poklekl ten cizinec. Cynrik vzhlédl. Muž pronesl něco v celštině a Cynrik zavrtěl hlavou, aby mu dal najevo, že mu nerozumí. Muž přikývl a ukázal mu silný balíček poskládaného lněného plátna. Bylo jasné, jak to myslí. Kierovi dosud prýštila z rány na boku krev. Cynrik vyhrnul Kierovi tuniku i košili, cizinec se nahnul blíž, přitiskl balíček plátna na ránu a pevně Kiera kolem žeber obvázal dlouhým pruhem plátna, který mu podala ta žena.

Měl stejně jako ona tmavě plavé vlasy a zlatohnědé oči. Byl vysoký – skoro stejně vysoký jako Cynrik – a měl ten štíhlý, jemný, pružný půvab vrbových proutků i jejich pružnou, houževnatou sílu. Nad pravým uchem měl podlitinu velikosti kachního vejce a kolem vlasy slepené krví. Žena zůstala stát těsně vedle něj, po jeho levici, pátravě přivřené oči si Cynrika pozorně prohlédly a pak sklouzly na Kiera.

„Saesnesan?“ zeptala se a ukázala na Kiera. „Je tento muž Saesnesan?“ Saesnessky mluvila stejně dobře jako Cynrik, jen s lehkým přízvukem, který si Cynrik neuměl dost dobře zařadit.

Cynrik přikývl. „Ano, Saesnesan,“ odvětil. „I já. Můj otec byl Maedun, ale já jsem Saesnesan.“

Žena přikývla. „Ten obvaz…“ položila Kierovi ruku na hruď, „je nasycený odvarem z řebříčku. Pomůže to zastavit krvácení.“

„Díky,“ odpověděl Cynrik.

Muž se na něj zamyšleně zadíval. „Saesnesan?“ pravil pochybovačně. „Ale dost podivný Saesnesan.“ Mluvil se zvláštním, zpěvným přízvukem, jiným, než ta žena.

„Jsem váš přítel,“ opakoval Cynrik. „Nejsem jako oni,“ ukázal bradou na bezvládná těla na cestě u vody. „Narodil jsem se na Letních pastvinách. Moje matka byla Saesnesanka.“

Kier se tiše uchechtl a znovu se rozkašlal. Ani teď Cynrik nezaznamenal kolem nosu a úst jasně červené bubliny. Ulevilo se mu. „Taky jsem ho považoval ze dost pochybného Saesnesana,“ zašeptal Kier. „Ale prokázal, že je náš přítel.“

Cizinec s uspokojením přikývl. „Ty potřebuješ pomoc, hochu,“ pravil Kierovi a podíval se na Cynrika. „A to rychle, jestli má zůstat naživu,“ řekl mu tiše.

„V údolí, kde žije, je Uzdravovatel,“ sdělil mu Cynrik. „Člověk, který dokáže uzdravovat pomocí magie. Kdyby se nám ho tam podařilo nějak dopravit…“

„Jak je to daleko?“ zeptala se žena.

„Dva dny cesty.“

„To on nedokáže,“ prohlásil muž rozhodně. „Ale jsme jen pár hodin cesty od mé vesnice. Moji lidé mu budou moci poskytnout pomoc. Vezmeme ho tam.“

„Tví lidé?“ opakoval Cynrik tázavě.

„Tyaddové,“ odvětil muž. „Jsem Davigan Harfeník.“ Obřadným posunkem ukázal na ženu. „Toto je moje…“ na okamžik zaváhal a pak se usmál. „Iowen al Gareth, má žena.“

Cynrik se zadíval na ženu a podivil se, že muž muže mít ženu, která je zároveň bojovnice. A co víc, že se k ní může chovat s takovou úctou a zdvořilostí, jako předvedl Davigan Harfeník.

„Zůstaň tu na chvíli s ním,“ požádal ho muž, který se mu představil jako Davigan Harfeník. „Potřebujeme pro něj nějaká nosítka. Mí lidé sice nejsou daleko, ale on je dost velký a těžký. Myslím, že ho budeme muset nést dva. A neměli bychom s ním moc házet.“

„A taky jsme si chtěli vzít koně,“ ozvala se žena. Rychle se otočila a vyrazila přes cestu.

Cynrik se vrátil ke Kierovi. Zdálo se, že upadl do bezvědomí, byl bledý a tvář měl zkřivenou bolestí, bezkrevné rty pevně stažené k sobě. Ale ten balíček obvazů nasycených odvarem z řebříčku vykonal své. Pokud mohl Cynrik usoudit, krvácení se zastavilo. Kierovi se tvář křečovitě zacukala bolestí a něco zamumlal. Cynrik se k němu sklonil a dotkl se ho na rameni.

„Jen klid, kamaráde," zašeptal mu. „Dopravíme tě někam, kde je pomoc, jak nejrychleji budeme moci."

Během několika minut měli hotová nouzová nosítka a mohli Kiera opatrně naložit. Cynrik je vzal vpředu, Davigan u nohou a vyrazili za Iowen, která vedla koně.

Během odpoledne se Cynrik nepřestával divit a nebyl si jist, kolik zázraků ještě unese. Potkat ženu bojovnici, která tak obdivuhodně vládne mečem, bylo na jeden den rozhodně dost a dost. A teď, uprostřed odpoledne, dojeli k něčemu, co vypadalo jako neprostupná skalní stěna a on s tupým úžasem sledoval, jak Iowen s oběma koňmi vstupují přímo do žuly a vzápětí mizí.

Pochybovačně se podíval na Davigana, s vědomím, že jeho rozpačitá nedůvěra na něm musí být vidět naprosto zřetelně. Naprosto nechápal, jak to, že ochromen údivem neupustil svůj konec nosítek. Při pomyšlení, že by se měl vydat rovnou skrz skalní stěnu a projít na druhou stranu, mu srdce vyletělo až do krku.

„Je to jen klam," sdělil mu Davigan. „Tyaddské maskovací zaklínadlo."

Cynrik potřásl hlavou a znovu se zadíval a strmou skalní stěnu. Ale jestliže jediný způsob, jak pomoci Kierovi, je následovat Iowen skrz skalní stěnu, tak mu nezbývá, než to udělat ve slepé víře, že tou stěnou prostě *dokáže* projít taky.

Davigan se dal do smíchu. „Jdi napřed," prohlásil. „Přísahám, že je to jen klam."

„Když to říkáš," opáčil Cynrik. Zhluboka nabral dech do plic, otřásl se a vykročil. Těsně předtím, než by narazil do skály, pevně zavřel oči. Ale namísto drsného, pevného, neprostupného kamene ucítil jen chvilkový odpor, jako by se opřel o pergamen napnutý v okně, promáčený deštěm. Zaplavil ho podivný, závratný pocit ztráty času a prostoru, až málem zavrávoral, a pak už byl na druhé straně. Ohlédl se za sebe a se zděšením se zadíval na Kierovu hlavu a ramena na nosítkách. Od pasu dolů mizel v nicotě. Za ním se táhla

úzká roklina, kterou přijeli k té skalní stěně. Jen se tak trochu mihotavě chvěla, jako by se na ni díval skrz slabounkou vrstvu tekoucí vody. Pak se v tom chvění zjevil Davigan s druhým koncem nosítek. Cynrik překonal své zděšení, potřásl hlavou a vyrazil za Iowen a koňmi.

Před ním leželo dlouhé, úzké údolí. Po jeho dně se vinula malá říčka, na stráních hustě rostly stromy, oděné do svěže jarní zeleně. U říčky se tísnil hlouček domků a ve slunečních paprscích prorážejících skrz mraky se zlatě leskly úhledné doškové střechy. Z vesnice vyrazili čtyři lidé a spěšně se vydali vstříc novým příchozím. Cynrik shledal, že mu najednou někdo ulevil od jeho břemene a že je jemně leč pevně postrkován do vesnice, kde byl vzápětí odveden nejdříve k vaně s horkou vodou, a posléze k dobrému jídlu.

Nebylo mu moc jasné, kdo ti lidé jsou, ale Davigana očividně znali a přátelsky se s ním vítali. A protože přišel s Daviganem, tak ho navzdory jeho maedunsky černým vlasům a očím vítali stejně vstřícně a upřímně. Překvapilo ho to a uvědomil si, že je to poprvé za jeho život, kdy byl bezvýhradně někde přijat. Poskytlo mu to dost látky k přemítání.

* * *

Na rozcestí ležela bezvládná těla vojáků, ledabyle poházená jedno přes druhé jako odhozené rozbité hračky. Slunce se pomalu schylovalo k západu a jasná obloha se zatáhla. Začalo se smrákat a v šeru se těla změnila ve tmavé, bezejmenné hromádky. Faghen zkřížil zápěstí na hrušce sedla a sledoval dva své muže, jak přecházejí od jednoho těla k druhému a hledají nějaké, ve kterém ještě zbyla jiskřička života. Jeho zástupce stál na cestě s rukama založenýma na hrudi a mlčky je pozoroval.

Faghen v sobě nedokázal najít žádný soucit s tím nešťastným novopečeným důstojníčkem. Jestli někdy vyjde najevo pravda o těchto jatkách, nebude pro něj žádným překvapením, když se ukáže, že byla zapříčiněna jeho nadutostí a hloupostí. Ten mladý hlupák rozhodně žádnou ztrátu neznamenal. I když s jeho otcem Faghen do určité míry cítil. Ale i tak, člověk si musí hledět především svého

vlastního postavení. Pošetilá péče o služební postup syna, který za to nestojí, může přinést jen pohromu.

Jeden z vojáků, klečící vedle nějakého těla, vstal ze svého místa a sdělil něco Faghenovu zástupci. Zástupce přikývl a obrátil se k Faghenovi.

„Jeden z nich je ještě naživu, pane," oznámil mu. „Možná, že by byl schopen nám něco říct."

„Půjdu si s ním promluvit." Faghen sesedl a šel za svým zástupcem. Voják ukázal na jednoho ležícího muže. Faghen s naprostou netečností zaznamenal, že se jedná právě o toho důstojníčka. Ležel na zádech, jednu nohu měl skoro oddělenou od těla a země kolem něj byla prosáklá krví. Z měkké tkáně v jamce nad klíční kostí vyčníval konec šípu, ale smrtelnou ranou bylo bezpochyby zranění na noze. Jeho tvář už byla sinalá a mladík se pomalu blížil do náruče smrti.

Faghen si dřepnul vedle něj. „Slyšíš mne?" zeptal se ho.

Důstojník pomalu, s bolestí pohnul hlavou. „Celané," zašeptal. Jeho hlas zněl tiše jako ševelení větru v suchém rákosí. „Zaskočili nás nepřipravené."

„Kolik jich bylo?" zajímal se Faghen.

„Nevím."

„Kam šli?"

Důstojník se pokusil zavrtět hlavou. „Nevím." Jazykem bílým jako červ pod polenem se pokusil si zvlhčit rozpraskané rty. „Vzali si naše koně."

„A ty nevíš, kam šli."

„Neviděl jsem je." Znovu se pokusil navlhčit si rty. „Měli s sebou nějakého zrádce," zašeptal.

„Rozumím," odvětil Faghen.

Důstojník chabě zamrkal. Pomalý, namáhavý pohyb plný bolesti. „A byla s nimi žena," vydechl. „Bojovnice. Měla meč."

Faghen se překvapeně narovnal. „Cože?" vyhrkl.

„Žena." Jeho hlas slábl. „Oblečená jako muž, ale žena." Pokusil se ukázat na svou nohu. „To mi udělala ona. Ten meč…"

„Jsi si jistý?"

„Naprosto." Důstojník na něj upřel oči plné bolesti a strachu. „Pomoz mi."

„Jistě.“ Faghen se natáhl po šípu, který mu vyčníval z hrdla. „Pomůžu ti umřít, ty hlupáku.“ Prudce škubl šípem a přetrhl tak krční tepnu. Během pár vteřin vyhnalo jeho srdce několika údery poslední krev, která v jeho těle ještě zbyla.

Zástupce si odkašlal. „Pane, zdá se, že podlehl svým zraněním. Takové neštěstí.“

Faghen vstal, narovnal se a otřel si ruku do kalhot. „Už to tak vypadá,“ odvětil chladně. „Jaké neštěstí pro jeho otce na Greghrachově skále. Zdá se, že tento důstojník nakonec přece jen nebude pokryt slávou za přítomnosti lorda Horbada. Jaké neštěstí.“ Vzhlédl a podíval se na rychle se smrákající oblohu. „Brzy se budeme muset utábořit na noc. Vyčleň skupinu mužů, ať tady ty mršiny pohřbí, a ostatní ať se podívají, jestli nenajdou nějaké stopy, ze kterých by se dalo zjistit, kam ti Celané odešli.“

„Pane?“ ozval se zástupce váhavě.

„Ano?“

„Ten zrádce, o kterém se ten důstojník zmiňoval.“ Váhavě si odkašlal. „Co o tom soudíte.“

Faghen zvedl hlavu a zadíval se na hory, které se tyčily kolem dokola. Dráždily ho a on zatoužil být od nich co nejdál. Prsty si prohrábl vlasy, aby skryl zamrazení, které mu proběhlo po zádech. „Já nevím,“ prohlásil nakonec. „Ale jestliže může armáda vypěstovat takového pitomce, jako byl tenhle důstojník, může z ní nepochybně vyjít i nějaký přeběhlík.“

Zástupce se zamračil. „Nějak se mi to nelíbí.“

„Ani mně ne,“ souhlasil Faghen. „Myslím, že tu skupinu musíme najít. Chci vidět tu ženu, která ovládá meč.“

„*Ženu*, pane?“

„Tak to řekl.“ Faghen se podíval na mrtvé tělo, které mu leželo u nohou, a pokrčil rameny. „Neříká ti to nic?“

„Nevím. Ani ne, pane.“

„Uvažuj,“ prohlásil Faghen. „Hakkar pátrá po muži, který sám sebe nazývá princem ze Skai. A princi ze Skai slouží bojovnice.“ Pochmurně se ušklíbl. „Vypadá to, že jsme narazili na stopu muže, kterého hledáme.“ Špičkou boty šťouchnul do mrtvého důstojníka. „Není to milé od tohoto pitomce, že nám ho našel, co říkáš?“

„Velmi milé,“ souhlasil zástupce a zmateně se na Faghena podíval.

Faghen vyčkával, až se jeho zástupce vrátí k oddílu. Žena s mečem, která brání muže. To mohlo znamenat jen jednu jedinou věc. Ohlédl se, aby si ověřil, že se na něj ani jeho zástupce, ani žádný voják nedívá, a vytáhl z kapsy zrádný kámen. Ani si nepomyslel, že se mu bude hodit tak brzy.

Kámen tepal slabě zeleným svitem. Cítil přítomnost jednoho z těch dvou mečů, po kterých Hakkar prahl. Meč té ženy? Vypadalo to velmi pravděpodobně. A jestli byla tou, za kterou ji považoval, tak se mu Hakkar s Horbadem bohatě odmění, jestli se mu podaří zajmout muže, kterého střežila.

Kámen vzplanul a začal ho pálit do dlaně. Podržel ho, jako se drží magnet, kterým se hledá cesta, a otočil se. A stejně jako poutník hledá severku, zrádný kámen se mu v ruce zachvěl a pak ho pomalu otáčel, až stál čelem na severozápad.

Odešla někam hlouběji do hor. A toho, po kterém pátral, odvedla s sebou. Zrádný kámen ho netáhl příliš silně ani přesně, takže ta žena a její meč nebyli nablízku. Ale teď alespoň věděl, kde má se svým pátráním začít.

Iowen seděla v pohodlném křesle a zadumaně pozorovala mihotavé střídání žhnoucí rudé a tmavě černé v ohništi v krbu. Na okno dopadlo prvních pár kapek deště. V dlaních svírala šálek čaje z vrbové kůry s mátou, oslazený medem. Měla pocit, že jí uklidňující tanec světla a stínů pomáhá zmírnit bolesti hlavy stejně dobře jako vrbová kůra.

Venku za oknem ležela tyaddská vesnička, ponořená do hluboké tmy zatažené noci. Daviganova matka, které už bylo sice přes osmdesát, ale dosud působila vznešeně královsky, to zařídila tak, že dostali malý domek, kde bydleli společně s oběma Saesnesany. Ten, který se jmenoval Kier, ležel v pohodlném lůžku a ošetřovaly ho dvě kněžky ze svatyně. Ve vesnici byla jen jedna Uzdravovatelka toho druhu jako bývala Brynda. Byla schopná a obratná a už své umění na Kiera použila. Ty kněžky na něj teď dohlížely, aby řádně odpočíval a mohl tak znovu načerpat ztracené síly. Ten druhý, prapodivný maedunsko-saesnesský míšenec, který se nazýval Cynrik, ho ani na chvilku neopustil.

Při pomyšlení na Cynrika se musela sama sobě smát. Musel z ní být pořádně vyjevený, pomyslela si. Ale proč by měl člověk vychovaný mezi Maeduny vědět něco o bheancoran?

Na druhé straně místnosti seděl Davigan s jedním starcem. Anarad ap Dallwyr seděl na holé dřevěné lavici a pohodlně se opíral o zeď, záda podložená polštářem. Hovořil s Daviganem, jeho prsty se roztržitě probíraly strunami malé harfy, kterou držel na kolenou a místností se jako jiskřičky světla vznášely trylky a útržky melodií. Davigan seděl před bardem na nízké stoličce a se zaujetím se nakláněl dopředu. Kdyby se Iowen na jejich rozhovor pořádně soustředila, tak by slyšela, o čem mluví. Ale jakékoli soustředění její bolesti hlavy jenom zhoršovalo.

Plně ji uspokojovalo nechat se kolébat teplem a poklidem v místnosti.

Hlavou jí najednou projela ostrá, vystřelující bolest, místnost se s ní zatočila a žaludek se jí rozhoupal. Zavřela oči. Šálek s čajem jí vypadl z ochablých prstů a roztříštil se o krbový kámen. Zaťala zuby, ale nedokázala přemoci výbuch bolesti, který ji sevřel hrdlo, až se začala dusit, a stoupal jí ke rtům. Když zase otevřela oči, uviděla před sebou klečet Davigana s tváří staženou účastí a plnou soucitu. Za ním stál Anarawd, čelo nad úzkým orlím nosem zachmuřeně svraštělé a zamyšleně se na ni díval.

„Omlouvám se," vydechla Iowen. Hlas se jí třásl, ale nedokázala ho ovládnout. „Nechtěla jsem vás vyrušit."

Davigan zvedl ruku a dotkl se její tváře. „Jsi nemocná," prohlásil. „Dojdu pro nějakou kněžku, aby ti pomohla."

Iowen začala něco namítat, ale pak k ní přistoupil Anarawd a sklonil se nad ní. Položil jí ruku na čelo a zadíval se jí hluboko do očí. Jeho zlatohnědé oči byly i v tom šeru, které vládlo v místnosti, jasné a průzračné a nedovolily jí uhnout pohledem jinam. Měla pocit, že dotyk jeho ruky na spáncích z ní tu bolest vytahuje. Pokývl hlavou, narovnal se a vzal ji za ruce.

„Zavři oči, dítě, a řekni mi, co vidíš."

Iowen uposlechla a vzápětí vykřikla hrůzou. *Vrazi. Zářící zelené kameny, odporně pulsující noční tmou. Zářící čepele s runami rozesetými po dokonale zpracovaném kovu. Krev a temnota. Lidé mrtví, zmrzačení a volající po pomstě. Zelený oheň a zlatá záře.* Odtrhla se od Anarawda. Hlavou jí projela bolest ostrá jako kopí a

žaludek se jí divoce vzpouzel. Anarawd pustil její ruce a znovu jí položil ruku na čelo. Hrůzné vidiny zmizely.

„Už tomu rozumím," prohlásil tiše. „Je jen jediný způsob, jak se můžeš těch bolestí zbavit, dítě."

Davigan na něj pohlédl. V odlescích plamenů byl bledý jako stěna. „Jak?" vyhrkl. „Uděláme cokoliv."

Bard chvíli podržel Ioweninu tvář v dlaních a pak nechal ruce klesnout k bokům. „Vezmi ji k Tanci Nemeara," řekl Daviganovi, ale oči přitom z Iowen nespustil. „Vezmi ji k Tanci Nemeara a tam se tohoto neduhu navždy zbaví."

Iowen nedokázala uhnout jeho pohledu. Jako by byla vtahována do těch zlatohnědých hlubin. V ústech a v krku jí vyschlo. „Ale já mám už Dar jasnovidectví," zašeptala. „Já už další nechci. Nechci jít k tanci Nemeara."

„Možná že nechceš, děvče," odvětil Anarawd. „Možná že nechceš, ale rozhodně tam musíš."

„Vezmu ji tam," prohlásil Davigan.

„Musíš vyrazit ráno s prvním světlem," pravil Anarawd. „S prvním světlem a musíš se tam dostat dřív, než po dalším dni padne noc."

„Než pozítří padne noc?"

Anarawd přikývl. „Jinak by už mohlo být příliš pozdě," pravil. „Ty bolesti budou každým okamžikem, o který se zpozdíte, horší a horší. Ubohé děvče. Pochop, je to její Dar. Jeho příchod trval příliš dlouho."

„Jaký Dar?" zeptala se. Rukou si promnula oči, jako by tak mohla zahnat tu palčivou bolest.

„Já nevím, děvče," odvětil. „Možná, že je to jasnější Vidění."

„Když jdete vy, tak jdu taky," ozval se Cynrik, který se objevil v místnosti, aniž si toho někdo všiml. „Pokud mne tedy s sebou vezmete." Stál ve dveřích vedoucích do malé ložnice. Za ním se jako tmavý stín vynořil Kier.

„I já," prohlásil Kier. „Slíbil jsem lordu Wykanovi, že kam půjde Cynrik, půjdu i já. Tedy, pokud mne vezmete."

Davigan se usmál. „Jste vřele vítáni," odvětil. „Myslím, že vás bude cestou zapotřebí."

Kier svraštil čelo. „Drobná potíž však může nastat, pokud se budeme muset pohybovat v dosahu jedné dvou mil od nějaké jejich tvrze, protože já nejsem odolný vůči Hakkarovu zaklínadlu.“

Bard Anarawd se pomalu otočil a pozorně si prohlédl nejdříve Kiera a pak Cynrika. „Zítra budete mít oba dva všechno, co potřebujete,“ prohlásil. „Oba.“

Cynrik překvapeně nadzvedl obočí. „Já vůči zaklínadlu odolný jsem,“ namítl.

„Ano, chlapče, to jsi,“ odtušil Anarawd. „Ale nejsi pod ochranou bohů a bohyň tohoto ostrova.“

„Potřebuji ji?“

Anarawd znaveně přikývl. „Ano. Budeš mít všechno, co potřebuješ, a to brzy.“

20

Cynrika probudil jemný dotek na skráni. Překvapeně se posadil a uviděl, jak se nad ním naklání mladší z těch dvou tyaddských kněžek. Vzpomněl si, že se jmenuje Tayora. V jedné ruce držela malou, zastíněnou lucernu, ve druhé pohár.

„Je čas," řekla tiše. Podala mu pohár. „Vypij to, prosím, lorde Cynriku, a pak pojď se mnou."

Vzal si od ní pohár a rozhlédl se po místnosti. Kierova postel už byla prázdná.

„Teď prosím vypij to víno," požádala ho Tayora znovu. „Nesmíme se opozdit."

Zvedl pohár ke rtům a pil. Víno chutnalo příjemně nasládle, ale zůstávala po něm v ústech jakási pachuť. Tayora si od něj prázdný pohár vzala zpátky a postavila ho na truhlici a Cynrik mezitím vstal a natáhl si lehkou tuniku, kterou mu podala. Pak se k němu otočila zády a vyšla ven. Kráčel za ní a za chůze si tuniku ještě rychle přepásal.

Vyvedla ho ven z malé vesnice, do lesa za svatyni a čile se proplétala dál mezi stromy. Její lucerna před ním ve tmě svítila jako bludička. Stromy byly staré, vzrostlé a hustě obrostlé listím. Větve nad nimi se skláněly k sobě a spolu se silnými kmeny vytvářely svěže zelený tunel. Pospíchal za Tayorou a jen tu a tam se mu podařilo zahlédnout nad hlavou hvězdu.

Stromy náhle prořídly a Cynrik shledal, že stojí na kraji malé mýtiny, obklopené vysokými duby. Věkovité kmeny obrůstal břečťan a spadal z nižších větví jako živoucí opona. Cynrik stál mezi dvěma štíhlými kmínky jasanu, jako by stál v bráně vedoucí na mýtinu. Na druhé straně mýtiny rostly těsně vedle sebe dvě cesmíny. Ta dvojice cesmín a dvojice jasanů mu připadaly jako dvě dvojice strážců.

Měsíc zaléval mýtinu svým bledým, stříbrným svitem a ostatní bylo ponořeno do hlubokého stínu. Uprostřed mýtiny stál malý kruh vztyčených kamenů – bylo jich sedm a každý se tyčil do poloviční výše dospělého muže. Uprostřed kruhu seděl se zkříženýma nohama Kier. Když na mýtinu vstoupil Cynrik, ani se na něj nepodíval, zůstal tiše sedět s pohledem upřeným ke hvězdám, hluboce ponořen do sebe.

„Jdi si, prosím, sednout vedle něj," požádala ho Tayora tiše. „Už je skoro čas začít."

Vykročil, o něco zakopl a málem upadl. Zaplavila ho vlna něčeho podobného závrati. Tázavě se ohlédl na Tayoru. Konejšivě se na něj usmála, jako by mu chtěla dodat odvahu. Kráčel dál ke kruhu, se zřetelně podivným pocitem, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Zjistil, že si musí dávat velký pozor, aby neztratil rovnováhu. Uvědomoval si, že cítí, jak se každý jednotlivý sval a šlacha v jeho těle pohybuje s přesností a řádem daným příkazy jeho mysli. Byl si až zázračně neskutečně vědom každého kamínku, každé větvičky, každého stébla trávy či spadlého listu, na které došlápla jeho bota.

A v tom okamžiku se mu najednou zdálo, že se děje něco podivného s jeho očima. Když si sedl vedle Kiera, začal vidět věci tak, jak je nikdy předtím neviděl, viděl malé podrobnosti, které mu dříve unikaly, a divil se, jak je mohl přehlédnout. Viděl ten jemný a složitý způsob, jakým každý jednotlivý list dotváří celkový vzhled stromu, viděl půvabnou křivku každého stébélka trávy, které se splétá se svým sousedem. Když se podíval na Kiera, uviděl stejné bohatství podrobností, které dříve nezaznamenal. Viděl dokonalý, silný a pevný ramenní, loketní a zápěstní kloub, viděl kloub kyčelní, kolenní a kotník.

Všiml si jemně vykrojených rtů, důmyslného tvaru očních víček a tvaru očí samotných. Začal žasnout nad tím zázrakem stvoření člověka s takovou nádhernou účelností.

Podíval se dolů na vlastní ruce a uviděl stejné bohatství maličkostí, kterých si dříve nevšiml. Jak neuvěřitelné. Proč nikdy dříve nepostřehl, jak důmyslný a účelný je tvar lidské ruky? Byl to skutečný zázrak.

Zvedl hlavu a rozhlédl se po kamenech, které se tyčily kolem něj a koupaly se v měsíčním světle, a uviděl, že nejsou zdaleka tak hladké, jak si zprvu myslel, ale že jsou přitesané do tvarů vyvolávajících představu lidských postav, vytesaných do kamene. A když se na ně zadíval pozorněji, uvědomil si, že to *nejsou* vůbec žádné kameny, ale že to jsou muži a ženy. Pomalu je jednoho po druhém rozpoznával podle maleb a tapisérií, které visely na chodbách v paláci na Clendonanu. Ta žena vpředu byla Adriel, Paní Vod, která byla odjakživa zvláštní ochránkyní Saesnesanů plavících se na svých dlouhých lodicích. Vedle ní stála mohutná postava Geriega, Pána Útesů. Z čela Cernose, Pána Hvozdu, pyšně vyrůstalo rozložité paroží. Byla tam Rhianna, Paní Vzduchu, a byl tam i Sandor, Pán Plání a Beodun, Pán Ohňů. Poslední kámen jediný Cynrik zpočátku nepoznal, ale byl to jediný kámen, který vyzařoval teplo, soucit a lásku. Nakonec si uvědomil, že tento kámen představuje Celi samotnou, že toto je *darlai*, duše Země, Matka Všeho. Cítil na sobě její oči, cítil, jak ho mlčky zkoumají a pak ho konečně příznivě přijímají.

Vedle něj se někdo pohnul. Člověk za ním si klekl, ale Cynrik se neobrátil. Na rameno se mu položily čísi silné ruce. Do kruhu vstoupila další postava zahalená v dlouhém hávu a zůstala stát před ním.

Zaplavil ho pocit klidu a míru a Cynrik zavřel oči.

„Ochránci ostrova, přišli jsme za vámi s prosbou.“

Zdálo se, jako by ten sytý, zpěvný hlas vycházel odevšad. Byl to víc než jen osamělý hlas, byl to chór, přesně a dokonale sladěný do zvuku jediného hlasu. Když se do něj zbystřeným sluchem zaposlouchal, uslyšel v jeho tónech hudbu. A potom vycítil i mlčenlivý souhlas bohů a bohyň, jejich svolení, aby řečník pokračoval.

„Jsme vaše děti. Ctíme vás jako své rádce, ochránce a vládce.“

Z kruhu kolem Cynrika opět vyšel nevyslovený, mlčenlivý souhlas.

„Tento muž, Cynrik Faghenson ze Saesnesu není naší krve, ale i on je jedním z vašich dětí, mužem zrozeným na této půdě, zrozeným pod touto oblohou. Přejeme si, aby se stal jedním z nás a aby mohl požívat stejné ochrany před temnotou, jakou skýtáte nám."

Tentokrát Cynrik odpověď dokonce i uslyšel. „Stane se tak."

Za ním se ozval mužský hlas. „Ode mne, Cynriku Faghensone, muži z Letních pastvin, muži ze Saesnesu, muži z Celi. Má krev je tvou krví. Má duše je tvou duší. Můj duch je tvým duchem. Mé svaly jsou tvými svaly, krev krví, kosti kostmi. Buď zrozen z mého semene."

Žena, která dosud nehybně stála před Cynrikem, teď přistoupila k němu a klekla si před ním. Zvedla ruce a vzala jeho obličej do svých dlaní. „Ode mne, Cynriku Faghensone, muži z Letních pastvin, muži ze Saesnesu, muži z Celi. Má krev je tvou krví. Má duše je tvou duší. Můj duch je tvým duchem. Mé svaly jsou tvými svaly, krev krví, kosti kostmi. Buď zrozen z mého těla."

Z rukou na ramenou se do Cynrica vlévala síla, která mu tepala celým tělem. Proudila mu v žilách a vinula se po vláknech nervů, jako když se struny harfy rozezní hudbou.

Ta zvučící síla ho naplnila až do konečků prstů, pronikla do všech svalů a cév a zaplnila každičký kousek jeho těla. Pak se vzedmula a přeskočila z něj na ženu klečící před ním. Cítil, jak je do ní vtahován, jak se stává její součástí, částí jejího těla, duše i ducha tím zvláštním a jedinečným způsobem, kterým je dítě spojeno se svou matkou. Ta síla se naplnila hlubokou, bezmeznou láskou, čirou, nekonečnou radostí, pocitem mnohem čistším, upřímnějším a určitějším než cokoliv, co mu kdy připadalo možné. Vzrostl v něm a ožil s takovou krásou a určitostí, jako když dítě ožívá pod srdcem matky, a zaplavil ho svým teplem a jasem. Rostl s ním, rostl v něm, splynul s ním, stal se součástí jeho bytí, rozvinul se a celého ho zahalil do svého všeobjímajícího tepla.

A pak stejně, jako musí dítě opustit lůno matky a oddělit se od ní, pocítil, jak se od ženy odděluje. Ten pocit ztráty byl zdrcující a Cynrik křičel zoufalstvím. Pocit jednoty s krásou, kterou pro něj ta žena znamenala, zeslábl a rozplynul se. Žena pustila jeho tvář,

vstala a ustoupila. Proudění síly mezi nimi se přerušilo a Cynrik si uvědomil, že jeho duch opět vstoupil do jeho vlastního dospělého těla – že už není dítětem v matčině lůně. Na jeho ramenou už nespočívaly ruce muže, ale ta mocná síla v něm stále ještě proudila a tepala v jeho žilách a probíhala po jeho nervech jako divoká hudba a kolem něj zněl zpěv sedmi bohů a bohyň.

A stejně jako právě narozené dítě, vypuzené proti své vůli do drsného, nepřátelského světa, sklonil hlavu, zakryl si tvář rukama a rozplakal se.

A znovu uslyšel ten chór přicházející odevšad, tentokrát mnohem tišší, naplněný soucitem, porozuměním a láskou. „Probuď se, Cynriku Faghensone, dítě Anarawda a Ysandy, synu Nemeary…“

Cynrik se už ze zvyku probudil časně. V sousedním pokoji už někdo chodil sem a tam a vzduchem se nesla pronikavá lákavá vůně čerstvě uvařené kávy. Okamžitě si uvědomil, kde je a proč, odhodil pokrývky a třemi kroky se přenesl přes pokoj ke Kierově posteli.

Kierova postel byla prázdná, pokrývky byly pečlivě ustlané a Cynrik ani netušil, jak dlouho už může být Kier vzhůru. Do místnosti vstoupila kněžka a usmála se na něj.

„Tvůj přítel se už zotavil,“ sdělila mu. „Horečku už nemá a je s ostatními.“ Bradou ukázala směrem ke světnici.

„Díky,“ odvětil Cynrik.

Vyhlédl oknem ven. Začínalo svítat a bylo zataženo a chladno. V břečťanu, který obrůstal okno, šustil svěží vítr a na západě visely z černých mraků těžké závěsy deště, ale do údolí déšť zatím nedospěl.

Cynrik šel ke dveřím ložnice, které se otevíraly přímo do malé světnice. U stolu seděl Kier, před sebou šálek kávy a talíř chleba a sýra, a sledoval, jak se Davigan Hrafeník a bojovnice Iowen al Gareth připravují na svou další cestu.

„Už odcházíte?“ zeptal se Cynrik. „Zaspal jsem?“

Davigan se odmlčel a vzhlédl od cestovního vaku, který právě balil. „Trochu jsme se zpozdili,“ sdělil mu. „Chtěli jsme vyrazit

hned s prvním světlem. Ale Anarawd nám řekl, abychom tě nechali spát.“ Usmál se. „Noc na dnešek musela být pro tebe dost únavná.“

Cynrikovi dělalo značné potíže vybavit si jasně, co se dělo v noci. Mohl to všechno být jen příjemný sen. Ani nedokázal vyjádřit Anarawdovi a Ysandě svou vděčnost. Letmo sklouzl zrakem na své ruce. Lidské ruce jsou opravdu úžasným uměleckým dílem.

Wykan byl přesvědčen, že tihle dva jsou pro budoucnost země důležití. Na muže, který vystupoval jako bard, nebyl Davigan nijak nešikovný v zacházení se svou dlouhou dýkou, ale na druhou stranu bylo očividné, že to není cvičený válečník. Cynrik se podíval na Iowen, která si pečlivě ukládala do cestovního vaku jednu věc za druhou. A právě tak bylo jasné, že tato žena výcvikem prošla a byla velmi schopnou bojovnicí. Ale v zemi, kde na člověka číhá nebezpečí na každém kroku, jedna žena na ochranu nestačí. A i když Kier nevládl mečem tak, jako ta žena nebo on sám, zase uměl mimořádně dobře zacházet se svým lukem. A tři lidé byli na ochranu jednoho muže lepší než jeden.

„Nikdy jsem se necítil lépe,“ pravil Cynrik upřímně.

Kier se usmál. „Ani já ne,“ souhlasil.

Davigan přikývl. „Tak si posbírejte své věci,“ řekl jim. „Vyrážíme co nejdříve.“

Davigan je odvedl do stáje, kde už na ně čekali čtyři osedlaní koně, připravení na cestu. Cynrik se musel pousmát nad Kierovými očividnými rozpaky. Měl za svůj život vskutku málo příležitostí naučit se jezdit na koni.

„Co když spadnu?“ zeptal se Cynrika.

„Mysli si, že jsi háček na bodláku,“ poradil mu Cynrik.

„Háček na bodláku,“ opakoval Kier a úkosem si změřil svého koně. „No dobrá, jestli je to nutné k tomu, abych šel s vámi, naučím se být háčkem na bodláku.“

Hned, jak opustili tyaddskou vesnici a vyjeli z údolíčka skrytého vysoko v horách, zasáhla je průtrž mračen. Sjížděli roklinou dolů, Cynrik jel v čele, těsně za ním se na koňském hřbetě vratce natřásal Kier. Davigan a Iowen za ním zajišťovali, aby za nimi nezůstaly žádné zrádné stopy, které by nepřítele přivedly na cestu do údolí. Když si byli naprosto jisti, že je všechno v pořádku, ujal se vedení Davigan s Iowen po své levici a zabočili na západ, směrem k vysokému vrcholku Mrakonoše, který se vypínal v dálce.

Po celé dopoledne sledoval Faghenův zástupce v dešti a silném větru stopy Celanů. Tři muži, kteří jdou pěšky a vedou čtyři koně. Faghen se nad tím pozastavoval. Proč jdou pěšky, když mají koně? Dělo se něco, čemu dost dobře nerozuměl.

Ti tři byli opatrní. Jen tu a tam objevily pozorné oči jeho zástupce na zemi otisk kopyta nebo boty. Ty objevy však byly tak řídké, že se pohyb celého oddílu značně zpomalil a sestával povětšinou z čekání na zástupce, který mezitím na každém z tisíců míst, kde mohli Celané odbočit z cesty, propátrával křížem krážem celé okolí.

Těsně po poledni, na místě, kde do širokého říčního údolí ústila úzká strž, ze které se do řeky vléval prudký horský potok, ztratil zástupce stopu úplně. V měkké půdě mezi balvany na kraji koryta našel jeden otisk podpatku. Vypadalo to, že míří nahoru do strže. Ale dno rokliny bylo kamenité a žádné další otisky tam nezůstaly. Ani ne čtvrt míle proti proudu našli místo vhodné na tábořiště na noc, ale nebyly tu žádné známky, že by ho někdo nedávno použil.

Za převislým útesem ustoupila kamenitá zem trávě a mladému kapradí. Ani v tom svěžím jarním porostu nenašel zástupce jediný otisk. S oddílem v zádech bezvýsledně postupoval ještě asi míli proti proudu bystřiny. Strž tam končila vysokým žulovým útesem. Bystřina tryskala z úzké skalní štěrbiny, zpěněná bílá voda dopadala obloukem do tůně obklopené balvany, kapradím a hustě rostoucími stromy.

„Museli nám zmizet někde vzadu, pane," prohlásil Faghenův zástupce. Rukou si setřel pot z čela. „Nahoru tou strží dál jít nemohli. Musel jsem někde ztratit stopu."

Faghen potlačil vlnu rozmrzelosti. On sám nebyl tak dobrý stopař jako jeho zástupce. Ten člověk dělal, co mohl. Faghen si mohl jen přát, aby to dopadlo lépe.

„Takže uděláme nejlépe, když se vrátíme k řece a podíváme se, jestli tam nezjistíme, kudy se vydali dál," prohlásil chladně.

„Ano, pane," souhlasil jeho zástupce.

O hodinu později našel vedle hlavní cesty otisk koňského kopyta. Sesedl a klekl si, aby si ho mohl prohlédnout zblízka.

„Je to jeden z těch koní, které sledujeme?“ zeptal se Faghen, aniž sesedl.

Jeho zástupce přejel ukazováčkem po okrajích otisku. „Myslím že ano, pane,“ odpověděl. „Vidíte to? Tady ten malý vryp v podkově u střelky? Ano, jsem si jist, že je to jeden z koní, které ti Celané sebrali tomu druhému oddílu.“ Narovnal se a podrbal se na kříži. „Řekl bych, že teď na těch koních jedou, pane. Ten otisk vypadá, že je hlubší, jako by byl ten kůň těžší.“

Faghen přikývl. „Kdy se dá předpokládat, že bychom je mohli dostihnout?“

Jeho zástupce potřásl hlavou. „Nevím přesně, pane. Ten déšť nám ani trochu nepomáhá. Opravdu nejsem schopen říci, jak daleko za nimi jsme. Může to být jen pár hodin. A může to být také celý den.“ Pokrčil rameny. „Ale vypadá to, že míří na západ. To by nám mohlo pomoci.“

„Tak na západ, říkáš?“ opakoval Faghen tázavě. Vzhlédl, ale nad sebou viděl jen stromy a hory. Strčil ruku do kapsy a vytáhl zrádný kámen. Kámen tepal a chvěl se, ale nesdělil mu žádný směr. Magie, po které pátral, byla poblíž, ale něco to černokněžnictví, obsažené v kameni, mařilo. Tlumila ho nějaká mocnější magie?

Zvedl hlavu a zadíval se na pevnou, jednolitou skalní stěnu a pochmurnou, zataženou oblohu.

Tak tedy možná mocnější magie. Ale kde?

Ioweniny bolesti hlavy se s postupujícím dnem zhoršovaly. Držela se na koni jen silou vůle, útroby se v ní vzpouzely, s každým úderem srdce měla pocit, že se jí snad hlava rozskočí. Když zastavili na noc a utábořili se pod ochranou mělké jeskyně nad cestou, nemohla už bolestí ani promluvit. Pouhé pomyšlení na jídlo shledávala nesnesitelným. Zatímco ostatní večeřeli, zachumlala se do své přikrývky a pláště, svinula se do klubíčka na písčitou zem v jeskyňce a pokusila se spát.

Váhala, jestli – pokud ty bolesti během noci nepoleví – bude vůbec schopná jet na koni. Ani si nevšimla, že začalo pršet a voda proudí přes okraj jeskyně jako vodopád přes strmý sráz.

Druhý den ráno, těsně před rozbřeskem, sešli dolů z hor a vyšli na zelenou pobřežní pláň. Vítr divoce čeřil hladinu vody v zálivu a z oblohy se řinuly nepřetržité provazce deště. Když Davigan zavelel zastavit, pomohl Cynrik vyčerpanému Kierovi sklouznout z koně na rozbahněnou zem. Hned vlevo vedle nich byla malá úžlabinka, zarostlá lískovím a vrbinami. Ten malý převis jim snad mohl poskytnout chatrný úkryt před vytrvalým deštěm, ale Cynrik zapochyboval, že by dokázali přesvědčit oheň, aby chytil, a to i kdyby našli dřevo natolik suché, aby mohlo hořet.

„Tady se utábořím na noc?“ zeptal se.

Davigan zavrtěl hlavou. „Jsme na místě,“ odpověděl. „Tanec je hned tamhle.“

Cynrik si setřel kapky deště z očí a sledoval směr Daviganova namířeného prstu, až uviděl, na co ukazuje a úžasem se zajíkl. Tanec Nemeara skýtal ohromující a vznešený pohled i teď, zahalený v mlze a mizící v závojích deště. Z šedi oblohy a deště vystupoval uprostřed rovné pláně tmavý trojitý prstenec vztyčených kamenů. Velebné menhiry vnějšího prstence ostře černě vystupovaly do stříbřitých závojů deště, po dvou korunované těžkými kamennými překlady jako brány. Prostřední prstenec kamenů byl trochu menší a byl celý kolem dokola půvabně pospojovaný kamennými klobouky, lesklými jako černý jantar, ve kterých se odrážela obloha šedivá jako zašlý cín. Vnitřní prstenec sestával z jednotlivých kamenů bez překladů, nebyl úplně uzavřený, ale tvořil podkovu složenou ze sedmi menhirů, které obklopovaly nízký kamenný oltář, na němž se neklidná obloha odrážela jako v zrcadle. Cynrik z toho měl rozporuplný, ale naprosto jasný pocit šperku, chráněného v bezpečí přivřené, láskyplné dlaně.

„Síla…“ Jeho hlas, tichý jako zašeptání, přesto zazněl do ticha chraptivě a překvapeně. „Je tam tolik síly…“

„Toto je místo nezměrné moci, jak mi říkávali,“ prohlásil Davigan. „Není to poklidné místo, kde se můžeš jen tak zastavit.“

Obrátil se k Iowen a pomohl jí z koně. Málem se mu bezvládně sesunula ze sedla do náruče. Cynrik k nim přiskočil, aby mu pomohl. Po tváři bílé jako křída jí stékaly kapky deště, oči vystupovaly z bledého obličeje jako dvě temné podlitiny. Jak den

postupoval, bylo jí stále hůř a hůř a teď, když dosáhli cíle své cesty, začal mít Cynrik obavy, že ani nepřežije noc. Davigan jí shrnul z očí mokré vlasy a zadíval se směrem k Tanci.

„Jakmile ji vezmu do Tance," prohlásil, „dostane se z toho." Ale jeho hlas nezněl příliš přesvědčeně.

Něco v jeho postoji, něco ve způsobu, jak se díval na Tanec, vyvolávalo v Cynrikovi podivný pocit, že už to někdy předtím zažil. Možná, že to byla skrytá síla a moc Tance, která v něm rozezněla důvěrně známý akord, ale najednou poznal pravdu. Obrátil se k Daviganovi.

„Myslel jsem si, že jsi princ ze Skai," řekl tiše. „Máš bheancoran." Vytáhl ze svého měšce malou knížku a ukázal mu ji.

„Ještě než jsem to poznal svým srdcem, tak jsem o tom četl. Vypráví se v ní o princi Keylanovi a jeho bheancoran Letesse. Je v ní také příběh krále Tiernyna a jeho bheancoran Ylany, a prince Tiegana a jeho bheancoran Bryndy." V úžasu potřásl hlavou. „Ty ale nejsi princ ze Skai – že, Davigane?"

Davigan se usmál. „Ne. To nejsem."

„Jistě," pravil Cynrik. „Ty jsi král Celi. Nekorunovaný, ale přesto král."

„Jsem."

Cynrik poklekl na jedno koleno. „Pak jsem dvojnásob potěšen, že ti mohu sloužit, lorde," pravil. Podíval se směrem k Tanci. „Půjdeš tam teď s ní?"

Davigan se zadíval na velebný kruh stojících kamenů, teď v šeru soumraku už skoro neviditelný. „Ne," prohlásil bezbarvě, jako by byl ponořen hluboko do sebe. „Iowen skrývá ve svém srdci mou duši a ve svém lůně nosí mé nenarozené syny. Ale ne. Nepůjdu s ní. Budu stát tady a dívat se odtud s vámi, a ona půjde dovnitř sama. Dnes v noci to není místo pro mne, ale pro ni."

23

Déšť lepil Daviganovi vlasy na čelo. Po tváři mu stékala voda a tuniku s košilí měl promáčenou skrz naskrz. V botách měl mokro a při každém kroku mu v nich nepříjemně čvachtalo. Iowen nesl v náručí. Zdálo se mu, že je lehká jako dvanáctileté dítě. Hlavou se mu opírala o rameno, oči měla zavřené, obočí stažené k sobě a na čele malou vrásku. Těžko se dalo říci, jestli si vůbec uvědomovala, že prší. Tvář měla bledou a zšedlou jako mraky, které se jim hnaly nad hlavou. Malá modrá céva na čele jí tepala s každým úderem srdce, které cítil na hrudi i přes obě tuniky.

Když procházel vstupní kamennou bránou do Tance, přešel už soumrak v noc. Déšť polevil, a když vešel do vnitřního kruhu, ustal úplně. Zaváhal a přitiskl si Iowen pevněji k sobě.

Když se nad tím zamyslel, tak měl být vlastně překvapený a vyděšený, ale jeho obavy o Iowen mu vypudily z mysli všechno ostatní. Legenda pravila, že Tanec Nemeara je místem magie, místem, kde se bohové a bohyně procházejí stejně samozřejmě jako lidé ve vesnici na návsi.

Ale kdo věděl, čeho všeho jsou bohové a bohyně schopni? Možná, že se jim stejně jako smrtelníkům nechtělo promoknout, a proto prostě nepřipustili, aby uvnitř Tance pršelo, pokud si to vyloženě nepřáli.

Když poklekl vedle lesklého kamenného oltáře a položil Iowen do trávy, chabě se bránila a chytila se ho. Cítil, že je oltář teplý, jako by do něj celý den pražilo slunce. Kolem oltáře stála nehybně a velebně otevřená podkova sedmi menhirů.

„Já tady nechci zůstat," zamumlala Iowen.

Pohladil ji po čele a jemně jí odhrnul mokré vlasy dozadu. „Já vím," řekl tiše. „Ale musíš. Jinak se těch úporných bolestí hlavy nikdy nezbavíš a to by mohl být taky tvůj konec. Nemohl bych žít na světě bez tebe."

Trochu se vzchopila a namáhavě si klekla. Neříkala nic, ale utrpení a bolest jí vryly do tváře hluboké vrásky, orámovaly nos a ústa, ve vějířcích se rozvinuly kolem očí. Pleť kolem úst byla napjatá a bílá. Sevřela si hlavu v dlaních, zavřela oči a opřela se o kamenný oltář.

„Pro mne," zašeptal a prsty jí jemně přejížděl po temeni hlavy. „Když už to neuděláš pro sebe nebo pro naše dítě, udělej to pro mne. Prosím, Iowen. Pro mne."

Zvedla hlavu, podívala se na něj a pak pohled odvrátila. V houstnoucí noční tmě nebylo její souhlasné přikývnutí skoro ani vidět. Ještě jednou jí něžně přejel dlaní po vlasech a pak vstal.

„Budu na tebe čekat venku," řekl. „Slibuji ti, že bez tebe odtud neodejdu. Ať tak nebo tak."

„Davigane, mne ta hlava tak strašlivě bolí…"

„Já vím, lásko. Ale už to nebude trvat dlouho."

Zavřela oči a hlavou spočinula na kamenném oltáři, bledá jako přízrak. Davigan na okamžik zaváhal; zoufale zatoužil ji sevřít do náruče a zůstat tu s ní přes noc, ale věděl, že to nejde. Pak se odhodlaně otočil a vyšel z Tance.

Schoulená Iowen klečela v měkké trávě a čelem se opírala o hladký lesklý kamenný oltář. Útroby se jí svíraly nevolností, v hlavě jí bušila úporná bolest. Kdyby jí to nepřišlo směšné, přísahala by, že má pocit, jako kdyby se nějaké malé zvířátko, usazené v její hlavě jako v noře, snažilo úporně dostat na svobodu a díky tomu velmi opravdově hrozilo, že jí hlava praskne.

Ale na tváři cítila příjemně chladný dotyk kamene, který tu strašlivou bolest zmírňoval. Kdesi v dálce vyskočila v sametové tmě malá jiskřička světla. Zadívala se tam, světélko se zatřepetalo, vzrostlo a dostalo tvar.

Dva muži…

Dva muži, pohlceni uvnitř mihotavého světla ve tmě, stáli tváří v tvář proti sobě v širokém kruhu trávy poseté hvězdičkami bílých, světélkujících květů. Vzduch mezi nimi jiskřil napětím jako vzduch těsně před bouří. Obloha nad nimi zářila tím zvláštním světlem mezi nocí a rozbřeskem a nevrhali žádné stíny. Za jedním mužem se tyčil Tanec Nemeara, za druhým se prostírala pustá, spálená pláň šedivých nánosů popele.

Iowen téměř zapomněla na své bolesti hlavy. Nemohla uvěřit svým očím a zamrazilo ji překvapením, když si uvědomila, že hledí na čaroděje Donaugha a Hakkara z Maedunu – děda současného Hakkara, který se prohlásil Lordem Ochráncem Celi. Ten meč, který Donaugh svíral v rukou, meč, který v šeru divoce zářil runami, nebyl žádný jiný než samotný Žár srdce. Chvěl se mu v rukou touhou a bylo vidět, jako dokonale mu v dlani sedí hladký, průsvitný roh, který tvořil jílec. Po čepeli poletovalo zářivé světlo a vrhalo odlesky na Donaughovu tvář. Vzduch kolem Iowen se chvěl divokou, sladkou písní meče. Rozezněla se kolem ní, až ji její povznášející pocit moci zbavil posledních zbytků bolesti.

Hakkar z Maedunu byl oblečen v jednolité černi, černé vlasy a oči splývaly se stíny kolem něj. Svůj meč držel zdvižený před sebou a z obsidiánové čepele se řinula temnota jako voda z prasklého džbánu. Iowen připadalo, že se dívá na trhlinu do jemné tkáně světa, která do sebe vtahuje a pohlcuje veškeré světlo. „Zmýlil jsem se v tobě, ty pokoutní čaroději," pronesl Hakkar tiše. „Nemyslel jsem si, že jsi tak mocný, abys mne sem přitáhl."

Donaugh pružně prohnul zápěstí, aby si vyvážil Žár srdce v rukou. „Myslím, že ve mně najdeš stejně důstojného soupeře, jako našel tvůj otec v mém."

„O tom pochybuji. Ale znovu tě podceňovat nebudu. Tím si můžeš být jist."

„To je pro mne čest," odvětil Donaugh.

„My dva si zde nyní vyřídíme náš spor jednou provždy," prohlásil Hakkar.

„Tak pojď a postav se celské magii, černokněžníku.“

Přestože Iowen slýchala tento příběh tak často, že by ho mohla sama vyprávět, uvázl jí teď dech v hrdle. Podvědomě sklouzla pohledem do stínů vysokých kamenů Tance. Jako přikovaná hleděla na štíhlou postavu se stříbrem protkávanými dlouhými zlatými vlasy, která zpoza menhirů vystoupila do světla. Vzduch nad jejím levým ramenem se jemně třpytil, ale v tom jasu Iowen žádný tvar neviděla.

Donaughova ztracená láska – Eliade, dcera Elesana. Matka Aellegha, Wykanova děda.

Hakkar prudce zaútočil, napjal všechny svaly a černý meč opsal v šeru útočný smrtící oblouk. Donaugh uskočil dozadu a zvedl Žár srdce nahoru proti obsidiánové čepeli. Meče se srazily se zvučným třesknutím a do vzduchu se vznesl roj jisker.

Oba muži se pohybovali s půvabem tanečníků a hladce klouzali kolem dokola po kruhu. Jiskry jen jen vyletovaly, jak na sebe čepele narážely při výpadu a krytu, seku a odseku, nahoře i při zemi. Muži neúnavně pokračovali v souboji, tu zaútočil jeden, tu druhý. Vzduch zvonil divokou hudbou souboje jejich zbraní.

Ze srážejících se čepelí vyletovaly další a další jiskry. Z Donaughova meče vyletovaly modré, zelené a jantarově zlaté, proplétaly se s temně rudými a oranžovými z Hakkarovy čepele, a společně stoupaly k tajuplně, zlověstně planoucí obloze. Z mlčenlivých menhirů šlehaly plameny stejných barev jako jiskry a rozlévaly po pustých šedivých návějích popele za kruhem zářivé vlny barev. Mezi přízračnou postavou ženy a Donaughem se táhla jemná stříbřitá síť. Vypadala tak jemně a křehce, že se zdála být spletena z pavoučích vláken. Tou sítí tepala moc a síla, vzdouvala se a ustupovala v rytmu Donaughova souboje s Hakkarem, ale ta žena se ani nepohnula.

Pomalu, pomalinku zatlačoval Donaugh Hakkara zpět a neúprosně ho tlačil směrem k vyschlé pustině, panství maedunské magie krve. Hakkar se tvrdě bránil a ustupoval jen pod největším náporem; tvář měl zkřivenou napětím, jak se úporně snažil Donaugha zastavit. Každá píď půdy, kterou Donaugh získal, by ho stála víc sil, než by mohl vynaložit. Jeho odhodlání se odráželo ve vzteku, který mu zúžil oči do úzkých škvírek a v bledých, pevně

semknutých rtech, ze kterých se vytratila všechna krev. Půvab a plavné pohyby ustoupily čirému tvrdošíjnému, houževnatému úsilí.

Donaugh na mokré trávě uklouzl, ztratil pevnou půdu pod nohama a klesl na jedno koleno. Hakkar vítězně zařval a prudce zaútočil. Jeho čepel svištěla vzduchem šikmo dolů a cestou kolem sebe rozlévala temnotu. Donaugh zvedl Žár srdce k obraně, ale Hakkarův meč se zableskl pod Donaughovým, ostří se zahryzlo Donaughovi do paže těsně nad zápěstím a zářící meč odlétl do temnoty i s Donaughovou uťatou rukou, která stále ještě pevně svírala jílec. Po trávě letěl jeho stín, vržený díky vlastnímu světlu meče, ostrý a jasný jako meč sám. Hakkar ještě v rozmachu svůj meč stočil a hrotem zajel Donaughovi rovnou do měkké tkáně pod žebry.

Iowen vykřikla hrůzou. Donaugh se stahoval dozadu a z pahýlu, který zbyl místo zápěstí, a z rány na boku mu tryskala krev. Hakkar zvedl meč k poslední, smrtící ráně.

Ta žena ve stínech tiše vyrazila dopředu. Jen na kratičký okamžik se zastavila a jediným rychlým půvabným pohybem se v běhu sklonila a chytila stín meče, který ji právě míjel. V její ruce přijal meč tvar i hmotnost a vzplanul svým vlastním přízračným světlem.

Aniž svůj pohyb přerušila, vrazila stín meče Hakkarovi hluboko do boku.

Hakkar široce rozevřel oči překvapením. Zavrávoral a levou rukou se pokusil ránu na boku stisknout. Donaughova ztracená láska zvedla Stín duše k další ráně, ale Hakkarovy obrysy se zachvěly, jeho postava zprůsvitněla a vzápětí se Hakkar rozplynul a zároveň s ním zmizel i meč v jejích rukou.

Meče se v temnotě matně zaleskly a rozplynuly se. Iowen je najednou viděla klidné, nehybné a čekající spočívat v jeskyni, o které se jí zdálo. A všude kolem nich zářilo jedovatě zelené světlo zrádných kamenů. Kameny planuly tak dravě a nenasytně, jako by toužily meče zcela pohltit.

Iowen zasténala. Bolest hlavy se jí vrátila a dorážela jako vlny narážející na pobřeží. Zavřela oči, sklonila hlavu a znovu si ji opřela o kamenný oltář.

„Je mi líto, že je to pro tebe tak těžké, dítě.“

Iowen překvapeně couvla a vytřeštila oči. Z jednoho menhiru vystoupila žena. V náručí nesla zlatý džbán. Vlasy stejně zlaté jako džbán měla spletené do dlouhého copu silného jako Iowenina paže. Za ní stála další žena. Vlasy stříbrné jako měsíční svit kolem ní splývaly jako plášť. Dech uvázl Iowen v hrdle. Poznala obě dvě. Adriel, Paní Vod a Rhiannu, Paní Vzduchu.

Ti ostatní stáli za nimi na svým místech u vztyčených kamenů. Cernos, Pán Hvozdu, s vysokým rozložitým parožím vyrůstajícím z čela, který poskytl úlomek z tohoto paroží na jílec Žáru srdce a Stínu duše. Gerieg, Pán Útesů, s kladivem, které lámalo skály a posílalo do údolí obrovské laviny kamenů, Gerieg, který se dotkl samotného Mrakonoše a vytáhl z něj roztavený kov pro Kováře Wyfydda, aby z něj mohl vykovat čepele. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně a ohnivým bleskem ničivého požáru, který poskytl oheň na rozpálení výhně. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem hlavy jako stepní tráva, který poskytl bandalír a pochvu, obojí spletené z trávy a rákosí a silné a pevné jako vydělaná kůže. A *darlai*, Matka všeho, která do čepele vyryla runy.

Iowen se pomalu otočila zpět k Adriel a Rhianně. Adrielin kouzelný džbán meče zakalil a Rhianina magie vpletla do jílců stříbrná vlákna hudby a magie. Iowen si beze slova klekla dozadu na paty a mlčky na ně zírala.

„Máme pro tebe Dar, dcero," pravila Adriel něžně. Iowen zavrtěl hlavou. „Jen žádnou magii," prohlásila. „Nemám dost moudrosti na to, abych ji mohla patřičně využít."

Adriel se usmála. „Magii, a přesto ne magii," poznamenala. Položila na oltář stříbrný pohár a naplnila ho vodou ze svého kouzelného džbánu. „Tak, dcero, vypij to. Uleví ti to od těch bolestí a budeš se cítit lépe. Slibuji."

Iowen se natáhla pro pohár a pak v obavách zaváhala. „Co to dělá?" zeptala se.

„Probudí k životu tvůj dar," odvětila Adriel. „Tvým darem je Vidění, dcero. Viděla jsi, jak se Žár srdce a Stín duše rozplynuly. A nyní, jestliže chceš ty meče najít, musíš hledat místo, kde byly vykovány."

Iowen sevřela pohár v dlaních, ale dosud ho nezvedla. „Mám nějakou jinou možnost?" zeptala se.

Adriel se usmála a zavrtěla hlavou. „Ne, dcero. Žár srdce a Stín duše jsou Runové čepele. Samy hledají ty, komu patří. Ty jsi jejich nástrojem, stejně tak jako byl jejich nástrojem Donaugh. A jako byl před ním jeho otec Kian a před tebou tvůj otec.“

Iowen sklouzla očima na pohár, který svírala v dlaních. Voda v poháru perlila a třpytila se. „Nemám jinou možnost,“ zašeptala.

„Můžeš se rozhodnout, že to nevypiješ,“ pravila Adriel. „Pokud tak učiníš, tak tě ty bolesti neopustí a budou stále horší a horší.“

Iowen se zhluboka nadechla a zvedla pohár ke rtům. Voda byla sladká. Zavřela oči, pila a cítila, jak se poslední zbytky bolesti v hlavě rozpouštějí a odplavují, jako by je sama ta voda vzala s sebou.

24

Za svítání Iowen Tanec opustila. Cítila se lehká jako bublinka vzduchu v poháru vína, omytá a čistá jako les po dešti a naplněná vyrovnaným klidem. Obloha na východě se jemně rozzářila zlatými, tyrkysovými a růžovými stíny. Někdy během noci déšť ustal a jejím očím se celý svět jevil svěží, čistý a nový. Ševelící si na jejích zádech cosi tiše prozpěvovala a její zpěv splýval s pravidelnými nárazy vzdáleného příboje a se sladkým, čistým jarním zpěvem ptáků.

Cynrik seděl před malým ohněm napůl schovaným v malé úžlabině. Z konvice na ohni stoupala pára a kolem se šířila libá vůně kávy. Když lehce seskočila do úžlabiny, Cynrik překvapeně vzhlédl. Davigan s Kierem leželi za ním, zabaleni v dekách, a spali jako dřevo.

Sledoval směr jejího pohledu. „Právě usnul," ujistil ji. „Byl vzhůru skoro až do rozbřesku a celou dobu nespustil ten kamenný kruh z očí. Měl o tebe strach."

„Ano, já vím," odpověděla Iowen. „Nechej ho spát. Potřebuje to."

„Vypadáš mnohem lépe." Odtáhl konvici z ohně, nalil jí hrnek kávy, beze slova jí ho podal a nalil si jeden pro sebe.

Usmála se a přijala ho. „Díky.“ Od včerejška nic nejedla. Káva chutnala skvěle a byla úžasně osvěžující. Hřála si ruce o teplý hrnek a vdechovala hutnou vůni.

Koutkem oka zachytila, jak si ji Cynrik pozorně prohlíží, když si myslí, že se nedívá. Jeho oči co chvíli sklouzly na Ševelící, kterou měla v pochvě na zádech. Ta stěží zadržovaná zvědavost, která z něj vyzařovala, ji pobavila.

Obrátila se k němu a hrnek si postavila do trávy u nohou. „Rozčiluje tě to?“ zeptala se.

Provinile sebou trhnul. „Co jestli mne rozčiluje?“

„Tohle,“ položila ruku na jílec Ševelící. „To, že jsem žena a nosím meč.“

Pevně se jí podíval přímo do očí. „Přiznám se, že to shledávám poněkud znepokojivým,“ odpověděl a Iowen zase shledala, že se jí jeho otevřenost líbí. „Byl jsem vychován v tom, že se žádná žena nesmí pod trestem smrti dotknout mužské zbraně.“ Omluvně se usmál. „Což samozřejmě jednoznačně vylučuje, že by nějaká žena mohla nosit meč a umět s ním zacházet lépe než většina mužů.“

„Říkáš, že jsi sloužil Wykanovi, a přesto jsi nikdy neslyšel vyprávět příběhy o celských bheancoran?“

„Četl jsem o nich. Tady.“ Ukázal jí malou, v kůži vázanou knížku, s listy zažloutlými a křehkými stářím. Opatrně ji prolistovala. Stránka za stránkou zde bylo vědění bardů – ságy a písně, legendy a mýty, všechno vylíčeno s úzkostlivou pečlivostí a sepsáno úhledným rukopisem. Na poslední dvě stránky někdo odlišným rukopisem vepsal »Píseň mečů« a zaplnil tak poslední volné místo.

„Číst o bheancoran, a potkat nějakou ve skutečnosti jsou dvě rozdílné věci,“ poznamenal s úsměvem.

Sledovala opatrně prstem slova vepsaná na posledních stránkách a skoro ho nevnímala. „To asi ano,“ odtušila nepřítomně. Meče a kameny. Co to jen bylo o mečích a kamenech, co si musela zapamatovat?

„Ovšemže jsem slyšel o princi ze Skai. Hakkar vypsal na jeho hlavu slušnou odměnu.“

Setřásla ze sebe tu divnou roztržitost a pokusila se soustředit na to, co jí říká. Ale po páteři jí ledovými prsty přeběhlo něco chladného. *Meče. Kameny*. „To byl můj otec,“ sdělila mu. „Před

více než pětadvaceti lety přišel do Skai, aby získal zpět meč svého otce. Ale on Horbada nezabil. Zabil ho Daviganův bratr Daefyd.“ Tiše, smutně se zasmála. „Osudy mojí a Hakkarovy rodiny jsou propleteny už skoro sto let.“ Položila si ruku na břicho. Pod srdcem cítila slabý tep života, slabý, ale jasný a určitý. Jakou roli bude toto dítě – nebo tyto děti – muset hrát v této velké hře?

„S mečem zacházíš velmi dobře,“ ozval se Cynrik.

Usmála se a dolila si trochu kávy. „Začala jsem cvičit snad když jsem ještě lezla po všech čtyřech,“ odpověděla. „Věděla jsem, že jsem povolána. Bheancoran vědí, že jsou bheancoran, už od nejútlejšího věku.“

„Bheancoran je bojovnice?“

„Taky,“ odvětila. „A taky je společnice a důvěrnice. Všichni princové ze Skai měli bheancoran. A protože Tiernyn, náš král, byl z rodu Skai, měl také svou bheancoran, a stejně tak jeho syn Tiegan.“

Cynrik se ohlédl dozadu do úkrytu, kde dosud poklidně spal Davigan. „Davigan je Tieganův syn?“ zeptal se.

Usmála se. „Ano. S Tieganovou tyaddskou ženou.“

„Tyaddové,“ poznamenal zamyšleně. „Starobylá rasa a je na tomto ostrově už dlouho. Alespoň tak nějak mi to říkali ve vesnici.“

Přikývla. „Ano. Už tady dávno byli, když na ostrov přišli Celané. Ale Celané si je nepodrobovali.“ Zasmála se. „Uzavírali s nimi sňatky.“ Chvíli si pohrávala s koncem copu. „Toto je pro děti Celanů, kteří uzavřeli sňatek s Tyaddy, typické. Tmavě plavé vlasy, hnědé oči. Ale jsou statnější než Tyaddové.“ Pustila cop a nechala ho sklouznout dolů. „Jak dlouho už jsi s Kierem?“

Pokrčil rameny. „Asi měsíc,“ řekl. „Předtím, než jsem vstoupil do Wykanových služeb a než jsem mu přísahal svou věrnost, jsem byl poslem Lorda Ochránce Celi, v jeho sídle na Clendonanu.“

Překvapeně na něj zůstala zírat. „Tys byl Černý jezdec?“

Po tvářích se mu rozlila temná červeň. Iowen se nějak nedokázala rozhodnout, jestli to bylo zlostí nebo rozpaky. „Ne, nebyl jsem Černý jezdec,“ bránil se. „Byl jsem posel. Níže postavený než posel může být už jenom pomocník v kuchyni.“ Najednou se vesele usmál. Ten úsměv mu změnil výraz celé jeho tváře z přemýšlivého zahloubání na výraz rozverného veselí.

„Rozdíl mezi nimi je ten, že kuchyňský pomocník zůstává v zimě v teple u krbu.“

„Jak se stalo, že už nejsi poslem?“ zeptala se. „A jak se stalo, že jsi s Kierem?“

Cynrik jí vyprávěl celý svůj příběh. Pozorně mu naslouchala. Neměl snadný život – vyrůstal ve snaze vyhovět svému dokonalému, puntičkářskému otci. Ve srovnání s tím byl její život ve vyhnanství na Skerry život v přepychu a pohodlí. Hleděla mu při jeho vyprávění do obličeje a viděla, jak mu tvář zaplavuje bolest, hořkost a zloba, když mluví o dni, kdy ho velitel posádky zařadil na místo posla. A o Wykanovi a Kierovi mluvil s hrdostí a pýchou a určitým vnitřním klidem.

„A co tvůj otec, Cynriku?“ zeptala se. „Víš, co se stalo s ním?“

Koutky úst mu na okamžik poklesly. „Od toho okamžiku, kdy ho velitel posádky propustil, jsem už ho nikdy neviděl a ani už jsem o něm nic neslyšel,“ odpověděl. „Nikdy se do našich komnat nevrátil, alespoň pokud já vím, a já jsem byl odtamtud vykázán hned příští den.“

„Promiň,“ omluvila se tiše. „Myslela jsem, žes ho měl rád.“ Zadíval se dolů na své ruce. „Já nevím,“ odpověděl. Mluvil tak tiše, že musela napínat sluch, aby ho vůbec slyšela. „Myslím, že jsem si ho vážil. Ale jestli jsem ho měl rád? Já nevím. Nebyl to člověk, který žádal něco víc než vážnost a úctu. A já jsem se mu to snažil dát. Možná, že jsem v tom hrozivě zklamal a proto se všechno rozpadlo.“ Na chvíli se odmlčel a pak rozpačitě pokrčil rameny. „Ale myslím, že jsem našel své místo,“ prohlásil nakonec a smutně, rozpačitě se na ni usmál a Iowen ten úsměv najednou připadal neodolatelně okouzlující. „A poprvé ve svém životě mám přátele.“ Podíval se na ni a jedno obočí se mu zachvělo jakýmsi veselím. „A navrch to vypadá, že jsem našel svého krále a královnu.“

„Svou královnu?“

Vysekl jí vážně myšlenou, napůl obřadní poklonu. „Tebe, přirozeně, lady. Jsi Daviganova žena. To tě činí královnou, ne?“

Iowen na něho zůstala ohromeně zírat. Dosud jí nikdy ani na mysl nepřišlo, že by mohla být královnou. Byla navýsost spokojena s tím, že je bheancoran nekorunovaného krále. Ale královna? To byl opravdu bláznivý nápad.

„No jo, vlastně ano," souhlasila nakonec rozpačitě. „Vypadá to ale tak divně."

Davigan se probudil a začal se vyhrabávat z pokrývek. Po tváři se mu rozlil šťastný úsměv, když uviděl Iowen a rychle k ní zamířil. „Už je ti zase dobře?" vyhrkl.

Pohladila ho rukou po tváři. „Ano," odpověděla. „A myslím si, že už taky vím, jak najít ty meče. Ale budeme si muset pospíšit."

Pospíšit. Jistě. Pospíšit. Najednou se jí v hlavě vynořily všechny vzpomínky, až pod tou tíhou zavrávorala. Davigan ji zachytil.

„Co je? Je ti něco? Co se děje?"

Obrátila se k němu, celá roztřesená, nedokázala ze sebe vypravit ani slovo…

Malé, oválné kameny. Zářící meče. Zelený oheň, který všechno stravuje. Už nezbývají žádné meče moci a síly. Žádný král. Žádný čaroděj. Žádná svoboda pro Celi. Ostrov je navždy spoután v okovech.

Zástupce s bázní a úctou zíral na mohutný kruh kamenů. Viditelně se otřásl a obrátil se k Faghenovi. „Co je to?" zeptal se. „Je mi z toho nějak nedobře."

Faghen nijak netoužil přiznat svému zástupci, že i on má z těch vztyčených kamenů podivný pocit. V prudkém poledním slunci zářily menhiry stříbřitě šedivě a vrhaly na trávu ostré stíny zvláštních tvarů. V těch kamenech bylo něco, co přivádělo jeho zrádný kámen k šílenství. Nemohl se ubránit, aby se ho co chvíli nedotýkal. I přes látku kalhot cítil na noze, jak se kámen chvěje, zprvu byl chladný jako zimní déšť a pak zase tak horký, až Faghen čekal, že mu vypálí svůj otisk do kůže. Před ničím takovým ho ani Horbad, ani Hakkar nevarovali. A divil by se, kdyby vůbec o tom podivném úkazu věděli.

„Nežádám tě, abys šel doprostřed," prohlásil nedůtklivě. Nedokázal potlačit podrážděný tón ve svém hlase. „Řekni mužům, ať to tu opatrně a pozorně prohledají. Dohlédni, ať se taky kolem pořádně podívají, jestli tu po nich nenajdou nějaké stopy. Tohle musí být to místo, kam mířili."

Jeho zástupce nějak otálel. „Je naprosto jasné, že tu už nejsou, pane," prohlásil poněkud vzpurně.

Faghen se otočil v sedle a zadíval se na svého zástupce. „To vidím také," souhlasil kousavě. „Nicméně jestli chceme vědět, kam šli dál, tak budeme muset určit, kde byli, a odtamtud sledovat jejich stopy. S tím snad souhlasíš?"

Tváře jeho zástupce se rozhořely tím nepříjemným rudým odstínem, který na lících naskáče jako skvrny. „Ano, pane," souhlasil. Zdráhavě sebral své muže a nařídil jim začít hledat stopy.

Muži se rozvinuli kolem kamenného kruhu do rojnice. Pohybovali se opatrně a nesměle a připomínali Faghenovi placké, bázlivé koně, připravené se při prvním zatřepetání nějakého stínu splašit. S pobaveným pohrdáním zaznamenal, že všichni z nich – včetně jeho zástupce – vypadají, že jsou schopni – s rozdílem několika pídí – vyhrát soutěž, jak daleko zůstanou při svém pátrání od vztyčených kamenů, aniž by jim to vyneslo jeho zničující vztek. Když našel zástupce jižně od kruhu kamenů tábořiště, prchli muži od vztyčených kamenů co nejdál a do jednoho na nich bylo vidět, jak se jim ulevilo.

Když Faghen sesedal, klečel zástupce vedle pozůstatků ohniště. Promnul v ruce vyhaslý popel a pak vzhlédl.

„Je ještě teplý, pane," sdělil mu. „Ale nepatrně. Je to už pár hodin, co odjeli. Pravděpodobně za svítání. A podívej se sem, pane…" Vstal a odvedl Faghena ke spleti vrbových větví. Opatrně se sehnul a odhrnul stranou trs mladých výhonků. V měkké, rozmoklé půdě byl jasně vidět zřetelný otisk podpatku. Zástupce prstem objel obrysy půlměsíce zadní strany podpatku a hluboké drážky vepředu. „Tento tvar je obvyklý pro podpatek jezdecké boty. Ten důstojník měl pravdu. Je s nimi zrádce."

Faghen se sklonil, aby si otisk pozorně prohlédl. Bylo jasné, že ho udělal nějaký Černý jezdec. Přikývl a narovnal se. „Už to tak vypadá," souhlasil. „Anebo nějaký Celan ukradl pár jezdeckých bot. Ale myslím, že mnohem pravděpodobnější je, že ten důstojník měl pravdu s tím zrádcem." Chladně se usmál. „I hlupák může mít tu a tam pravdu."

„Tamhle jsou stopy čtyř koní," sdělil mu jeho zástupce a mávl rukou směrem dalšímu shluku stromků. „Odjeli na jih. Budeme je sledovat?"

Faghen nadzvedl jedno obočí. „Ovšemže," odvětil. „Jsem si jist, že Lord Ochránce přímo dychtí mluvit s tím vzbouřencem, který si říká princ ze Skai. A já…" Natáhl si jezdecké rukavice a puntičkářsky si je na jednotlivých prstech upravoval. „Já jsem dychtiv mluvit s tím Černým jezdcem, který se dal do spolku s Celany."

25

Z horského hřebene byl výhled na ústí Eidony, která se zde vlévala do temně modrých vod Cegu. Dole mezi stromy rozeznával Cynrik trosky dřevěných budov. U rozeklaného pobřeží zálivu za nimi se nad hromadami sesutých kamenů, které kdysi bývaly palácem, dosud tyčily dvě vysoké věže. Rozpadlé nádvoří bylo zarostlé býlím a mladými stromky tak, že už bylo stěží patrné. Zvětralé zdi věží mizely pod příkrovem zeleně. Za více než padesát let chátrání bez péče země už lesu téměř ustoupila.

„Dun Eidon," ozval se tiše vedle něj Davigan. „Říká se, že to kdysi bývalo nádherné místo. Snad dokonce krásnější než Dun Camus, Tiernynův palác na Clendonanu."

Iowen se otočila v sedle a podívala se dozadu na Davigana. Seděl na koni nějak nepřirozeně strnule, shlížel dolů na trosky paláce a ukazoval. „A tamto přímo tam dole, to bývala vesnice. Teď už z ní není nic vidět. Krátce poté, co Brennen odvedl ty, kteří přežili, na Skerry, ji Maeduni vypálili."

„Doufejme, že teď tady kolem žádní Maeduni nejsou," utrousil zachmuřeně Kier a dál si pozorně prohlížel údolí.

„Možná, že se tam dosud procházejí duchové zavražděných Celanů," poznamenala Iowen. „Říká se, že to krveprolití bylo strašlivé." Naklonila se trochu dopředu. „Tady se narodil můj otec. Jeho matka je pohřbena u starých hradeb."

Cynrik se otřásl. Při pomyšlení na hromadné vyvraždění mužů, žen a dětí se mu zdálo, že slunce pohaslo a vzduch se prudce ochladil.

„Duchové Celanů nás tolik trápit nemusí," pravil Davigan. „Konec konců jsme jim přišli na pomoc." Pečlivě si celé území obhlížel. „V tom všem bude asi dost těžké najít kovárnu."

„Měla by být tam dole u řeky," poznamenala Iowen. „Blízko brodu. Myslím, že tamhle." Ukázala na volný prostor mezi stromy, zarostlý trávou, ale dosud jasně patrný. „Tamhle asi bývala cesta k brodu. Musíme po ní sjet dolů do údolí."

Davigan se na ni ušklíbl. „Nikam to nepovede, když tady budeme jen tak stát. Takhle nic nenajdeme," souhlasil. „Jeďte opatrně za mnou."

Pobídl koně do kroku a pomalu sjížděl ze svahu dolů k troskám paláce. Iowen jela za ním, následována Cynrikem a Kierem. Když se dostali trochu blíž, uviděl Cynrik, že tuto cestu už dlouho, snad léta, nepoužíval nikdo kromě divoké zvěře.

Projeli těsně kolem zřícených hradeb, které kdysi tvořily nádvoří. Vedle mechem obrostlé zdi byla navršena obrovská hromada kamenů – rozsáhlý náhrobek postavený silou pramenící ze žalu, zarostlý kapradím, divokými květinami a trávou. Cynrik koutkem oka pohlédl na Iowen. Pod náhrobkem ležel její lid, její příbuzní. Jela kolem s odvrácenou tváří a na řasách se jí třpytily kapky slz.

To tíživé ticho tady bylo skličující. Projížděli kolem mladých stromků vyrůstajících mezi kameny, které kdysi bývaly dlážděným nádvořím, a neslyšeli jediné ptačí cvrlikání. Kromě nich se tu nic nehnulo. Davigan, který jel před ním, se otřásl a odvrátil hlavu a Cynrik se snažil potlačit své vlastní rozechvění.

Nad rozpadlým palácem leželo tíživé ticho a navzdory jasnému jarnímu slunci, které se pomalu sklánělo k západu a hřálo ho do zad, mu najednou bylo zima. Faghen ho vychoval k tomu, aby bohy uctíval alespoň slovy, ale on se nikdy nepokládal za zvlášť náchylného k úvahám o jiném světě, o kterém kněží prohlašovali, že ho znají a který považovali za dokonalý. A přestože si nebyl jist, zda duše zavražděných odešly do věčného blaha Annwnu, tak nevěřil, že se zdržují nad místem bitvy. Ale v tom zničeném paláci, v tom strohém náhrobku navršeném vedle rozpadlé zdi bylo něco, z

čeho mu tuhla krev v žilách a srdce se mu svíralo bolestí. Cítil se mnohem lépe, když se dostali za rozpadlé trosky a vyjeli na zarostlou cestu vedoucí proti proudu řeky.

Ani ne čtvrt míle proti proudu dojeli k malému potoku vlévajícímu se do Eidony. Iowen zarazila koně, sesedla a odvedla koně k osamělému odumřelému kaštanu. Pod ním byl další náhrobek, o trochu menší, skoro pohlcený lesem. Beze slova se protáhla mezi nízkými křovinami. Davigan a Kier sesedli a šli těsně za ní. Nikdo nepronesl jediné slovo. Cynrik na okamžik zaváhal. Nebyl si jist, jestli tam je jeho přítomnost žádoucí. Pak se Davigan ohlédl dozadu a kývl na něj a Cynrik se zhluboka nadechl a šel za ním.

Trosky kovárny stály kus od cesty, nedaleko brodu, dost blízko u malého potoka na to, aby byla na dosah ruky chladná, čistá voda na kalení rozžhaveného kovu. Cynrika znovu zamrazilo. Iowen šla přímo na toto místo, ani v nejmenším se neodchýlila od nejkratší cesty. Jako by věděla, že to bude tady, ačkoli to tu nikdy předtím neviděla. Jako by byla puzena naléhavostí a obavami, které si s sebou nesla z Tance. Magie. Možná, že to nebylo zrovna to ducha zmrazující černokněžnictví, které prováděli černokněžníci, ale přesto to byla magie. Stísněně se nahrbil v ramenou.

Stavení před nimi bylo na první pohled nepochybně kovárnou. Došková střecha se propadla a došky se rozpadly v prach. Tu a tam ještě zůstaly shnilé zbytky slámy a zpráchnivělé cáry hadrů. Cynrika maně napadlo, že kdyby se jich dotkl, rozpadnou se úplně. Část trámů se rozpadla na třísky a ležela na zemi jako dřevo připravené na podpal, skryté pod silnou vrstvou kapradí, a ty dvě zdi, které dosud stály, byly obrostlé mechem. Přední zeď se sesula celá, nesmyslně zůstal stát jen rám dveří, vykloněný doleva a ještě celkem pevný, ale už dlouho nestřežil nic, co by mělo smysl. Dřevěné dveře visely našikmo na zrezivělých pantech. Na omšelých, stříbřitě lesklých dřevěných dveřích byl dosud patrný slabý náznak starých vypálených značek, vybledlých z uhlové černi do slabě zlaté.

Iowen chvíli stála před zpustošeným stavením, ruce spuštěné podél boků, široce rozevřené oči nehybně hleděly do prázdna. Cynrik nevycítil z jejího postoje žádné zdráhání nebo váhání. Ta kolmá vráska obav a napětí mezi obočím zmizela, vyhlazena

náhlým pocitem úlevy. Skoro jako by to očekávala. Nebo snad dokonce předpokládala. Podivný výraz změnil její rysy k nepoznání a její tvář nabyla naprosto cizího výrazu. Napadlo ho, že pozoruje něco, co nikdo z nich nevidí. Pak se zhluboka nadechla a vstoupila do opuštěné, zpustlé kovárny.

Výheň dosud stála na svém místě. Vedle leželo na železné kovadlině kladivo Kováře. Jak kovadlina tak kladivo se už rozpadaly, nahlodány rzí. Na jedné ze dvou dosud stojících zdí viselo několik rozličných nástrojů. Kosa na obilí bez násady, nedodělaný meč, lopata, také bez násady. Na vedlejší zdi visely Kovářovy nástroje na okovávání koňů a mul, společně s řadou podkov, nyní zčernalých rzí. Kožený měch zpráchnivěl, z dřevěného rámu a ohlazeného držadla visely cáry kůže.

Davigan zůstal stát u dveří a Kier se zastavil za ním. Cynrika plně uspokojovalo sledovat zpovzdálí, jak Iowen zvolna kráčí ke kovářskému měchu. Rukama přejela po kostře rámu jako by hladila kůži, kterou kdysi byl potažena.

Kier postoupil o krok kupředu a vypadalo to, že chce vejít dovnitř, ale Davigan mu rychlým, velitelským pohybem ruky naznačil, aby zůstal stát vzadu.

„Co je?“ zeptal se Kier ostře. „Co se to s ní děje?“

„Má Vidění,“ zašeptal Davigan. „Nesmíme ji vyrušit.“

„O těch mečích?“ zeptal se Cynrik.

Davigan lehce pokrčil rameny. „Jestli je pravda, že byly stvořeny tady, tak možná ano,“ odvětil. „V každém případě nám to ve vhodný čas sdělí.“

„Nečekal jsem, že to najdeme tak rychle,“ poznamenal Kier. „Ale dává to smysl, začít tady, kde byly vykovány.“

Iowen klesla na kolena vedle kovářské výhně. I zdálky zpoza Davigana a Kiera mohl Cynrik vidět, že má zorničky rozšířené a že její oči vystupují z bledé tváře jako dvě temné tůně. Hleděl na ni a už si pomalu zvykal na chladné mrazení, které mu probíhalo po zádech. Její tvář byla skryta za tou, kterou duše opustila a odlétla někam jinam.

Iowen klečela před výhní a jednou rukou se lehce opírala o chladný kámen. V hlavě jí bušila úporná bolest, do očí se jí draly slzy a zamlžovaly jí zrak, ale nemohla je ani zavřít, aby slzy potlačila. Pomalu kolem ní vystupoval celý výjev, zpočátku mlhavě, překrytý stávajícím pohledem na skutečné trosky dávno opuštěné kovárny, pak se celý výjev ustálil a měla před sebou už jen své Vidění. Davigan byl pryč a Kier a Cynrik zmizeli s ním. Dveře, kde předtím stál Davigan, byly dokořán otevřené do chladného odpoledne pozdního podzimu.

Vedle výhně stál Kovář a s pohledem nehybně upřeným před sebe čekal. Kolem něj stálo sedm přízračných postav, napůl skrytých v přítmí za výhní, a veškerou svou pozornost upínaly na Kováře. Iowen nebyla nijak překvapena, že poznává sedm bohů a bohyň. Nevěnovali jí jediný pohled, ale Iowen věděla, že o její přítomnosti ví a že s ní souhlasí. Sklouzla pohledem na Kováře. Měl na sobě koženou zástěru, která mu zakrývala hruď a břicho. Silné, mocné paže, silné jako běžné mužské stehno, byly nahé a v přízračném světle se leskly. Rozložitý, podsaditý, o půl paže vyšší než Iowen. V jedné ruce držel čtverhranné kladivo s násadou léty používání ohlazenou do hedvábného lesku. Překvapená Iowen v něm poznala kováře Wyfydda a v hlavě se jí vynořil útržek písně.

Wyfydd, Kovář bohů, králů,
kladivo čar rozeznívá.

* * *

Na zdech kovárny viselo kovářské náčiní, čisté, dobře ošetřované a vyleštěné neustálým používáním. Vedle kovadliny stála dřevěná káď s vodou a na dřevěném špalku, který sloužil jako stůl, byla vyrovnána náhradní kladiva různých velikostí. Udusaná zem byla čistě umetená a postříkaná vodou, aby se z ní neprášilo. Došková střecha vypadala jako nová a kovárna příjemně voněla čistotou, čerstvou slámou, vůní čerstvě zvlhlé země a slabým pachem horkého, roztaveného kovu.

Všechno zde bylo připraveno a čekalo…

Na západní obloze vzplanula Králova hvězda, proletěla oblohou a nechala za sebou ohnivou stopu žhavé mlhoviny. Mihla se mezi

ostatními hvězdami, které v její záři zanikaly, klesla dolů a její hořící ohon zavadil o vysoko vztyčené temeno Mrakonoše. Jak ho Králova hvězda míjela, vyvalily se z vrcholku hory plameny a dým a Mrakonoš vyslal k černému nebi spršku jiskřivých, žhavých uhlíků.

Králova hvězda proletěla oblohou jako vystřelený šíp, oslepující svým jasem, který bodal Iowen do očí, syčící a prskající. Za ní se táhl roztavený proud žhavého kovu, tryskající z dýmajícího vrcholku Mrakonoše.

Výheň vybuchla v plamenech. Vnitřek kovárny se rozzářil prudkým světlem a po stříbřitých zdech se rozlétly černé tančící stíny. Výheň se rozhořela a rozpálila se doruda, dozlata a dooranžova. Wyfydd se natáhl do výše a stáhl z oblohy tyč rozžhaveného kovu, zatočil s ní nad hlavou a vhodil ji do rozpálené, žhnoucí výhně.

Iowen to nepřekvapovalo. Všechno probíhalo správně, tak jak se patřilo. Oheň ve výhni poskytnul samotný Beodun, Pán Ohňů; kov byl darem Geriega, Pána Útesů.

Tvář chlapce, který měchem rozdmychával oheň, byla zrudlá námahou a horkem z doběla rozpálené výhně. Je tak mladý, pomyslela si Iowen. Není mu víc než devět, deset let, ale z téhle práce bude mít pořádný základ pro svaly na pažích a hrudi.

Pracoval bez oddechu; samozřejmě, skoro bez námahy roztahoval a stlačoval rukojeti měchu, který byl větší než on sám, ale k Iowen žádný sykot vzduchu vháněného do plamenů výhně nedoléhal.

V ohni ležela kovová tyč z Mrakonoše, rozpálená dooranžova a doběla, zářící svým vlastním životem. Lesklými kleštěmi vytáhl Kovář kov z ohně a položil ho na kovadlinu. V tom horku se mu nahé paže a ramena pokryly potem. Jak kladivo dopadalo na lesklý, rozžhavený kov, svaly pod bronzovou kůží se Kováři napínaly a vlnily.

Pomalu, pomalinku nabýval kov na kovadlině tvaru, který z něj Kovářovo kladivo vytepávalo. Když ochladl natolik, že ztratil kujnost, vhodil ho Kovář zpátky do ohně. Znovu a znovu rozklepávalo jeho kladivo kovovou tyč do tenkého listu. Kovář list skládal do několika vrstev a rytmickými údery kladiva jej znovu a

znovu roztepával v nekonečně se opakujícím koloběhu. Na zdi kovárny za ním koval stín kováře stín meče.

Iowen si byla vědoma dloužících se stínů na udusané zemi, ale čas zde neměl žádný význam. Před jejíma očima začal meč získávat tvar. Ještě dlouho poté, co by ostří postačovalo pro běžný meč, Kovář dál a dál list skládal a znovu roztepával. Takové čepele získají sílu a pružnost a uchovají si ostří bez ohledu na to, co budou muset rozetnout.

Poslední, čemu se musel dát tvar, byl trn, který měl přesně zapadnout do jílce. Když i ten byl vykován, zvedl Kovář čepel a podržel ji nad okovanou dubovou kádí. Přistoupila Adriel, Paní Vod a naklonila svůj kouzelný džbán. Přes zlatý okraj se přelila voda, průzračná, perlivá, chladná a čistá a dopadla do kádě. Když byla káď plná, ustoupila Adriel zpět a Kovář ponořil zářící čepel do vody. Vyvalil se oblak husté, voňavé páry, čepel zasyčela a zchladla. A na zdi za ním zakalil stín kováře stín meče.

Jeden za druhým přinášeli bohové a bohyně meči své dary a přidávali je k darům Beoduna, Adriel a Geriega. Přistoupil Cernos s hrotem parohu v ruce. Wyfydd ho přijal a nasadil ho na obnažený trn čepele jako jílec, dost dlouhý na to, aby bylo meč možno použít jako obouruční a zároveň dostatečně lehký na to, aby bylo možno mečem vládnout jen jednou rukou. Rhianna spletla svou magii vzduchu do složité stříbřité sítě, kterou ozdobila zářící, průsvitný hrot parohu, jenž tvořil jílec. A konečně přistoupil Sandor, Pán Plání, a přinesl bandalír a pochvu, obé spletené z tuhé stepní trávy, stejně lesklé a pevné jako pozlacená kůže.

Wyfydd zvedl meč a předvedl ho *darlai*. Přistoupila blíž a přejela prstem po zářící čepeli. Na stěně za ní vyskočil jasný a ostrý stín meče, který vypadal stejně skutečně jako meč samotný. Zpod prstů jí vyletovaly jiskřičky a po kovu přeběhl plamen a vyryl do čepele runy. Hudba magie se rozvinula a zmohutněla do sílící, rytmické melodie.

Hudbu do těch mečů vložil,
runy kouzel v čepele vryl.

Když *darlai* ustoupila zpět, runy vzplanuly, jasné jako vyleštěné plošky brouseného démantu, a ve světle zamlženém dýmem se

rozhořela slova. Iowen je téměř viděla. Byla až dráždivě blízko tomu, aby jí ta slova dávala smysl. Slova síly a moci. Slova magie.

Když se na ně dívala, dolehla k ní v mysli slova, která odříkával Daviganův hlas. Nedokázala runy na čepeli přečíst. Ale nebyl žádný důvod, proč by měla. Ten meč nebyl její.

Konečně Iowen uviděla meč hotový, zářící vlastním vnitřním světlem vycházejícím z vyrytých run. Zvedl se z kovářova ponku a dal se do pohybu směrem na východ. Jak se vzdaloval, pomalu průsvitněl. Stín meče slábl zároveň s ním, až se oba vytratily, pohlceny modravou září dálek.

Meče spočinuly v hlubokém podzemním sále, bezpečně ukryty mezi horami a mořem. A pak se něco stalo. Maedunské krvavé černokněžnictví, husté a lepkavé, přilnavé jako černá smůla, jemnou magii čepelí vyčenichalo. Ve skrytu zasutých koutů jeskyně se probouzely k životu slabé zářící body světla, vypadající jako pouhé světlušky za bezměsíčné noci. Ale body světla rostly až byly velké jako slepičí vejce.

Nenávistná, zlověstná zelená záře se natahovala po magii mečů a lačně z nich vysávala život. Zář mečů maličko vybledla a pak pohasínala čím dál rychleji.

Iowen shledala, že klečí uprostřed trosek staré kovárny a nakřivo visícími dveřmi hledí na oblohu barvící se chladným světlem svítání. Namáhavě se postavila na roztřesené nohy a pomalu vyšla ven. Po šeru, ve kterém se odehrávalo její Vidění, ji jasné denní světlo oslepilo. Nejistě zavrávorala a Davigan ji zachytil.

„Na sever," vydechla. „Na sever a na západ. Za těmi meči… Rychle. Rychle, než bude příliš pozdě." Zavřela oči a její rty nevědomky opakovaly stále stejná slova. „Žádné meče moci pro krále. Žádný král. Žádný čaroděj. Celi bude navždy spoutána v okovech…"

26

Po dva dny následovali Iowen, která šla za svým Viděním. Vedlo ji na sever a na západ, někdy po dobře zřetelných cestách, někdy korytem říček, jindy se prodírali hustým porostem na svazích hor, kudy žádná cesta nevedla. Cestou nepotkali nikoho, ani přítele, ani nepřítele.

Iowen jedla jen málo a spala ještě méně, skelný zrak upírala na něco, co mohla vidět jen ona sama. Vytrvale jela dál a dál, nachýlená dopředu přes sedlovou hrušku, na zsinalých tvářích rudé horečnaté skvrny. V noci sebou ve spánku neklidně házela; zabalená ve svém plášti se zmítala jako člověk, kterého pronásledují horečnaté sny. A její rty neustále tiše opakovaly stále stejná slova: „Rychle. Rychle. Rychle.“

Když druhého dne zastavili na noc, pokusil se jí Cynrik nenápadně podstrčit trochu víc jídla. Beze slova ho odstrčila stranou. Byla pološílená, rozjitřená, neklidná, roztřesená. Dělalo mu to starosti, ale nakonec zklamaně zanechal svého úsilí a šel si sednout k Daviganovi na druhou stranu ohně.

„Mám o ní obavy, lorde,“ řekl tiše a zamračeně se zadíval přes oheň na Iowen. „Už zase začíná vypadat jako nemocná.“

Davigan se snažil působit dojmem, že veškerá jeho pozornost se upíná k malé dřevěné flétně, kterou vyřezával, ale co chvíli sklouzl pohledem na Iowen. Mihotavé odlesky plamenů se odrážely na

čepeli nože, kterým plátek po plátku přiřezával tělo flétny. Cynrik ještě nikdy předtím neviděl vyrábět jakýkoli hudební nástroj a ten postup ho zcela pohltil. Jestli nebude Davigan dost opatrný, pomyslel si Cynrik uchváceně, tak nakonec ořeže flétnu do čiré průsvitnosti. V tu chvíli se Davigan podíval na flétnu, žalostně se ušklíbl, pustil ji do klína a odložil nůž.

„Má spoustu starostí," odvětil. „Já o těch zrádných kamenech, o kterých mluví, moc nevím, ale vím alespoň tolik, že jestli mohou opravdu zničit magii Žáru srdce a Stínu duše, tak zbývá Celi opravdu prachmizerná naděje." Otřel flétnu do rukávu košile a potřásl hlavou. „Myslím, že pro ni moc udělat nemůžeš."

Bezmocně pak pokrčil rameny. „O tom Vidění vím ještě méně než o zrádných kamenech. Slyšel jsem však, že to nebývá vždy příliš příjemný Dar."

„To mi Iowen také říkala," souhlasil Cynrik s pohledem upřeným na Iowen.

„Bolí mne, když ji vidím v tomhle stavu," pokračoval Davigan. „Ale věřím jí. A věřím bohyni, která jí ten Dar dala." Křehké, slabé tělo flétny mu v prstech prasklo. Zklamaně se na ni podíval a zasunul si ji pod tuniku. „A oběma věřím natolik, abych mohl doufat, že najdeme meče dřív, než budou zničeny."

„Možná by bylo nejlepší ji prostě nechat být," ozval se Kier. „Když má Gordan Vidění, vypadá stejně podivínsky a potrhle, ale jakmile Vidění odezní, tak je mu hned dobře." Vstal a protáhl se. „Vezmu si dnes v noci první hlídku. Zítra budeme vstávat brzy a hned se vydáme dál."

Když se ráno třetího dne Cynrik probudil, zjistil, že Iowen už vstala. Stála pod dubem, jednou rukou se opírala o mohutný kmen a oči upírala nahoru na vysoké pohoří, které se zvedalo v dlouhých hřebenech na severozápadě. Poprvé od chvíle, kdy našli tu starou kovárnu, se jí do tváří vrátila zdravá barva a její oči ztratily ten prázdný, planoucí pohled.

„Dobré ráno," pozdravila ho jakoby nic, s pohledem stále upřeným na hory, kde se obloha jasnila a barvila od zlaté do tyrkysové.

„Ty ses vrátila," opáčil.

Obrátila se k němu. „Vrátila jsem se," souhlasila. Tváře opustila sinalost a připadalo mu, že vypadá mnohem lépe. Vypadala skoro jako dřív.

„A co ty meče?"

„Už je nevidím. Zmizely někde tam nahoře." Mávla rukou směrem k horskému hřebenu, který se stupňovitě svažoval od úbočí Mrakonoše k moři. Špičaté, rozeklané štíty se na západě, severu a jihu tyčily jako stráž. Před vpádem Maedunů stála na ostrohu vybíhajícím nad moře strážní věž a malá pevnost, patřící králi Tiernynovi a jeho spojencům.

Zívající a protahující se Kier se vymotal z pokrývek, přešel přes malou mýtinu a připojil se k nim. „Takže jdeme stále na sever a na západ?" zeptal se.

„Ano," odvětila Iowen. „Ale musíme být opatrní. Máme před sebou nepřátele."

„Černé jezdce?" zeptal se Kier.

Cynrik se podíval na vysoké štíty a útesy. „A jak jinak v těchto místech?" poznamenal. „Jestli se nemýlím v tom, kde si myslím, že jsme, tak tamhle nedaleko je tvrz s posádkou, zvaná Greghrachova skála. A kolem dokola se to hlídkami Černých jezdců jen hemží."

Iowen se nevesele zasmála. „Adriel mi neslibovala, že to bude snadné," odtušila. „Ty meče mohou být střeženy ještě mnohem lépe, než bychom si mysleli. Byl jsi tam někdy?"

Cynrik přikývl. „Ano. Několikrát jsem tam vezl zprávy z Clendonanu." Při té hořké vzpomínce mu koutky úst poklesly dolů. „Ale silně pochybuji, že by mne tam někdo poznal. Poslové, služebnictvo…" Pokrčil rameny. „Komu stojí za pohled?"

Od ohně se k nim pod dub tiše přikradl Davigan a postavil se k nim. Iowen se k němu ihned obrátila. Tvář jí prozářila radost, že ho vidí.

Jsou spojeni, jako by byli jeden, napadlo Cynrika maně. *Jsou spojeni a dohromady tvoří jeden celek stejně jako jílec a čepel tvoří meč.* Při pohledu na ně ho najednou bůhvíproč bodlo u srdce lítostí a Cynrik znejistěl.

„Cítíš se dobře?" zeptal se Davigan. Věnoval jí všechnu svou pozornost, nic jiného ho v tu chvíli nezajímalo, nad kořenem nosu mu naskočila starostlivá vráska, která stáhla obočí k sobě. „Co jsme

opustili Dun Eidon, vypadala jsi dost špatně. Až jsem o tebe zase dostal strach.“

„Tenhle Dar nepatří k těm nejpříjemnějším,“ souhlasila Iowen. „A starost o to, aby ty meče nebyly zničeny, taky k dobré náladě zrovna nepřispívá. Ale nezabilo mne to.“ Podařilo se jí dokonce usmát. „Myslím, že teď od toho budu mít na chvíli pokoj.“ Hodila po Cynrikovi rychlým, pobaveným pohledem a najednou vypadala tak, jak ji znal. „Dokonce i Cynrik už kolem mne přestal poletovat jako husa kolem housat.“

Cynrik ucítil, jak mu do tváří stoupá horkost, a odvrátil pohled. Kier se rozesmál. „Spíš houser,“ neodpustil si jedovatou poznámku, ale dal si pozor, aby udržel lehký tón.

Mezi jedním a druhým krokem sevřela Cynrikovi srdce chladná, černá pěst hrůzy a vymáčkla mu vzduch z plic. Před očima se mu roztančily černé stíny až se Cynrik hlasitě zajíkl. Přitáhl koni uzdu, zastavil ho a zděšeně se rozhlédl kolem, aby zjistil, co je příčinou jeho stísněnosti. Vzápětí si uvědomil, o co jde. Ten samý chladný děs se ho zmocnil tehdy, když ho černokněžník v pracovně velitele posádky zmrazil náporem zaklínadla. Hruď mu sevřel stejný děs, srdce se mu divoce rozbušilo a z té hrůzy mu naskočila husí kůže. Na Kierově tváři uviděl stejnou hrůzu a zděšený odpor.

„To je to zaklínadlo…“ vydechl Kier. Byl bílý jako křída. Davigan se bleskově obrátil v sedle a naklonil se mezi jejich koně. Natáhl se a dotkl se Kiera na rameni. „Nic se ti nestane,“ řekl mu klidně. „Teď jsi pod ochranou. Vzpomínáš si na ten obřad ve vesnici? Jsi pod stejnou ochranou jako Iowen a já. To zaklínadlo si uvědomuješ, ale ono tě nepolapí.“

Kier se zhluboka nadechl. Cynrik se na něj účastně, chápavě podíval. Zděšení a zmatek z Kierovy tváře zmizely. V kruhu stojících kamenů ho bard Anarawd se svou ženou Ysandou adoptovali a přenesli na něj svou vlastní odolnost vůči zaklínadlu temného černokněžníka. Pomalu se uvolnil.

„Už je mi dobře,“ prohlásil konečně. „Nečekal jsem, že mne to zasáhne tak silně.“

„Tyaddská magie nezabrání, abys Hakkarovo zaklínadlo necítil," řekl Davigan. „Jenom ti pomůže mu odolat a nepodlehnout."

Cynrik zvedl hlavu a podíval se na horský hřeben, který se tyčil před nimi. „Tady dole jsme ani ne míli vzdáleni od tvrze," prohlásil. „Nechce se mi jít blíž. Tudy by mohl kdykoliv sjíždět dolů oddíl Černých jezdců. Udělali bychom lépe, kdybychom to objeli z východní strany."

„To nemůžeme," ozvala se Iowen. Její hlas zněl hluše a nepřítomně.

Cynrik na ni vrhl rychlý pohled. Klidně seděla na koni, zápěstí zkřížená na sedlové hrušce, a hleděla nahoru na vrcholky hřebene do míst, kde strmě spadal do moře. Oči měla široce rozevřené a v nich znovu ten skelný, nepřítomný pohled jako měla po celou dobu, kdy sledovala meč. Nehybná tvář byla prázdná a bez výrazu.

Davigan tomu porozuměl dříve než Cynrik. „Meče?" zeptal se.

Cynrik na něj vrhnul zmatený pohled a vzápětí si uvědomil, co má Davigan na mysli. Iowen opět posedl její Dar.

„Meče," opakovala po něm, ale ani se na něj nepodívala, neochvějně upírala pohled na hřeben skalního ostrohu. Pak na něj ukázala. „Jsou tam. Pod tím ostrohem. V jeskyni. Tam, kde moře naráží na kámen."

Cynrik sledoval směr, kterým ukazoval její prst. Skousl rty a pak se podíval nejdříve na Davigana a potom na Kiera. „Myslím, že to místo znám," ozval se. „Ten ostroh vyčnívá do moře jako příď lodě. Tvrz, kde je posádka, je postavena skoro na špici přídě. V severní zdi skály je několik jeskyní. Nejsou přímo pod tvrzí, ale jsou dost blízko. Rozhodně nejsou dál, než půl míle."

„Je na ně z tvrze vidět?" zeptal se Davigan.

Cynrik hloubavě svraštil čelo. „Myslím, že ne," odpověděl. „Rozhodně ne odnikud z tvrze, kde jsem byl. Ale každý musí vědět, že tam jsou. Ačkoliv ani nevím, jestli je někdy někdo vůbec prozkoumal." Ušklíbl se. „Maeduni nemají rádi hory a už vůbec ne jeskyně. Naše… Jejich země je převážně rovinatá a plochá jako hladina moře. Žádné jeskyně tam nejsou. Pro Maeduny je jeskyně něco… nepřirozeného, řekl bych. Ze zvědavosti člověk může vlézt dovnitř, ale ne dál, než dopadá světlo zvenku. Ale jestli

černokněžník nebo velitel posádky nařídili nějakým vojáků jeskyně propátrat, tak tam samozřejmě šli. Neradi, příčilo se jim to, ale šli.“

„A mohli ty meče najít?“ zeptal se Kier.

Davigan se pomalu obrátil a podíval se na něj. „Ty meče jsou dobře skryty,“ řekl. „Píseň to tak říká.“

„Meče Wyffydem ukuty, halí teď závoj temnoty. Čekají, až přijde ten, jenž je krví předurčen,“ zašeptala Iowen s pohledem upřeným na vzdálený ostroh.

Kier se letmo podíval na horský hřeben a pak sklouzl pohledem na Cynrika. „Jak se do těch jeskyní dostaneme, aniž bychom přitom museli projít skrz to maedunské hnízdo?“ zeptal se. „Z pobřeží tam jít nemůžeme.“

„Ne,“ souhlasil Cynrik. „To nemůžeme. Když je vysoký příliv, dosahuje hladina vody až k úpatí útesu. Ale myslím, že bychom mohli projít kolem tvrze. Vykáceli tam spoustu stromů, aby měli přístupovou cestu dolů, ale myslím, že kousek východněji projít můžeme. Bude to pro nás znamenat více než půl dne cesty navíc, ale mělo by to být bezpečné.“

Letmo se podíval na slunce. Viselo nízko na vrcholkem ostrohu a postříkalo sněhem pokryté východní štíty třpytivou zlatou. „Když budeme mít štěstí, dostaneme se tam zítra krátce po svítání.“

„Ne,“ prohlásila ostře Iowen. „Musíme jít hned. Nemůžeme jít oklikou. Musíme se tam dostat co nejrychleji.“

„Nemůžeme jít přímo kolem pevnosti,“ namítl Cynrik.

„Musíme.“

„Iowen, měj rozum,“ zaprosil Davigan. „Všude tady kolem je Černých jezdců jako máku.“

„Jestli nepůjdete se mnou, půjdu sama,“ prohlásila Iowen tvrdě. „Musím vyrazit hned!“ Naklonila se k Daviganovi a chytila ho za rukáv. „Jestliže se nedáme hned na cestu, budou ty meče zničeny. A my s nimi.“

Kámen ve Faghenově kapse ho i přes látku kalhot pálil až do masa. Jeho srdce bušilo v rytmu tepajícího kamene. Byli už blízko. Velmi blízko. Zrádný kámen je táhl dopředu jako dychtivý ohař.

„Tady, pane!“ Jeho zástupce na něj mával rukou jako rozrušený kluk. „Vidíš to, pane?“ Ukázal na vryp v podkově. „To je ta samá jako ta, co jsme ji našli předtím.“

Faghen ho odstrčil stranou. Soustředil se jen na to, kam ho vede kámen. Popohnal koně k rychlejší jízdě a vyrazil dopředu rovnou mezi stromy. Před ním ležela na ostrohu nad mořem Greghrachova skála. Nemohl přijít na žádný rozumný důvod, proč by jeho kořist mířila rovnou do tvrze, ale ten kámen se přece mýlit nemohl.

Ten meč – a ta žena – nemohli být daleko před ním. To znamenalo, že má odbojného prince na dosah.

„Jenom mrháš časem,“ vyjel na něj ostře. Stěží potlačoval ten naléhavý tep v útrobách. „Jedeme. Hned. Dělej. Rychle!“

Tvář jeho zástupce zaplavila provinilá červeň, ale pohled nesklopil. „Ano, pane,“ odvětil. Popadl otěže svého koně a vyšvihl se do sedla.

Faghen popohnal svého koně do trysku. Jeho zástupce s celým oddílem jeli za ním, ale na tom mu teď pramálo záleželo. Teď už záleželo jen na tom kameni a na jeho kořisti.

Už byli blízko. Velmi blízko.

27

Cynrik je vedl širokým obloukem nejprve na severovýchod, pak na sever a nakonec na severozápad. Svědivé mrazení Hakkarova zaklínadla na kůži polevilo a teď si ho uvědomoval jen matně, takže nabyl dojmu, že se pohybují po obvodu oblasti, kde působilo nejsilněji. Byl celkem rád, že se drží v takové vzdálenosti. Dosud měl v živé paměti vzpomínky na mrazivou prázdnotu, která číhá v Mrtvé zemi.

To zaklínadlo bylo hutnější a silnější, než jak si ho pamatoval z dob, kdy tu byl naposled. Ale působilo tady jinak než v Mrtvé zemi. Ačkoliv by navzdory jeho přirozené odolnosti dokázalo pohltit jeho duši a vysát z něj jeho vůli – kdyby ovšem nebyl pod ochranou, kterou mu poskytla tyaddská adopce – na rostliny tady nepůsobilo. Tady nebyla žádná rozsáhlá oblast uschlé, spálené trávy, horkem zkroucených, odumřelých stromů a mrtvého kapradí. Možná to tu nebylo tak strašné jako v Mrtvé zemi, ale i tak to bylo strašné dost.

Cesta vycházející z brány tvrze vedla ani ne půl míle po hřebenu ostrohu a pak se stáčela dolů po úbočí a ústila na hlavní cestu táhnoucí se přes hory. Na druhou stranu hřebene se nemohli dostat jinak, než tu cestu překročit.

Než se vydali přes cestu, na chvíli zastavili a pozorně naslouchali. Cynrik už byl téměř rozhodnut, že jim snad nic

nehrozí, když tu zaslechl pravidelný dusot kopyt na udusané cestě a cinkání udidel.

„Dolů," zašeptal divoce. „Sesedněte!"

Sjel ze sedla, rychle přiskočil k hlavě koně a přitiskl mu nozdry ke své tunice. Davigan s Iowen byli taky v mžiku na zemi, přitisknutí k hlavám koní, a šeptali koním tichá uklidňující slova. Cynrik horečnatě mával na Kiera, aby také sesedl. Po dlouhý, omračující okamžik se Kier nehýbal. Neuvědomil si, že pokud tomu nezabrání, může jeho kůň zaržát na jiné koně, kteří pojedou kolem.

Už nebylo víc času. Cynrik skočil po Kierovi a bezohledně ho strhl ze sedla. Chtěl ještě odtáhnout koně dál od cesty do lesního podrostu. Ale Černí jezdci by určitě zaslechli hluk, který by koně prodírající se křovinami nadělali. Už měli být dávno z dohledu.

Kier se vrhl zpátky ke svému koni a popadl ho kolem krku. Cynrik s úlevou uhnul, když si Kier přitiskl tvář na dlouhý koňský nos mezi oči a hladil ho po šíji, a vrhl se ke svému koni. Kier se na něj letmo usmál a Cynrik na něj na oplátku kývl.

Dunění koňských kopyt zesílilo až se mu zdálo, že ho obklopilo ze všech stran a že trvá nekonečně dlouho. Pak postupně dusot v dálce zanikal, Cynrik zvedl hlavu a rozhlédl se kolem.

Otěže svého koně podal Daviganovi, pozorně se rozhlédl na obě strany a opatrně vyšel na cestu. Pak na ně rychle kývl, aby přeběhli přes cestu a skryli se v lese na druhé straně. První převedla svého koně Iowen, pak šel Davigan se svým a Cynrikovým koněm, a vzápětí ho následoval i Kier.

„Počkejte tu chvíli," zašeptal Cynrik. „Musím ještě něco zařídit." Zmizel v lese a mečem usekl trs vrbin. Přeběhl zpátky přes cestu a vrbovým proutím zametl a zahladil všechny stopy, které tam po sobě mohli zanechat. Zahladil tak i stopy oddílu Černých jezdců, ale jakáž pomoc. Nic jiného s tím teď dělat nemohl.

Ještě s vrbovými pruty v ruce se vyšvihl na koně. „Tudy," ukázal. „Žádná stezka tu není, ale severní stěnu ostrohu najít dokážu."

Iowen jela za ním, napjatě předkloněná v sedle, s tváří bílou a široce rozevřenýma očima upírajícíma se do prázdna. Kůži na lícních kostech měla napjatou, až jí kosti ostře vystupovaly, jako by se měly prodrat ven. Její neklid se z ní šířil tak silně, až pod ní kůň poplašeně tančil.

Cynrik si uvědomil, že se modlí k bohům, aby dorazili včas.

O skály na úpatí útesu, kde se ostroh nořil z moře jako příď lodě, se se zlověstným burácením tříštily vzduté mořské vlny. Vysoko do vzduchu vyletovaly sloupy a oblaka mořské pěny a vodní tříště a jako déšť dopadaly na rozpukané skály. Vysoko nahoře kroužila v jasném ranním světle hejna racků a po větru se nesly jejich výkřiky.

Iowen sesedla a pustila otěže svého koně na zem. Rychle přešla k okraji útesu a podívala se dolů. Hluboko pod sebou viděla mezi skalami lesklý široký pás vlhkého písku a zpěněné vlny, které se lámaly o břeh a vracely se zpět. Byla to zatracená hloubka. Davigan sesedl a šel k ní.

„Nadchází příliv.“ Řekl. „Ani ne za tři hodiny bude vrcholit a dosáhne k úpatí útesu.“

„Ta jeskyně je tam dole,“ poznamenala Iowen a ukázala na sesuté kameny na úpatí útesu. Na vlhké skále čelní stěny útesu bylo možno vidět jen skvrnu stínu. Nic, co by naznačovalo, že by tam někde mohlo být ústí jeskyně. Ale Iowen věděla, že tam je, věděla to stejně určitě, jako věděla, že každé ráno vychází na východě slunce.

„Jdu tam dolů,“ oznámila jim.

„Ne,“ vyhrkl Cynrik. „Ze severozápadní zdi tvrze tě může uvidět kdokoliv. Nemůžeš…“ Natáhl se za ní, aby ji stáhl zpět, ale Iowen se mu vytrhla.

Davigan ji chytil za ruku. „Počkej s tím, Iowen,“ požádal ji rozhodně. „Musíme počkat, až bude tma.“

Iowen mu vykroutila ruku z pevného stisku. „Ne.“ Málem se rozvzlykala. „Ne, já tam musím jít hned. Než bude pozdě.“

Nerozuměli jí. Prostě to nechápali. Neviděli tu zlověstnou zelenou záři, jak se plíží ke skrytým mečům. Necítili tu mučivou úzkost mečů, jejichž magie slábla.

Po celém těle i v hlavě cítila, jak do ní buší Hakkarovo zaklínadlo nárazy tak silnými jako divoká vichřice. Ševelící jí na zádech stísněně bzučela cosi v mollové tónině. I se svou tyaddskou krví, která ji chránila, myslela, že ji to zaklínadlo snad pohltí.

Pohltí ji a nasytí ty zelené kameny.

Vyrazila směrem ke kraji útesu. Davigan vykřikl, ale Iowen se mu obratně vyhnula a vrhla se přes okraj útesu dolů. Bylo to neuvěřitelné, ale nebylo to zase tak nemožné. Sjížděla dolů a cestou se chytala trsů trávy a bodláčí. Dolů se svahu se za ní valila lavina kamínků a drnů.

A pak najednou měla pod nohama pevnou, rovnou písčitou pláž. Zvedla se a dala se do běhu.

Přes ústí jeskyně šikmo ležela obrovská kamenná deska velikosti vrat do tvrze. Iowen stála před tím plochým kamenem, těžce supěla a snažila se popadnout dech.

Když k ní doklopýtali Davigan s Cynrikem a Kierem a zastavili se za ní, otočila se.

„Tam," prohlásila. „Tam za tím kamenem. Není to moc široký vstup, ale je tam." Vytáhla Ševelící, zhluboka se nadechla a vrhla se do otvoru.

Kolem ní se zavřela temnota. Ale byla to ta důvěrně známá tma z jejího snu, a Iowen v chodbě znala každý ohyb a zatáčku. Položila ruku na místo, o kterém věděla, že tam bude čekat pochodeň a našla ji tam, podala ji muži, který šel za ní.

Byl to Kier. Ve tmě jasně zajiskřil křesací kámen z jeho křesadla a vzápětí vrhl malý, blikající plamen pochodně na zem jeskyně dlouhé třepetavé stíny. Iowen zahnula a vyrazila dál do jeskyně, s vědomím, že jsou za ní. Slyšela za sebou tichý zvuk jejich kroků. Jeskyně se kolem nich zavřela.

Pochodeň doutnala a čadila a vydávala víc kouře než světla. V tom slabém světle se stěny úzké chodby vlhce leskly. Cynrik se otřásl a nahrbil se v ramenou ve snaze nepoddat se vtíravému pocitu, že se mu každou chvíli musí na hlavu sesunout tíha celé hory, rozdrtit ho a navěky pod sebou pohřbít. Jak postupovali hlouběji do jeskyně, vlhký pach plísně sílil a přebíjel vůni hořícího smolného borovicového dřeva, kterou vydávala pochodeň. Tu a tam slabě zářily na slizem pokrytých zdech nazelenalé fosforeskující skvrny a před sebou viděl v třepetavém světle pochodně Ioweninu postavu.

Nejednou museli on i Kier sklonit hlavy, aby se nepraštili o výčnělky kamenů, které vystupovaly ze stropu. Ale jestli si Iowen s Daviganem před ním všimli, jak se světlo pochodně nepravidelně kolébá a houpe, tak to nedali vůbec znát. Jejich stíny letěly před

nimi a s každým pohybem pochodně, kterou Cynrik nesl, se krátily, dloužily a poskakovaly. Postupovali dál hladce a plynule, očividně jim nevadila ani nerovná zem ani případně vražedné kamenné výčnělky.

Až na jejich tiché, měkké kroky na vlhkém písku nepronikl temnotou jediný zvuk. Jednou Kier tiše zanadával, když špatně došlápl a kopl Cynrika do paty, ale slabý vánek přicházející zevnitř jeskyně se jeho slov zmocnil a odvál je pryč.

Ten vánek, který vál Cynrikovi do tváře, s sebou přinášel mrazivý chlad. Pochodeň se zatřepetala a Cynrik se znovu otřásl. Zasáhl ho obláček dýmu a Cynrik opět bojoval s pocitem, že se stěny kolem něj stahují. Chodba se zužovala, Cynrik se natočil bokem, aby se mohl protáhnout dál, a potlačil krátké popíchnutí strachu, že se ta chodba už nikdy nerozšíří. I Kier za ním si slyšitelně oddechl úlevou, když se chodba znovu rozšířila natolik, nakolik bylo zapotřebí pro šíři jejich ramen.

Po několika krocích náhle a závratně jako úderem blesku vyšli z úzké chodby do rozlehlé podzemní komnaty. Slabé světlo pochodně vykreslilo obrovité vápencové sloupy spojující strop se zemí, které stály pod vysokým, klenutým stropem jako sloupořadí, a Cynrik měl najednou pocit, že jsou uvnitř obrovského chrámu.

Iowen tiše vydechla. „Je to přesně jako v mém snu," zašeptala a ozvěna jejího hlasu letěla komnatou a vracela se zpět jako chór šeptaný s posvátnou úctou.

28

Faghen zvedl hlavu a zadíval se na vysoké štíty rozeklaných skal, které se tyčily nad pruhem písku, a pak sklouzl pohledem zase zpět na otisky nohou. Vypadalo to, že mizí přímo v mohutné kamenné desce. Jeskyně. Dutina pod vysokým skalním ostrohem.

Muži z jeho oddílu neklidně postávali v půlkruhu za ním, co nejdále od ústí jeskyně, divže neustupovali až do stoupajícího přílivu. I jeho zástupce se držel zpátky a očividně se zdráhal k jeskyni přiblížit.

Faghen přemýšlel o těch čtyřech, kteří do ní vstoupili. Po páteři mu přeběhlo chladné zamrazení a s námahou se ovládl, aby se nezachvěl. Jak jen někdo může dobrovolně a úmyslně jít pod zem? Až příliš se to podobá pohřbu zaživa. Odměna, kterou dostane od Hakkara za chycení prince ze Skai, se rozhodně nevyrovná hrůzám, které sebou přináší vstup dovnitř jeskyně. Ani ten naléhavý, důrazný tlak, který na něj vyvíjel ten kámen, ho nemohl donutit, aby prošel tou úzkou štěrbinou.

Jeho zástupce si neklidně urovnal přezku, na které měl na opasku zavěšený meč. Byl bledý, bledé rty měl pevně semknuté.

Většina ostatních, kteří nedokázali tak dobře skrývat své pocity, vypadala vyděšeně a jejich postoj hraničil se vzpourou.

Faghen jim nemohl nic vytknout. Kdyby jim nařídil jít do jeskyně, vzbouřili by se. Kdyby se mu postavili na odpor a

neuposlechli jeho rozkazů, byl by donucen je potrestat a to by znamenalo konec jeho nadějí.

Celané zmizeli v jeskyni. A ten podlý odpadlík od Černých jezdců taky, podle stop v písku. Ale oni přece musí někdy zase vylézt…

Jeho zástupce si odkašlal. „Je snad toto to místo, kam směřovali?“ zeptal se.

Faghen se otočil a podíval se na něj. Jeho zástupce byl možná přespříliš ctižádostivý a někdy trochu jedovatý, ale nebyl to žádný hlupák. Myslelo mu to a někdy přicházel s překvapivě přesnými závěry.

„Je to dost pravděpodobné,“ připustil Faghen. „A jestli toto je to místo, kam směřovali, pak by mohli zase vylézt s nějakou vzácností či pokladem.“ Který by nijak nesnížil jeho možnosti u Hakkara, pomyslel si, pokud by mu ho předložil.

Zástupce předvedl chabý pokus o úsměv, který připomínal spíš samolibý úšklebek. „Pokud tak mohu soudit, pane, tak nemusíme chodit za nimi,“ prohlásil s přehnanou skromností. „Koneckonců, musí zase vylézt.“

Faghen si úsměv nedovolil. „To ano, jistěže,“ souhlasil.

„A když vylezou ven, tak tady na ně už budeme číhat,“ pravil zástupce už poněkud sebejistěji.

„S tím bychom mohli mít drobné potíže,“ usoudil Faghen. „Rozhlédni se kolem sebe. Vidíš tady nějaký úkryt, odkud bychom na ně mohli číhat a přepadnout je ze zálohy?“

Zástupce zvážněl a pak nasadil přemýšlivý výraz. „Co ten útes samotný, pane,“ navrhl. „Příliv už téměř vrcholí.“ Ukázal na nános střapatých mořských řas na skalní římse asi ve výši muže nad pláží. „Řekl bych, že tohle je čára přílivu. Můžeme se usadit hned nad ní a čekat. Dokud se příliv neobrátí, tak nevylezou. A odtamtud je dostaneme hned, jak vyjdou z jeskyně.“

Faghen přikývl. „Myslí ti to docela dobře,“ prohlásil. „Takhle bych to udělal i já. Rozmísti své muže.“

Jeskyně se otevírala do rozlehlé komnaty. Cynrik zakopl a zastavil se. Kier do něj narazil a upustil pochodeň. Cynrik ji stačil

chytit dřív, než dopadla na zem a zhasla. V podzemním sále spíše vycítil než uslyšel hluboký, dunivý tlukot a po jeden děsivý okamžik se domníval, že se snad hora sama dala do pohybu a sesune se. Pak si uvědomil, že slyší dunění moře, narážející v rytmu obrovského srdce. Tak tohle byl tep Skai samotné.

Davigan ze sebe vyrazil slabý výkřik překvapení a ozvěna ho znásobila, až se zvukem naplnil celý podzemní sál a vrátil se zpět jako mnohohlasý chór. Vápencové sloupy vyrůstající ze země, v mihotavém světle pochodně bílé jako kosti, se stýkaly s krápníky stékajícími ze stropu.

„O tomhle se mi zdálo," ozvala se tiše Iowen. Jeskyně podtrhla měkkou melodičnost jejího hlasu. „Ty meče by měly být tamhle, přímo před námi." Vyšla z úzké chodby a postavila se vedle Davigana.

Cynrik nadskočil překvapením, když se mu pochodeň najednou v ruce rozhořela a jasně vzplála. Světlo přeskakovalo z jednoho sloupu na druhý, jasné, jiskřivé, sílilo a letělo komnatou jako tekutý oheň a vykřesávalo ze sloupů zelené, rudé, modré a fialové jiskry, jako by byl jeden každý sloup stvořen z brouseného křišťálu. Světlo pochodně přeskakovalo z jednoho sloupu na druhý, vybuchovalo v záplavě prchavého ohně a vysílalo chvějivé duhové sprškybarevných jisker do všech koutů této velkolepé síně.

Vedle mohutného sloupu stál plochý kámen připomínající stůl. Na lesklém bílém vápenci se ostře rýsoval jeho tmavý stín. Na kameni ležely dva meče a v jiskřivém světle se matně leskly. Ocelové čepele jasně zářily a průsvitné jílce tepaly živým ohněm barev – jantarově žluté, zlaté a teple hnědé. Hluboce vyryté runy planuly a zářily v dlouhé řadě, která se táhla po celé délce každé čepele a jiskřily jako broušené plošky démantů.

„Musíš vzít ty meče, Davigane," řekla Iowen tiše.

Davigan se na ni zadíval, jedno obočí tázavě nadzvednuté. „Já?" zeptal se překvapeně. „Víš to jistě?"

„Ve svém snu jsem si myslela, že tím mužem, který ty meče zvedne, bude náš syn, ale asi jsi to byl ty. V každém případě jsem to nebyla já."

Davigan se napřímil v ramenou a vstoupil do komnaty. Jeho stín před ním poskakoval a poletoval sem a tam. Cynrik už už vykročil, že půjde za ním, ale pak si to rozmyslel. Ani nepotřeboval vidět, jak

Iowen prudce zvedla ruku, aby ho zastavila, a přesto věděl, že do té jeskyně nepatří. Ani teď, ani jindy. Mohl se jenom dívat.

Davigan neochvějně kráčel dopředu, nerovná země mu očividně nevadila. Když došel ke stolu, který Cynrik považoval za oltář, zaváhal a rychle se ohlédl dozadu na Iowen. Ve vlasech se jí odráželo světlo pochodně a vlasy se jí třpytily jako měď a zlato dohromady. Jeho oči, dva temné stíny pod hustým obočím, byly široce rozevřené a ostražité.

„Zvedni je, Davigane," opakovala Iowen. „Jsi král Celi a ty meče byly stvořeny na obranu a ochranu Celi."

Davigan se obrátil zpátky čelem k oltáři. Když zvedl ruce, aby meče uchopil, zapomněl Cynrik na chvíli dýchat. Když Daviganova pravice sevřela jílec prvního meče, něco ve vzduchu zasyčelo a jemně zaprskalo. Ale když se pokusil uchopit druhý meč, mohl by Cynrik přísahat, že Daviganova ruka prošla rovnou skrz průsvitný roh jílce. Obrysy druhého meče se zachvěly a rozplynuly se. Zmizel Cynrikovi před očima. Když se podíval na Daviganův stín, zdálo se mu, že ožil tepajícím světlem. Cynrik se zachvěl. Na nerovné podlaze byl stín druhého meče. Meče, který on sám vidět nemohl, ostrý a naprosto zřetelný, jako by byl namalovaný černým inkoustem na světlém pergamenu.

Magie. Vzduch byl nasycen magií. Cítil ji na kůži jako padající déšť.

Na oltáři ležela pochva, které si Cynrik předtím nevšiml. Davigan ji zvedl a opatrně do ní meč zasunul. Runy třpytící se po celé délce čepele ještě jednou vzplanuly, než konečně zmizely v pochvě. Na podlaze jeskyně vklouznul stín meče do své stínové pochvy, v dokonalém souladu s mečem, který držel Davigan.

Záře odrážející se z vápencových sloupů pohasla.

„Ten druhý meč…" Kierův hlas zněl drsně, jako by měl hrdlo příliš vyschlé, než aby mohl promluvit. Cynrik se obrátil a střetl se s jeho užaslým, ohromeným pohledem. „Je pryč. Byly tam dva…" Podíval se na Cynrika a překvapeně zamrkal. „Že?"

„Viděl jsem nejdřív dva a pak jen jeden," prohlásil. Potřásl hlavou, napůl v bázlivém úžasu, napůl s nedůvěrou. „Magie. Toto místo je jí plné."

Davigan se ani nepokusil připnout si ten meč na záda. Odvrátil se od oltáře a odnášel ho, jako by to bylo dítě – nebo vzácný,

křehký křišťál – v náručí, něžně přitisknutý k hrudi. Když došel k Iowen, zvedla zkusmo, váhavě ruku, jako by si chtěla na meč sáhnout, a pak skousla rty a ruku spustila.

„Ten není pro mne," zašeptala. „Ta píseň říká: *„…z krve králů – králů rodem, Wyffydův meč zvednout mohou, vládnout mocí Myrddinovou …‘* "

Pochodeň se zatřepetala. Cynrik se na ni překvapeně podíval. Už skoro dohořela. Když budou mít štěstí, mohla by jim ještě vydržet, než se dostanou zpátky k ústí jeskyně na denní světlo.

Ševelící se Iowen na zádech zachvěla. V duchu slyšela její podivnou pozdravnou píseň plnou radosti, kterou prostupovaly neznělé varovné tóny. Ševelící poznala, že je s nimi Žár srdce a Stín duše. Podobné bylo přitahováno podobným. Ale Ševelící také poznala, že jim hrozí nebezpečí. Iowen cítila, jak ji její píseň povznáší i rozčiluje zároveň.

Když vyšla z podzemního sálu do úzké chodby, postřehla u levé nohy mdlé nazelenalé světlo. Ševelící zavřískla. Iowen podvědomě Ševelící zvedla a udeřila s ní do odporné nazelenalé záře. Kámen vybuchl do oslepující zelenobílé záře a zahalil ji dusivou mlhou. Iowen se zalkla a zavrávorala.

Mlha se vzápětí rozplynula a hlas Ševelící opět přešel do tichého, stísněného mumlání. Iowen zamrkala, aby se zbavila písku v očích a nadechla se.

Davigan ji zachytil a otočil k sobě. „Je ti něco?" zeptal se.

„Už je to dobré," odpověděla a s překvapením si uvědomila, že je to pravda. Srdce už se jí nesvíralo znepokojujícím, křečovitým neklidem. Útroby se jí už nebouřily nevolností a odporem. U nohou viděla mizet poslední zbytky nazelenalé záře. Ve vzduchu stále ještě viselo těžké Hakkarovo zaklínadlo, husté jako podzimní mrholení a mlha, ale Žár srdce a Stín duše už tomu vystaveny nebudou a díky tomu už nebudou vznikat žádné další přízračné zrádné kameny.

„Už je mi dobře, Davigane. Opravdu. Cítím se skvěle. Teď musíme rychle odtud."

Zpoza ohybu úzké chodby viděli před sebou dopadat do tmy jeskyně slabou záři světla. Zrychlila své kroky, aby zůstala blízko Davigana. V šeru před nimi něco krátce zablikalo a vzápětí to zmizelo.

Cynrik tiše zanadával, vrazil pochodeň do vlhkého písku na zemi a to blikající světlo, které vrhala, náhle zhaslo. Ponořili se do černočerné tmy, která jim díky slabé záři mdlého světla vpředu připadala ještě hlubší a černější. Temnotou se rozlehl syčivý svist taseného meče.

„Tam venku někdo je," zamumlal, když se v běhu protahoval kolem ní. „Buďte opatrní a buďte potichu."

Iowen bez přemýšlení popadla jílec Ševelící, tasila a rychle vyrazila za Cynrikem. Za sebou uslyšela zastřené lupnutí, které znamenalo, že Kier napíná tětivu svého luku.

Zahnula za poslední roh. Do ústí jeskyně dopadal škvírou mezi šikmo nakloněnou kamennou deskou a skálou samotné hory trojúhelník jasného slunečního světla. Ve světle se objevila Cynrikova postava s taseným mečem připraveným k boji a vrhla se k úzkému otvoru. Iowen oslněná zapadajícím slunce zaváhala. Spíš uslyšela než uviděla, jak se Cynrik vyřítil z jeskyně a maedunsky křičel něco o nebezpečí a padajících kamenech.

Oslepená světlem rychle zamrkala, vyrazila štěrbinou za Cynrikem a vpadla rovnou doprostřed nejméně deseti mužů, dosud ohromených prudkostí, s jakou mezi ně vrazil řvoucí Cynrik. Převládly v ní instinkty dlouholetého výcviku stráveného pod vedením Mistra meče. Zatočila se a vrhla se přímo proti meči, kterým rozmáchl překvapený, ale ke všemu odhodlaný Maedun. Sklonila hlavu, aby se vyhnula smrtící ráně a pak využila setrvačnosti svého pohybu a obloukem stočila Ševelící do vodorovného seku. Ostří čepele zasáhlo Maeduna do krku těsně nad ramenem.

Kolem ucha ji něco zasvištělo jako vzteklý sršeň. Koutkem oka zahlédla, jak jde k zemi další Maedun. Z hrudi mu vyčníval konec šípu. Vzápětí se jí k nohám sesul další Maedun, skolený druhým šípem. Málem o něj zakopla.

Z jeskyně vyrazil Davigan, vyzbrojený pouze svou dlouhou dýkou. Iowen se zatočila kolem dokola a podvědomě se snažila dostat na své místo po jeho levici. Dva Maeduni zatlačili Cynrika

ke kamenné desce, která chránila vchod do jeskyně. Jednoho z nich probodl Davigan, druhého skolil Kierův šíp. Cynrik se divoce zašklebil, až se mu bílé zuby zaleskly, zaujal místo po Daviganově pravici a obrátil se do střetu s dalším nepřítelem.

Jeden z Maedunů zasunul meč do pochvy a nenápadně se snažil z toho zmatku vycouvat a prchnout. Pak se otočil a rozběhl se po úzkém pruhu písku dolů k vodě a v běhu se ještě rychle ohlížel přes rameno dozadu. Iowen ten pohyb koutkem oka zahlédla, ale nechala ho běžet. Neznamenal ani pro ni, ani pro Davigana žádnou hrozbu.

Někdo vykřikl. Otočila se kolem právě včas, aby uviděla maedunského velitele, důstojníka, jak se vrhá na Davigana. Jeho čepel rozřezávala vzduch vražedným obloukem. Zoufale se vrhla dopředu. Jílec meče, ztlumený rukou toho důstojníka, ji zasáhl do spánku a Iowen se svezla na kolena do písku. Kolem nohou jí pěnil ustupující příliv.

Důstojník ji odkopl stranou, jako by to byl jen nějaký obtížný pes, a zaútočil přímo na Davigana. Cynrik se obrátil a v zoufalství se vrhl vlastním tělem mezi Davigana a toho důstojníka. Davigan se vyhnul první prudké ráně a uskočil dozadu. Cynrik se zatočil, stočil svůj meč do odseku a obloukem ho vedl proti důstojníkovi.

A pak už Iowen jen bezmocně sledovala, jak Cynrikovi mizí krev z obličeje, oči se mu v bledé tváři široce rozvírají a ohromený Cynrik váhá a švih jeho čepele se zastavuje uprostřed rány. Na kratičký okamžik se zdálo, že je důstojník stejně překvapený jako Cynrik. Pak zařval a prudce zaútočil. Davigan uskočil dozadu, ale bylo už příliš pozdě. Čepel důstojníkova meče se mu zasekla do kříže.

Davigan upustil svou dlouhou dýku, udělal dva vrávoravé kroky směrem k Iowen a klesl na kolena. Na tvář mu vstoupil podivný výraz, jako by něčemu naslouchal, a oči se mu rozšířily údivem. Pak světlo z jeho očí zmizelo a Davigan se pomalu skácel na bok.

Iowen se srdce sevřelo a v první chvíli si myslela, že se jí snad rozskočí bolestí. Z hrdla se jí draly zoufalé výkřiky. Popadla Ševelící a jako kopí ji zabodla důstojníkovi hluboko do břicha. Důstojník zachrčel a zhroutil se Daviganovi k nohám.

29

Iowen po čtyřech přelezla k Daviganovi a klekla si vedle něj. Byla příliš ochromená, než aby cítila žal, bolest či strach. Ležel na zádech; otevřené oči hleděly do nekonečné modři oblohy. Hruď se mu ani nezachvěla, tep na krku byl nehybný. Ležel naprosto tiše a klidně a vypadal nějak menší, než býval, jako by ho už začala sama Skai přijímat zpátky do svého lůna. Od zsinalé pleti se jasně odrážely pramínky tmavě plavých vlasů rozhozené po čele, které mu čechral jemný vánek.

Klekla si k němu a shrnula mu zbloudilou kadeř z očí. Ruka se jí neovladatelně třásla, musela se soustředit na každý pohyb. V prstech cítila vlasy jemné jako hedvábí, ale mrtvé, zplihlé, bez života – veškerá jejich pružnost zmizela jakoby vtažena s jeho životem do země.

„Ne," zašeptala v šílené beznaději. „Ach ne, ne, ne, ne…" Zakryla si rukou ústa, aby zastavila to úděsné štkaní. Celé tělo se jí otřásalo křečovitými vzlyky. Údy se jí třásly jako zasažené křečí. Zdálo se jí, že jí srdce snad pukne žalem a útroby se samy vyrvou z těla a zůstane po nich jen obrovská, rozšklebená prázdnota, černá a bezedná jako propasti pekelné. V první chvíli jen s jistotou čekala, kdy už té bolesti podlehne a zemře.

Ach bohové, jak se to jen mohlo stát? Jak jen mohlo dojít k tomu, že jí byl takhle vyrván? Jak to, že ona zůstala naživu, když on

zde leží mrtvý? Jak bude moci bez něj žít, jak bude moci žít bez pouta, které se stalo součástí jí samotné.

Schoulila se a rozeštkala se s vědomím, že už nemůže žít. Neměla pro co žít. Její láska ležela před ní na zemi mrtvá. Nemohla žít bez něj. Přitiskla si čelo ke kolenům, zaťala zuby a snažila se zvládnout tu zdrcující vlnu bolesti, která ji zaplavila.

Vzedmula se v ní touha pomstít se. Pořád ještě pevně třímala v obou rukou Ševelící. Někde vzadu v hlavě jí zněla tichá píseň meče – zoufalé, žalostné kvílení v truchlivé mollové tónině. Ta píseň volala po *odvetě*. Po *pomstě*.

Ale z Maedunů už nikdo naživu nezůstal. Iowen zvedla hlavu a uviděla Cynrika klečícího vedle muže, kterého zabila – vedle muže, který zavraždil Davigana. Obrátila se k němu, zaslepená bolestí a vztekem, s tváří zkřivenou nenávistí.

„Ty," vykřikla. „Ty jsi ho nechal zabít! Vrahu! Zrádče! Tys ho nechal zemřít!"

Ucukl před ní a zůstal klečet vedle mrtvého muže. Ponořená do svého vlastního neštěstí a utrpení ani nevnímala zmučený, strastiplný výraz na jeho tváři.

„Proč jsi ho nezabil?" křičela na něj mezi křečovitými vzlyky. „Byl jsi přímo vedle něj. Proč jsi ho nezabil?"

Kier se nad ní sklonil a dotkl se jí na rameni. Prudce jeho ruku odstrčila. Teď se soustředila jen na Cynrika.

„Proč? Proč?"

Cynrik na ni upřel nevidomé oči. Zorničky měl tak rozšířené až se zdálo, že překrývají hnědočernou duhovku, černé a ztracené v žalu. Jeho oči hleděly snad někam do nejhlubších propastí pekelných. S výrazem viny, studu a bezútěšné sklíčenosti od ní pohled odvrátil.

Iowen zasáhly křeče v břiše. Vykřikla zděšením a chytila se rukama za břicho, jako by mohla pouhou silou vůle udržet Daviganova nenarozeného syna ve svém lůně.

„Ne," zašeptala. „Ach ne." Ne ještě to dítě. Jeho otce a ještě to dítě, to ne. Neunesla by takovou ztrátu. To už by bylo příliš.

Kier se nad ní znovu sklonil a položil jí ruku na rameno. „Lady…"

Setřásla ze sebe jeho ruku. „Ne!"

„Musíme jít,“ řekl Kier. Jeho hlas zněl drsně a naléhavě. „Máme nejvyšší čas; musíme si pospíšit. Nemůžeme tady zůstat. Co když se vrátí.“

„Já ho neopustím,“ vzpouzela se Iowen. Shrnula Daviganovi z čela pramínek vlasů. „Nemohu ho opustit.“

Kier ji vzal za obě ruce, odtáhl ji od Daviganova mrtvého těla a postavil na nohy. Obrátil si ji tváří k sobě a pevně ji popadl za lokty, aby mu neupadla.

„Lady, už kvůli dítěti, které nosíš,“ prohlásil, „a kvůli mečům, pro které Davigan zemřel, musíme jít. Je navýsost důležité, abychom vyrazili hned. Jestli budeme ještě otálet, tak se sem Černí jezdci vrátí a zemřeme tady všichni. A v takovém případě by byla Daviganova smrt zbytečná. Jeho život by tak byl promrhán. A stejně tak i Wykanův.“

Zvedla hlavu a podívala se na něj. Závojem bolesti a útrap ji postupně do mysli pronikal význam jeho slov. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a přikývla.

„Jistě,“ odvětila tiše. „Musíme jít.“

Cynrik nehybně klečel vedle Černého jezdce na zemi nasáklé krví, ruce položené na jeho zádech. Skoro jako by se ho něžně dotýkal. Pohled na něj ji zasáhl přímo do srdce jako ocelové kopí. Jak jen se k tomu muži mohl chovat, jako by snad zasluhoval nějaký projev úcty? Jak se mohl odvážit truchlit pro člověka, který zabil Davigana? Pro člověka, kterého ona sama zabila a kterého měl zabít on a neudělal to, protože ztratil odvahu a zakolísal.

Odstoupila od Davigana a pomalými, rozvážnými kroky zamířila k Cynrikovi. Na chvíli se nad ním zastavila a chladně a věcně se na něj zadívala.

„Jsi dvojnásobný zrádce,“ prohlásila. Hlas měla plný hořkosti a nenávisti. „Zradil jsi lid svého otce a pak jsi zradil můj. Nechal’s ho zabít. Stál jsi u toho a nechals ho zemřít. Svou nečinností a zbabělostí jsi nechal svého krále zemřít.“

Cynrik zvedl hlavu a podíval se na ni. Tvář měl staženou žalem a bolestivou trýzní. „Odpusť mi, lady,“ zašeptal. Podíval se zpět na Černého jezdce. „Odpusť mi, ale já jsem ho nemohl zabít. Je to – byl to můj otec.“

Iowen na něj zůstala slepě zírat, neschopná pochopit, co jí říká. Ale musela odvrátit pohled od výrazu, který našla v jeho očích – od

výrazu, ve kterém viděla svou vlastní bezprostřední bolest ze ztráty. Ještěže tam byl Kier. Obrátila se k němu a schoulila se mu do náruče.

„Teď o tom nedokážeš pořádně přemýšlet, lady," řekl ji Kier tiše. „Ale nechala bys ho, aby se stal otcovrahem? Byť by to bylo kvůli Daviganovi, žádala bys někoho, aby zabil svého vlastního otce?"

Zvedla hlavu a zadívala se na něj; pohlcená svou vlastní bolestí nedokázala přijmout, že by žal někoho jiného mohl být stejně trýznivý jako její. Ta hluboká bolestná prázdnota v srdci ji drtila. Kier se na ni podíval a Iowen v jeho očích uviděla jen smutek a žal. Vytryskly jí slzy a zamžily jí zrak.

„Musíme jít," prohlásil. „Dřív než sem přijdou další. Musíme hned vyrazit."

Iowen se na něj nerozhodně podívala a pak sklouzla pohledem na Davigana. Ležel tak klidně. Tak klidně. Uslyšela se, jak říká: „Já ho nemohu opustit." Její vlastní hlas jí zněl hořce a drsně. „Nemohu…"

„Necháš ho zemřít zbytečně?" zeptal se jí Kier znovu.

Němě zavrtěla hlavou.

Vzal meč a vložil jí ho do rukou. Chvíli jen stála a chovala ho v náručí jako malé dítě a cítila, jak do ní z jeho chladné délky vstupuje zvláštní, slabá útěcha. Nakonec přikývla. Nechala Kiera, aby ji vzal za ruku a odvedl pryč. Ani se nestarala o to, jestli jde Cynrik za nimi, a i pokud šel, tak si toho nevšímala.

Horbad, syn Hakkara, hleděl na mrtvá těla poházená na zemi kolem něj. Dvanáct maedunských Černých jezdců a jeden Celan. Sedm Černých jezdců bylo zabito šípem. Pět podlehlo meči. A to tam byli jen čtyři Celané? Podle výsledku to vypadalo na mimořádně nevyrovnaný souboj. Takže Faghen, navzdory svému chladnokrevnému sebejistému vystupování na Greghrachově skále svému závazku rozhodně nedostál.

Mrtvá těla omývaly mořské vlny a vytvářely tak dojem, že je v ochablých údech ještě život. Příliv rychle ustupoval a moře už se

jednoho těla skoro zmocnilo a odneslo si ho s sebou. Horbad to tělo, pohupující se na zpěněných vlnách, málem přehlédl.

„Jel jsem rovnou pro tebe, lorde Horbade," ohlásil Faghenův zástupce horlivě, dychtivý uznání. „Přesně jak jsi mi nařídil." Škrábnutí na lícní kosti mu pořád ještě krvácelo, ale sečná rána na paži už krvácet přestala. Zraněnou ruku si tou zdravou tiskl k hrudi. „Se svým zraněním jsem toho muže nemohl přinést s sebou, ale věděl jsem, že ho budeš chtít vidět sám."

Horbad se sklonil a odhrnul Celanovi z obličeje tmavě plavé vlasy. Zíraly na něj široce rozevřené, nevidomé oči, zlatohnědého odstínu. Na mramorově chladném, bledém hrdle se už nedal nahmatat žádný tep, silný hrudník nezvedal ani nejslabší dech. Horbad zamyšleně pokývl hlavou. Vypadalo to, že ten muž odpovídá věkem a, jak ho Faghenův zástupce ujišťoval, sloužila mu bojovnice.

„Nemýlíš se v něm?" zeptal se ho.

Zástupce horlivě přikývl. „Určitě ne, lorde," odvětil. „Toto je ten, kdo se prohlašoval za prince ze Skai. Poručík, můj velitel o tom byl skálopevně přesvědčen." Neklidně si navlhčil jazykem suché rty. „Lorde Horbade, pochopil jsem to tak, prosím, že byla vypsána nějaká odměna…" jeho hlas se vytratil do ticha, když na něj Horbad chladně upřel oči.

„A co ta žena?" Zástupce odvrátil pohled. „Je pryč, lorde. Pravděpodobně ji příliv smetl do moře." Horbad nadzvedl jedno obočí. „Takže je mrtvá?" zeptal se.

Zástupce se narovnal a napřímil se v ramenou. „Viděl jsem ji padnout," odvětil. „Domnívám se, že ji můj velitel zabil."

Horbad přikývl. „Dobrá," odvětil. Znovu se zahleděl dolů na mrtvého muže, který mu ležel u nohou. „Takže už mu žádného pohrobka nedonosí," poznamenal. „Otec bude velmi potěšen, až se to dozví."

„Takže ten rod tím skončil?" otázal se zástupce.

„Už to tak vypadá." Horbad se otočil a kývnul na dva Černé jezdce. „Seberte ho," nařídil jim a ukázal na mrtvé tělo Celana. „A zacházejte s ním opatrně. Ne abyste to tělo poškodili ještě víc, než už je. Vezmeme ho s sebou zpátky na Clendonan jako důkaz."

Zástupce se naklonil k Horbadovi, dotkl se jeho paže a když na něj Horbad vrhl mrazivý pohled, ucuknul rukou zpět, jako by se

spálil. „Ta odměna, lorde?“ zeptal se, napůl dychtivě, napůl v obavách. „Toho proradného prince jsem tobě a tvému otci vydal já. Takže ta odměna by tedy měla připadnout mně.“

„Odměna?“ opakoval Horbad tázavě.

„Ano, lorde. Odměna, kterou měl dostat Faghen. Neměl bych ji dostat já? Nemůžeš popřít, že ten muž už pro tebe žádnou hrozbu neznamená.“

Horbad si zástupce chvíli zamyšleně prohlížel. Tomu se z tváří vytratila všechna barva, až zbledl jako zčeřená pěna příboje. Ale stál si na svém a nemínil ustoupit. Ani nesklopil oči. Jeho nenasytná touha po odměně, po povýšení se kolem něj vznášela jako hmatatelný opar. Nakonec Horbad přikývl.

„Považuj se za povýšeného do hodnosti poručíka,“ oznámil mu. „Až se vrátíme, sdělím to veliteli posádky.“

Nově jmenovaný poručík uctivě sklonil hlavu. „Děkuji, lorde,“ odvětil.

Horbad se odvrátil a pěšky vyrazil zpátky po stezce na útes. Jedním prstem lehce pokynul jednomu ze svých Černých jezdců. „Zabij ho,“ nařídil mu věcně, aniž se na zástupce ještě ohlédl.

„Když dokázal zradit jednoho velitele, zradí i dalšího.“

* * *

Hluboko ve stínu v ústí jeskyně položil Cynrik ruku na jílec svého meče. Ale když se ho pokusil vytasit, projela mu paží až do hrudi bolest palčivá jako ohnivé kopí. Klesl na kolena, ruce si ovinul kolem hrudi, lapal po dechu a zatínal zuby, aby nevykřikl bolestí. Na rozkousaných rtech ucítil slanou chuť krve. V očích ho pálily hořké slzy zklamání.

Tak, ani s těmi vlákny tyaddské magie, která se mu chvěla v cévách, nedokázal zvednout zbraň proti Horbadovi. Ani ten tyaddský adoptivní obřad nestačil na to, aby zdolal a přemohl celoživotní výchovu. Nedokázal by tasit zbraň proti Lordu Ochránci Celi ani proti jeho synovi. Jeho maedunství bylo v jeho duši zakořeněno příliš hluboko. Daviganova krev křičela po pomstě, ale Cynrik zjistil, že je naprosto neschopen jejímu volání vyhovět. Se zavřenýma očima se schoulil na vlhkém písku a hlavu si opřel o drsnou skálu. Na spánku cítil chladný, konejšivý dotyk hladkých,

kluzkých chuchvalců mořských řas. Zvedl ruku, dotkl se své tváře a zaváhal, jestli mu tváře zvlhly slanou mořskou pěnou nebo slzami.

Hlasy venku pokračovaly v rozhovoru. Mluvili jen dva. Horbad a ten muž převlečený za Celana. Cynrik postupně pochopil, že mylně považují Davigana za prince ze Skai. A taky že věří, že Iowen je mrtvá. Mrtvá a smetená do moře. Až se zachvěl, když si uvědomil, co to znamená.

Jestliže Hakkar a Horbad uvěřili, že je princ ze Skai mrtev, tak bude na Skerry bezpečno. Nevyšlou na sever žádnou armádu prohledat ostrov a najít prince nebo čaroděje, který pochází z jeho rodu. Iowen bude na Skerry v bezpečí a stejně tak i děti, které se jí narodí. Budou moci vyrůstat v bezpečí, dokud nebudou dost staré a silné na to, aby měly nárok převzít meče, které pro ně jejich otec zachránil a zaplatil za to svým životem.

Když už nedokázal kvůli Iowen zabít Horbada a pomstít tak Daviganovu smrt, tak by jí alespoň mohl přinést jistotu, že se Daviganovy děti nebudou muset každým okamžikem obávat o svůj život. Možná, že ji to trochu utěší a aspoň trochu to určitým způsobem vynahradí jeho věrolomnost a neschopnost, to jak selhal, když mohl Daviganovi zachránit život. Jestliže už jí nemohl nikdy poskytnout jeho lásku, mohl jí nabídnout své služby. A svůj život do zástavy jako záruku za bezpečí jejich dětí.

Vedle něj byl ve vlhkém písku dosud patrný otisk meče, který Davigan upustil. Cynrik se předklonil a položil pravou dlaň do prohlubně, kterou udělal jílec, jako by bral do ruky skutečný meč. Zavřel oči, pronesl slavnostní přísahu u všech sedmi bohů a bohyň ostrova a zapřísáhl se tak Daviganovi, že bude střežit jeho syny jako své vlastní děti. Když s tím bude Iowen svolná, bude jim neustále nablízku a dokud bude žít, nesmí jim nikdo ublížit, pokud tomu bude schopen zabránit.

Hlasy před jeskyní postupně slábly. Horbadovi Černí jezdci odnesli Daviganovo tělo pryč. Cynrik zůstal tiše sedět a čekal tak dlouho, až měl jistotu, že jsou doopravdy pryč. Když se konečně vynořil z jeskyně, viselo už slunce nízko nad západním obzorem.

Mrtvolu jeho otce zanechali na pobřeží, aby shnila na slunci nebo aby ji spláchlo moře. Mršina pro mrchožrouty. Ani se nezastavil, aby se na něj podíval.

Obrátil se a vyrazil kolem širokého zálivu na sever. Kluzké mořské chaluhy mu ztěžovaly chůzi. Skály byly posety vilejši ostrými jako břitva. Než se dostal na místo, kde les sestupoval až na pobřeží, měl kůži na botách rozedranou až na holé nohy a z rozedřených rukou a nohou mu tekla krev.

Věděl, kam vzal Kier Iowen – kam Iowen musela jít. Dokonce i cítil moc a sílu těch mečů. Zatím Skai neopustily. Bylo jen jediné místo, kde mohly být bezpečně ukryty, dokud se o ně Iowenini synové nepřihlásí.

Na severu se zvedal bledý kužel Mrakonoše a jeho vrcholku se dotýkaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Hora planula jasně zlatým ohněm a zářila jako maják, kterým ho vedla na své úpatí, k Tanci Nemeara.

Navečer třetího dne se dostal na kraj pobřežní pláně. Tanec Nemeara vrhal na zčeřený koberec trávy hluboké černé stíny. Iowen stála s oběma meči na zemi vedle svého koně v náručí a hleděla na Tanec planoucí v posledních paprscích zapadajícího slunce. Cynrik k ní došel po rosou zvlhlé trávě a poklekl před ní na jedno koleno.

„Lady," řekl.

Zvedla ruku a dotkla se jeho hlavy, ale neřekla nic.

Cynrik sklonil hlavu. „Smrtí lorda Wykana jsem byl zproštěn svých závazků k němu, lady," zašeptal chraptivě. „Chtěl bych vstoupit do tvých služeb. Střežit tebe a tvé děti, dokud mne budete potřebovat."

Iowen mu pomohla vstát na nohy, ale ještě nějakou chvíli nic neříkala. Dech vázl Cynrikovi v hrdle a stoupal v něm strach, že ho pošle pryč.

Konečně přikývla. „Přijmu tvé služby," zašeptala nakonec. „Tvá bolest musí být snad tak velká, jako ta má."

Cynrik ji uchopil za ruku. „Ale spolu, lady, ochráníme Daviganovy syny na tak dlouho, dokud nebudou schopni sami zvednout meč."

„Ano." Usmála se. „Ano, Cynriku. Ochráníme."

EPILOG

Na zelené pobřežní pláni se tiše a klidně rozprostíral obrovský kamenný Tanec. Za ním se až k soumračné obloze zvedal kužel Mrakonoše, jako by ho střežil. Zapadající slunce zbarvilo menhiry něžnými nádechy růžové, zlaté, modré a purpurové. Kruh tvořící kameny něžně zářily ve slábnoucím světle.

Iowen stála mezi Kierem a Cynrikem a hleděla na Tanec. Na chvíli se jí zdálo, že vidí uvnitř v hlubokých stínech nějaký pohyb. Roztřeseně vydechla a srdce se jí sevřelo bolestí. I přes spletenou pozlacenou pochvu se jí zdálo, že se jí Žár srdce v rukou chvěje. Pomalu zvedla ruku, shrnula si vlasy z očí a soustředěně svraštila čelo. Ale teď už se mezi kameny nic nehýbalo. Možná, že jen viděla, jak závan větříku zčeřil trávu.

Cynrik se lehce dotkl jejího rámě. Toporně se k němu otočila a podívala se na něj. V hlubinách jejích očí znovu vyvstal celý její zármutek a žal.

„Doprovodím tě dovnitř, jestli si přeješ, lady," nabídl jí tiše.

Magie Tance ji ovívala jako lehký večerní vánek; na rukou, na šíji a na zádech jí naskočila husí kůže. Cynrikovy oči byly v tom slábnoucím šeru hluboké a tmavé, jako by i on cítil magii stejně silně jako ona. A stejně tak jako ona ani on nijak netoužil vstoupit do kruhu. Všimla si, že se viditelně otřásl a pokusil se to skrýt úsměvem. Oplatila mu také něžným úsměvem.

„Ne, Cynriku," odvětila. Obrátila se pohledem zpátky k Tanci. „Myslím, že tento úkol se týká pouze mne samotné."

„Bojím se o tebe," vydechl. „Bojím se, že jestli tam vejdeš, tak už nikdy nevyjdeš ven. Bojím se, že se pokusíš dostat za Daviganem do Annwnu."

Zavřela oči, aby zadržela slzy, které se jí draly zpod víček. Měla jít s Daviganem už dávno, už tam u té jeskyně. Žádná bheancoran by neměla žít déle než její princ. Bolest ze zlomeného pouta jí rvala srdce a svírala duši. Bylo toho příliš, než aby se to dalo unést. Příliš…

„Musím položit meče na oltář," zašeptala.

„To mohu udělat i já," namítl Cynrik. „Nebo Kier. Prosím, lady. Nechej nás, abychom ti tu službu prokázali."

Podívala se na pochvu, kterou držela v náručí. Žár srdce zářil klidně a stejnoměrně. Z mlhavého chvění Stínu duše, který kolem něj zářil jako svatozář, měla znepokojivý a matoucí dojem, že vidí dvojitě.

„Můžeš je tam vzít oba?" zeptala se a pak se usmála, když v jeho očích uviděla bezmocný výraz. Žár srdce zvednout mohl, Stín duše však nikoliv. Stínový meč se rozplynul jako dým, když se jeho pochvy dotkl někdo jiný. „Nemůžeš. Tohle je můj úkol, Cynriku. Musím to udělat pro Davigana a pro příštího krále."

„Tak tedy pamatuj na příštího krále," prohlásil Kier. „Nosíš ho pod srdcem, Iowen. Mysli na něj. Kvůli němu, když už ne kvůli sobě, musíš žít."

Položila si ruku na břicho. Bylo dosud ploché a pevné, ale ten malý plamínek života nenarozených dětí uvnitř ji hřál do dlaně. Vánek zčeřil stébla trávy a stíny, které vrhal Tanec, se zatetelily. Zhluboka se nadechla a vyšla.

Ani Cynrik, ani Kier nepronesli jediné slovo. Nerozuměli tomu. Mysleli si, že se zdráhá vstoupit do Tance, protože se obává, že by tam mohla zemřít. Ale ona neměla strach ze smrti. Smrt pro ni znamenala sejít se znovu s Daviganem a zůstat s ním. Bála se, protože nevěděla, jak vysvětlí bohům a bohyním v Tanci, že jako bheancoran při obraně svého krále selhala. Bála se jejich obvinění.

Ale meče musely být dány do ochrany Tance a jeho strážců. Nemohly opustit Skai – alespoň ne do té doby, než se zrodí ruce, které jimi budou moci vládnout.

…z krve králů – králů rodem,
Wyffydův meč zvednout mohou
Vládnout mocí Myrddinovou…

Ticho kolem Tance prolomilo šustění křídel. To se ze šeřící se oblohy prudce snesl nějaký výr a křídly zavadil o stébla trávy. Tiše se zvedl zpátky do vzduchu a rozplynul se ve stínech vrhaných vysokými menhiry. Při každém kroku se jí na boty lepila rosou zvlhlá stébla trávy a její vůně se kolem ní vznášela jako dým. Po tvářích ji pohladil slabý závan větru, lehce jí nadzvedl vlasy na spáncích a ochladil horečkou rozpálené tváře. Mezi dvěma kameny vztyčenými jako brána se na okamžik zastavila a zhluboka se nadechla a pak odhodlaně prošla dovnitř do kruhu.

Slunce už zapadlo a západní oblohu osvětlovaly jen mdlé pruhy barev. Lesklý kamenný oltář se jemně třpytil tlumenými odstíny zlaté a tyrkysové a zrcadlil šeřící se oblohu. Pomalými, ale pevnými, rozhodnými kroky došla k oltáři. Žár srdce chovala v náručí jako dítě pečlivě zavinuté do pochvy ze spletené z trávy. V slábnoucím světle se jí zdálo, že vedle něj vidí zřetelné obrysy Stínu duše, tajuplného dvojčete Žáru srdce.

Donutila se klidně dojít až k oltáři a před ním se zastavila. Kolem ní v tichosti setrvávalo sedm stojících kamenů, zahalených stíny. Zaváhala – dost dobře nevěděla, co dál.

Ticho narušilo něco téměř neslyšného, něco těsně pod hranicí slyšitelnosti. Na rosou zvlhlou trávu dopadl další stín. Mezi vstupními kameny stála vysoká postava muže. Tiše jako stín se přesunul mezi dva menhiry středního prstence, překryté kamennými klobouky, a zastavil se. Když pak mezi kameny prošel a pomalu se blížil k oltáři, srdce se v Iowen skoro zastavilo.

Měl na sobě dlouhé roucho, bledé jako měsíční světlo, v pase přepásané něčím co zářilo jako zlato. Vlasy a vousy, stříbrné jako měsíc sám, rámovaly ostře řezanou, strohou tvář, oči byly ponořené do stínu pod hustým stříbrným obočím. V rukou nesl něco dlouhého a úzkého, na čem se na jenom konci třpytilo a jiskřilo světlo hvězd.

Muž rozvážně mířil trávou k oltáři a pod jeho nohama se neohnulo ani stébélko mladé, svěží trávy. Působil dojmem

nekonečného stáří a moudrosti, ale pohyboval se s půvabem a pružností mládí.

„Máš s sebou meče, lady Iowen," promluvil. Jeho hlas zněl jako ševelení větru v rákosí.

„Já – ano," odvětila Iowen. „Kdo jsi?"

Usmál se. „Měla bys mne znát," odpověděl. „Znám mnoho lidí z tvého rodu. Určitě o mně mluvili."

„Myrddin," vyhrkla. V ústech ji vyschlo tak, že to slovo ze sebe vypravila jen s obtížemi. „Strážce."

„Ano. Jsem strážce."

„Mám Žár srdce a Stín duše," vydechla a podala mu je. „Přinesla jsem ti je do úschovy."

„Tak je polož na oltář, dítě," řekl. „Dokud si pro ně nepřijdou ti, kterým náleží, a nevyzvednou si je, patří na oltář."

Iowen zaváhala, pak se otočila k oltáři. Uctivě položila na oltář Žár srdce a srovnala ho tak, aby ležel přesně uprostřed. Stín duše ležel vedle něj, ostře vykreslen stínem vrhaným díky vnitřní záři Žáru srdce. Myrddin přistoupil blíž a opatrně vedle nich umístil meč, který přinesl s sebou. Runy rozeseté po čepeli se v posledním světle soumraku jemně zatřpytily. Na hrušce se zaleskl průzračný křišťál, velký jako čejčí vejce.

„Znáš ten meč, dítě?" zeptal se jí.

Podívala se na meč a pak se vrátila pohledem k němu. „Královtvůrce," zašeptala. „To je Královtvůrce. Tiernynův meč."

„Králův meč," souhlasil. „A brzy má přijít král, který si jej vyzvedne. Jeho čas zase nadejde." Natáhl ruku a podržel ji nad meči. Jeho kůže se zdála být průsvitná jako pergamen.

Kolem mečů vzplanulo světlo. Královtvůrce se rozplynul jako hvězda pohasínající za úsvitu. Nad lesklým oltářem přeskočily jasné barevné plameny a ovinuly se kolem Žáru srdce a jeho stínu. Světlo bodalo Iowen do očí, až musela odvrátit zrak. Když se tam zase podívala, byly všechny meče pryč.

„Nyní jsou v bezpečí," pravil Myrddin. „Ty meče se tě nelidsky natrápily a krutě tě využily, dítě, ale ty ses s tím vypořádala dobře."

Zavrtěla hlavou. „Přišla jsem o svého krále," řekla. „Jako bheancoran jsem ve svých povinnostech selhala."

Usmál se a potřásl hlavou. Beze slova zvedl zrak a podíval se jí přes rameno dozadu, na něco za ní. Otočila se tak prudce, že málem zakopla o vlastní nohu.

Mezi dvěma menhiry překrytými kamennými klobouky stál Davigan. „Ty že jsi selhala?“ prohlásil a tiše se rozesmál. „Ach má nejdražší, vůbec ne.“

Vydechla jeho jméno a sesunula se na kolena, protože ji nohy už neudržely. Došel k ní, podal jí obě ruce a zvedl ji zpátky na nohy. Jeho ruce byly chladné a nezvykle cizí, jako by byly vyřezány ze dřeva.

„Dovolili mi se sem vrátit, abych se s tebou rozloučil, drahá,“ řekl. „A řekl ti, že jsi neselhala vůbec v ničem. Teď střežíš všechno, co ze mne zůstalo. Mé syny.“ Dotkl se její tváře a Iowen se zachvěla. „A naše pouto.“

„Davigane…“

„Mám jenom chvíli,“ přerušil ji. „Jen tu kratičkou chvíli mezi soumrakem a setměním.“

„Nedokážu tě nechat odejít…“

Zvedl si její ruku ke rtům. „Copak nevíš, že na tebe budu čekat?“ zeptal se. „Budu na tebe čekat tak dlouho, jak bude zapotřebí. Nic nás nerozdělí nadlouho.“

Ustoupil od ní. Vztáhla k němu ruku, ale před sebou už měla jenom prázdno. Spustila ruku k boku a pak si ji přitiskla na břicho. Ta jiskřička života ji teple hřála do dlaní. Odvrátila se od oltáře a vyšla z Tance.

Těsně za vstupní bránou se ohlédla. Proti setmělé modročerné obloze se rýsovaly mlčenlivé černé menhiry. „Už brzy,“ zašeptala. Cynrik jí vyšel vstříc. Natáhl k ní ruku a Iowen ji přijala. „Vezmi mne domů,“ řekla. „Teď už můžu jít domů.“

Ann Marston
KRÁL STÍNŮ
/King of Shadow/

překlad © 2002 M. Polová
ilustrace na obálce © 2002 Z. Bouškova
české vydání © 2002 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 39. publikaci
ISBN 80-86390-28-4